

Bà Xã Tôi Là Người Nổi Tiếng

Contents

Bà Xã Tôi Là Người Nổi Tiếng	1
1. Chương 1 : Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh	2
2. Chương 2 : Sự Trả Thù Ngốc Nghếch	7
3. Chương 3 : Cuộc Trốn Chạy	11
4. Chương 4 : Đột Nhiên Có Osin	18
5. Chương 5 : Khi Đại Tiểu Thư Vào Bếp	26
6. Chương 6 : Đi Chơi	35
7. Chương 7 : Cầu Hôn	41
8. Chương 8 : Công Khai	52
9. Chương 9 : Hôn Lễ	59
10. Chương 10 : Mối Tình Đầu Của Vợ Tôi	63
11. Chương 11 : Ông Ăn Chả Bà Ăn Nem	69
12. Chương 12 : Nguy Quân Tử	79
13. Chương 13 : Buổi Thuyết Trình	87
14. Chương 14 : Nha Trang	90
15. Chương 15 : Mình Yêu Nhau Nha!	94
16. Chương 16 : Phò Mã Gia	102
17. Chương 17 : Cuộc Chiến Bắt Đầu	107
18. Chương 18 : Princess Luskie Đến Việt Nam	124
19. Chương 19 : Sự Mất Tích Của Bảo Nghi Và Princess Luskie	132
20. Chương 20 : Gia Đình Của Tôi	140

Bà Xã Tôi Là Người Nổi Tiếng

Giới thiệu

Giới Thiệu Nhân Vật Phương Gia An: Nhân viên phục vụ ở một quán nước. Tính tình lạnh lùng, ít n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-toi-la-nguoi-noi-tieng>

1. Chương 1 : Cuộc Gặp Gỡ Định Mệnh

Conan đó là tên của một cuốn truyện tranh mà tôi thích nhất. Tôi thích nhân vật Conan. Thường thì con người ta ai cũng có lý do để thích một cái gì đó, nhưng còn tôi thì k. Đối với tôi, thích là thích k cần phải suy nghĩ đến điều gì. Và lý lẽ sống của tôi cũng thế. Tôi k quan tâm người ta nghĩ về tôi ra sao, tôi chỉ biết là những gì tôi thích thì tôi làm, mặc kệ mỗi người nghĩ thế nào. Có thể vì thế mà tôi k có nhiều bạn bè, nói chính xác là k có lấy một người bạn thật sự. K quan trọng...k có bạn thì tôi vẫn có thể sống mà.

Hôm nay tôi được nghỉ làm nên ở nhà tiếp tục nghiên cứu mấy cuốn truyện tranh của tôi. Cuộc sống của tôi vốn dĩ cũng chỉ có thế, ở nhà và đi làm. Công việc của tôi là một nhân viên phục vụ ở một quán nước tuổi teen (Icy). Bản tính của tôi thì k quan tâm đến chuyện của người ta. Từ nhỏ tôi đã sống một cuộc đời thật nhàm chán. Có thể nói đó là địa ngục của đời tôi. Tôi k hề có lấy một người bạn. K bao giờ được làm những gì mình muốn và thậm chí tôi còn mang trên mình một trách nhiệm nặng nề. Người nhà của tôi họ là những con người thật ích kỷ, đặc biệt là ba tôi. Nói tiếng ba, chứ chúng tôi chưa bao giờ có chung một quan điểm. Ông ta mãi mãi cũng là một người đàn ông đỉnh thiên lập địa, trong con mắt của mỗi người. Còn với tôi, ông ta đã làm được gì?

K nhắc đến những gì về gia đình tôi nữa, thật mệt mỏi để có thể giải thích tất cả về những gì tôi đã trải qua. Điều mà bây giờ tôi quan tâm là cuộc sống hiện tại. Tôi rất thỏa mãn với những gì tôi đang có, một công việc coi như ổn định. Ngày ngày tôi đi làm ở Icy, về nhà thì luyện sách hay ngồi tập viết truyện. Tôi rất thích viết truyện, mặc dù tôi biết nó k ra gì hoặc k đúng văn học, bởi vậy tôi muốn được đi học tiếp để học thêm văn học, nhưng k hiểu sao tôi lại k đi vì tôi làm biếng chằng?

Quay lại với tôi bây giờ, tôi đang bị cuốn hút bởi một vụ án mạng, một cô gái trẻ bị giết chết trong toilet ở một quán café. Ở đây có 4 nghi phạm, họ bao gồm một người phụ nữ, tiểu hơn 30, xinh đẹp và sắc xảo, một thanh niên trẻ đẹp trai, lãng tử, một vận động viên bóng chày, và một anh chàng sinh viên nghèo. Đang đến lúc hung thủ sắp lộ mặt thì...tiếng chuông dt kêu ầm ỉ làm phá sự tập chung của tôi, nhưng ai lại dt cho tôi vào giờ này. Đừng tưởng tôi nói thế mà nghĩ là nữa đêm hay là sáng sớm nha, bởi vì thật ra tôi k hề có bạn bè nên người mà biết số dt của tôi chỉ có thể là chị Ngọc và thằng nhóc Đăng Khoa em của chị Ngọc.

-Alo

-Gia An hả, bây giờ em có thể đến quán phụ chị được k? Hôm nay tự nhiên quán đông khách quá, gặp thêm con Châu hôm nay bị gì đó nên xin phép nghỉ

-Ok, em đến liền

Tắt dt, tôi liếc mắt nhìn qua cuốn truyện, thế là phải đến tối tôi mới có thể biết được hung thủ là ai. Bước vào phòng nhìn vào tủ quần áo, tôi lấy nhanh một cái áo polo màu trắng và quần jean. Đó là đồng phục của quán, nhưng được cái nó rất là hợp với tôi. Có lẽ vì tôi có dáng người rất chuẩn (1,78). Thay đồ xong tôi nhanh chóng lấy chiếc xe đạp đến chỗ làm. Vừa chạy đến cuối con đường Hùng Vương thì k biết người ta làm gì mà bu quanh làm tắt ngạt giao thông.

Ở gần đó k xa...

-Fans của em đang đứng chờ ở ngoài kia. Họ làm tắt giao thông luôn, giờ em tính sao? Chúng ta mà đi ra thì bảo đảm k thể nào thoát

-(Cô gái mỉm cười trả lời người quản lý, một nụ cười như của một thiên thần) Cách cũ đi

-Lại bắt chị làm vật thế thân nữa sao

-Đi nha chị

-Nhưng em tính ra bằng cửa nào. Ở đây k có cửa sau

-Chị cứ ra trước, rồi em sẽ ra sau

Quay lại với tôi...

Tôi đang hậm hực với mấy đứa nhóc này lắm rồi. Hâm mộ thần tượng quá đáng. Mà nghĩ lại ở vn có ai mà nổi tiếng còn hơn cả diễn viên nước ngoài nữa. Thoáng thoáng tôi nghe 2 đứa trẻ kia bằng tán.

-Chị Bảo Nghi sao lâu ra quá vậy

-Uh, lần này tao phải xin được chữ ký của chị ấy

-Tao cũng vậy, chị ấy là một người thật tuyệt vời, vừa hát hay, xinh đẹp, và đóng phim thì khỏi phải nói

-Dĩ nhiên bởi vậy chị ấy mới được nhận giải diễn viên xuất sắc nhất 3 năm liền

Nghe 2 cô bé đó nói chuyện mà tôi thấy họ thật là dễ thương. Đúng là tuổi teen, hồn nhiên và trong trắng. Chỉ cần được chữ ký của thần tượng thôi mà sẵn sàng bỏ ra thời gian và công sức để chờ đợi. Nghĩ lại bản thân tôi, cái thời mà tôi bằng tuổi họ thì tôi đã làm được biết bao nhiêu chuyện. Thời gian để nghỉ còn k có lấy đâu ra mà để hâm mộ thần tượng.

Tôi đã rất bức mình với bọn nhóc này rồi đấy. Họ đã làm tôi phải đứng yên tại chỗ 15 phút. Bảo Nghi ư, là ai? Chỉ vì cái người tên Bảo Nghi đó mà đã làm k biết bao nhiêu người phải chờ đợi và trong đó có cả tôi, chờ đợi để được đi khỏi con đường này. Nghĩ đi nghĩ lại đứng đợi kiểu này k xong, nên tôi quay xe định là kiếm con đường khác. Thì một chiếc limousine màu đen bóng láng chạy ngang qua tôi và sẵn tiện cán lên vũng nước trên đường. Thế thì đủ biết tôi có số hưởng, mà cũng may công lực của tôi cao, nên tránh được. Chỉ bị trúng chiều có một chút. Chiếc xe đó vừa chạy ngang qua tôi thì ngừng lại trước đám nhóc kia. Bọn nhóc đến bây giờ mới chịu tách ra hai bên để chiếc xe đó chạy, nhưng k hiểu sao chiếc xe lại k chạy mà chỉ ngừng ở đó. Bọn nhóc thì bắt đầu hô hào lên cứ như là cổ động viên đang ăn mừng khi mà đội bóng của họ yêu thích vừa đá vào lưới ở phút 89 vậy. Cánh cửa lớn của căn Building mở rộng, một người phụ nữ trùm kính mặt mũi bước ra, đi cùng thì có đến 4 chàng bảo vệ to khỏe. Cô ta vừa bước ra thôi thì bọn nhóc đó đã bu quanh. Dù ấy anh chàng bảo vệ kia có ra sức cản ngăn thế nào. 4 chàng bảo vệ mỗi người một góc bu quanh cô gái đó. Nhưng vì do quá đông người, nên bọn họ dường như k còn đủ sức để cản bọn nhóc quấy kia được. Lần này lại thêm 6 chàng chạy ra. Đẩy bọn nhóc để cô gái đó có thể bước lên xe.

Còn tôi khi thấy bọn nhóc đó tránh đường thì mừng rỡ vì cuối cùng mình cũng có thể thoát thân. Tôi leo lên xe và bắt đầu...nhưng...“Ầm”...nguyên vũng nước bay hết lên người một cô gái. Tôi vừa chạy thì tự nhiên ở đâu ra một cô gái cũng trùm kính mặt như cái cô diễn viên kia. Cô ta đâm thẳng vào tôi, thế là tôi phải né, nhưng né thì lại cán ngay cái vũng nước hồi nãy. Hậu quả là cô ta hưởng hết đấy. Cô gái đó ngó người nhìn tôi. Tôi chống cái xe xuống bước lại hỏi cô ta, nhưng chưa kịp hỏi thì...

-(Cô ta hét vào tôi) Có biết chạy xe k hả?

-Cô có sao k?

-Anh nhìn tôi thế này mà còn hỏi nữa sao

-(Tôi móc bóp và nhét vào tay cô ta 50 ngàn) Về nhà giặt đồ đi

-Đồ điên, với số tiền này sao, anh có biết là bộ đồ trên người tôi đáng giá bao nhiêu k

-Điều đó k liên quan đến tôi. Cô tự nhiên đâm đầu vào xe tôi thì cô rán mà chịu

-(Cô ấy tức giận nói k nên lời) Anh...(Chắc là giận dữ nên đã làm rơi chiếc khăn bịch mặt ra, bây giờ tôi mới có thể nhìn rõ khuôn mặt của người đang nói chuyện với tôi. Cô ấy là một cô gái rất trẻ, trông cũng xinh đẹp, mái tóc nâu nâu)

-Vậy đi nha (Tôi quay mặt bỏ đi)

-Cái tên kia...(Cô ta hét to lên, làm ấy người đi quanh cũng quay lại nhìn, khi phát hiện ra là mỗi người đang nhìn mình, cô

ta liền kéo khăn bịch mặt lên)

-(K biết sao cô ta lại hạ giọng với tôi) Anh gì đó ơi, hãy làm ơn giúp tôi

-Tôi đã đưa cho cô tiền giặt đồ rồi, cô còn muốn gì nữa

-(Cô ta lại nhét tờ tiền vào tay tôi) Tôi k cần tiền này, anh có thể chở tôi về nhà thay đồ được k

-Cái gì? (Đến phiên tôi chộp mắt nhìn cô ta) nhà tôi...k được tôi có công việc rồi

-Anh hãy làm ơn làm phước đi, chẳng lẽ anh lại để một người con gái quần áo thì dơ bẩn thế này mà đứng đây sao

-(Nghe mà cũng thấy tội) Tôi đi xe đạp đó, tiểu thư như cô đi được k

-(Cô ta quay mặt qua lại, k biết là nhìn cái gì đó, mà theo tôi đoán là nhìn bọn nhóc kia) Sao cũng được, đi khỏi nơi này là được

Thế là tôi phải chở một người mà tôi k hề quen biết về nhà. Mà cô gái này cũng liều thiệt, dám leo lên xe của một người xa lạ như tôi, làm sao biết được tôi là người xấu hay tốt. Cô ta k hề tỏ ra sợ hãi, với lại cô ta cũng có nhan sắc mà, bộ k nghĩ tôi là người có máu dê sao

Vừa leo lên xe của tôi là cô ta dùng cái giỏ xách để chính giữa cô ấy và tôi...

-(Cô ta căn nhắc) Thời buổi này mà còn đi xe đạp sao

Tôi im lặng k trả lời vì tôi thấy k cần phải giải thích

-Nhà anh có xa lắm k. Đi kiểu này chắc nắng đen da hết

-Cô có thể yên lặng được k, cứ lải nhải hoài. Chừng nào đến thì biết

-Cái tên này...Cái đồ lãnh cảm. Anh có phước mà k biết. Có biết bao nhiêu người mong ước được chở tôi thế này cũng k được

-Đó là chuyện của họ, k liên quan đến tôi

-Cái đồ...(Cô ấy cứng họng luôn)

Bây giờ mới bắt đầu ngồi yên để tôi có thể chạy xe...Đang đi được một đoạn, thì tôi chợt nhớ là phải về Icy. Tôi thắng xe một cách gấp gáp, làm cô ta nhào tới ôm lấy tôi

-(Cô ta hét lên) Cái tên này, đang làm cái quái gì vậy, muốn lợi dụng hả.

-(Tôi cũng chẳng thèm đáp lại, mà lấy dt điện cho chị Ngọc) Dạ! em là Gia An, em có chút chuyện nên có thể đến hơi trễ

-K sao, may là hồi nãy có mấy đứa bạn của thằng Khoa đến giúp, nên em có chuyện thì cứ đi làm

-Dạ! Vậy có gì mai gặp lại

Con nhỏ này tự nhiên đứng ngóng tôi nói chuyện từ nãy giờ, cô ta k nói gì hết chỉ lặng lẽ ngồi lên xe khi tôi bảo.

-(Chạy được một đoạn) Tên của anh là Gia An hả!

-Uhm

-Tên nghe rất hay, rất giống với tên một người bạn thuở nhỏ của tôi

-Tưởng tôi là người đó sao

-K, anh k thể nào là người đó được, vì người đó k lạnh lùng và ít nói như anh. Với lại người đó còn là một cô gái

-(Tôi chợt mỉm cười với câu nói đó. Thì ra từ nãy đến giờ cô ta vẫn tưởng tôi là con trai. Mà cũng k có gì phải ngạc nhiên vì lâu nay cũng đâu có ai biết. Từ nhỏ mỗi người vẫn nghĩ tôi là một đứa con trai. Chỉ có duy nhất ba tôi là người hiểu rõ) Bạn thân của cô sao?

-Uhm, là người bạn mà tôi quý mến nhất. Chỉ có người đó là k bao giờ tránh xa tôi và còn luôn bảo vệ tôi (Cô ta đưa tay lên trước ngực và nắm lấy sợi dây chuyền bên trong chiếc áo)

-(Tôi quẹo xe vào một căn building, chung cư nơi tôi ở) Sao k chịu xuống nữa

-(Cô ấy nghe lời bước xuống xe mà mắt thì k rời khỏi mỗi cảnh vật xung quanh) Anh sống ở đây sao

-Uhm

Tôi dừng chiếc xe đạp và k nói với cô ấy lời nào mà chỉ bước đi vào trong căn building. Cô ta cũng lặng lẽ bước theo. Chúng tôi vào thang máy lên lầu 9. Đứng trước cửa nhà tôi móc túi lấy chìa khóa, nhưng chưa vội mở cửa mà tôi quay qua hỏi...

-Cô k sợ tôi làm gì cô sao? (Khi hỏi xong thì tôi mới thấy mình thật ngớ ngẩn. Cô ta k sợ là chuyện của cô ấy mắc mớ gì đến tôi. Chỉ cần cho cô ấy vào nhà rửa sạch quần áo là cô ấy sẽ đi. Tôi sẽ k bị phiền nữa)

-Thách anh cũng k dám làm gì tôi

-Cô tưởng cô là ai con của tổng thống hả?

-Còn hơn thế nữa

Cô gái này quả k bình thường. Mở miệng ra còn mạnh mẽ hơn tôi nữa...Tôi biết mình cũng hơi vô duyên khi hỏi đến chuyện đó, nên tôi k nói nữa mà mở cửa nhà...

(Tôi chỉ tay qua bên phía trái) Toilet ở bên kia. Cô vào đó rửa sạch quần áo đi

-(Cô ta vừa đi vừa nói) Nhà gì mà lạnh lẽo thấy sợ. Đúng là chủ nào nhà nấy

Tôi mặc kệ chẳng thèm đáp lại. Tôi bước vào phòng để thay bộ đồ khác. Đang thay đồ thì tôi nghe tiếng cô ta la làng lên “Á”. Tôi lật đật chạy ra coi.

Cộc...cộc...

-Gì thế?

-(Cô ấy mở cửa ra) Nhà anh k có nước nóng sao. Nước gì mà lạnh ngắt vậy

-Cô bị khủng hoảng hả? Vậy thôi mà la lên như sập nhà

-K có nước nóng thì làm sao rửa sạch quần áo được

-Cô tránh đường ra coi. K biết mở thì ở đó mà la (Thật ra nhà tôi rất đặt biệt cái vòi nước nóng và lạnh bị đổi ngược với nhau)

-(Tôi vừa nói vừa quăng cái vòi màu xanh) Quặng bên này mới có nước nóng

-Nhà gì mà ngộ quá vậy

-Rửa sạch quần áo đi rồi ra khỏi đây

-Nhưng rửa sạch rồi thì quần áo bị ướt lấy đâu ra mà thay

Tôi chẳng thèm trả lời cô ta mà bước ra khỏi toilet và vào lại phòng ngủ. Tôi lấy cái giỏ để trên kệ xuống, trong đó có một bộ đồ mới hôm trước tôi mua mà chưa mặc. Sáng đã làm cô ta thế thì tặng cho cô ấy bộ đồ này luôn. Tôi k dám lấy quần áo đã mặc rồi vì tôi biết thế nào con nhỏ chảnh chọe này cũng chê.

Cộc...cộc...

-Gì thế?

-Mở cửa

-(Cô ta mở cửa một cách nhanh chóng) Cô làm gì mà nãy giờ vẫn như cũ vậy

-Đang kiểm tra xì bông

-(Tôi đưa cho cô ấy bộ đồ) Cái này là đồ mới, tôi chưa mặc

-Tôi mặc cái này sao?

-Cô thích thì mặc, k thì mặc lại đồ cũ

Tôi bước vào toilet và mở cái tủ lấy trãi xì bông mới đưa cho cô ấy luôn...nhưng chưa kịp đóng lại thì...

-Ồ cái kia là...

Tôi nhìn theo hướng tay cô ta chỉ, ơ nó là đồ dành cho phụ nữ mà. Tôi lấy cái bịch đồ bỏ vào trong sập hơn và đóng tủ lại

-Sao nhà anh lại có thứ đó

-K liên quan đến cô, lo thay đồ đi (Nói rồi tôi bỏ ra ngoài)

-Chẳng lẽ tên này biến thái sao? Nhìn mặt hắn cũng k đến nỗi thế đâu nhĩ. Chắc là của bạn gái

Trong thời gian đợi con nhỏ đó, tôi ngồi tiếp tục cuộc điều tra tìm kiếm hung thủ. Cái bà luật sư xinh đẹp này, sao mà bí hiểm quá nhĩ. Bà ta có một sự cuốn hút thật lạ thường, rất huyền bí, rất thông minh, và sắc xảo. Tôi đang mê mang với dòng suy nghĩ về người phụ nữ này.

-Tên kia đang làm gì đó? (Tôi giật mình ngược đầu lên và mỉm cười mà cũng k biết vì sao, trông tôi thật ngốc) Cười gì?

-(Khuôn mặt tôi bắt đầu trở lại lạnh lùng như thường) K gì? Chuyện hay nên cười. Có vấn đề sao, nếu xong thì về đi

-Định vậy là thôi sao

-Cô còn muốn gì nữa (Nói chuyện với cô ta nhưng mắt tôi k hề rời khỏi cuốn truyện)

-Còn bộ đồ của tôi thì sao?

-Vớ vẩn về nhà mà giặt

-Cái này mà còn mặc được sao. Dem vứt là vừa

-Đó là chuyện của cô

-Bộ tưởng dễ dàng vậy sao

-Vớ vẩn k phải hồi nãy tôi đưa tiền cho cô, cô nói k cần sao

-Lúc nãy là lúc nãy, bây giờ là bây giờ. Tưởng làm tôi thế cho thay đồ là thôi à

-Cũng khá lắm nhĩ, tưởng là cô tiểu thư nhà nào. Ai dè cũng là một tên làm tiền

-Cái...cái...gì...anh...nói tôi là kẻ làm tiền hả

-K phải sao, muốn lừa đảo hả. Nói cho cô biết tôi k có tiền đâu. Cô kiếm lắm người rồi

-Đồ cái tên...cái tên...

-Tên gì? Tốt nhất là hãy ra khỏi đây trước khi tôi gọi cảnh sát

-(Cô ấy lại hét lớn lên) Cái tên kia, anh có biết tôi là ai k hả?

-Cô là ai có mắc mớ đến tôi sao

Cô ta tức giận đến nỗi k nói nên lời. Đang cầm bịch quần áo, thế là cô ta chọi thẳng vào tôi. Tôi vì đang đọc chuyện nên né k kịp. Thế là nguyên bịch quần áo bay thẳng vào mặt tôi. Sự tức giận, cơn thịnh nộ trong tôi. Tôi đứng dậy tiến thẳng đến cô ta và ẵm hất cô ta lên. Cô ta vừa bất ngờ, vừa sợ hãi. Cổ vùng vẫy nhưng cũng vô ích. Tôi đặt cô ta xuống ghế sofa và nằm hất lên người để cô ấy k có cơ hội để đứng dậy.

-Cái tên kia, anh định làm gì

-(Tôi cười một cách điệu giả) Làm gì ư, cô nghĩ nó là gì (Tôi cúi xuống thật gần với khuôn mặt kia. Cô ta cố gắng chống cự nhưng đôi bàn tay của tôi đã định thật chặt)

-Anh k được làm thế. Anh sẽ chết nếu như anh dám làm điều đó với tôi

-Đến bây giờ mà cô vẫn còn mạnh miệng vậy sao. Tôi nói cho cô biết luôn một bí mật (Tôi kề thật gần nơi mang tai của cô ấy) Tôi bị nhiễm HIV. Cô nghĩ là tôi sẽ còn sống được bao lâu

-Anh...anh...

-Nhưng chết một mình thì sẽ buồn lắm. Có thêm một người đẹp đi cùng mình thì sẽ vui hơn, đúng k

Tôi lại mỉm cười. Tôi cúi xuống gần hơn và đôi môi tôi dường như sắp chạm vào đôi môi đang ẩn hồng kia. Cô ta k còn chống cự nữa, nhưng...một giọt nước mắt khẽ rơi trên đôi mi kia. K hiểu sao tôi lại cảm thấy thật ghen ngào. Tôi chỉ muốn hù dọa cô ta thôi, chứ k nghĩ cái con nhỏ này lại làm tôi xao xuyến đến thế. Tôi như bất động và nhìn say sưa vào đôi mắt ấy. Được vài phút tôi đứng hẫng dậy.

-Về đi

-(Cô ta k đáp lại mà ngồi dậy một cách nhanh chóng và chạy thẳng ra cửa, nhưng...cô ta ngừng ngay lại trước cửa) Anh sẽ phải trả giá cho những gì của ngày hôm nay (Nói xong cô ta bỏ đi)

-(Tôi mỉm cười vì câu nói đó) Cô nghĩ cô có thể làm gì được tôi

Quay lại nhặt cuốn sách lên và tôi lại nhìn thấy cái bạch quần áo. Khỏi cần phải suy nghĩ tôi vứt nguyên bạch đồ vào thùng rác.

Ở một nơi khác...

-Em bị sao thế? Ăn mặc gì mà ngộ vậy?

-(Khuôn mặt vẫn còn tức giận) Hãy điều tra cho em một người

-Ai?

-(Khi người quản lý bỏ đi thì cô ta cũng thay một bộ đồ mới) Anh sẽ phải hối hận vì đụng đến tôi)

2. Chương 2 : Sự Trả Thù Ngốc Nghếch

Vài ngày sau...

-Gia An, em có thể giúp chị mang cái bưu phẩm này đến trường đại học kinh tế được k? Cái thằng em chị nó để quên ở đây, mà hôm nay nó lại có thuyết trình. Em giúp chị nha

-Dạ!

Tôi chạy xe đến trường đại học kinh tế. Vừa đưa đồ xong thì tôi quay xe bỏ đi, nhưng k may có một chiếc xe máy khác đang bị lỡ đà đâm thẳng vào tôi. Thế là tôi thì bị ngã, nhưng cũng may là tôi đã nhảy kịp. Chiếc xe SH mới cáo kia thì bị ngã xuống, nên trầy xước nhiều lắm. Còn người chủ của chiếc xe thì bị té và nằm hẫng lên người tôi. Cô ta trở hai mắt nhìn tôi một cách say đắm. Và tôi thì cũng k thể nào rời khỏi được đôi mắt long lanh và quyến rũ đó. Khuôn mặt của cô ấy làm tôi có một cảm giác thật lạ, xao động chẳng? Mỗi người xung quanh thì bắt đầu bu quanh chúng tôi, và cô gái đó cũng đứng dậy khỏi người tôi.

-(Bằng giọng nói thật nhẹ nhàng và êm ái) Anh có sao k?

-Tôi k sao (Trong lúc đó mấy đứa nam sinh khác thì đỡ xe cho cô ấy)

-(Một người nói) Trời! Chiếc xe bị trầy nhiều quá

-(Cô gái đó quay lại và cũng bằng giọng nói dịu dàng đó) K sao đâu, cảm ơn bạn đã giúp

-(Tên đó cười một cách ngây ngô nhưng đôi mắt thì dường như k hề rời khỏi cô gái đó) Được giúp đỡ cho Lâm là hân hạnh của Hiếu

-(Cô ấy lại mỉm cười, nụ cười thật đẹp làm bao người phải xao xuyến. Cô ấy quay qua nhìn tôi) Anh có chắc là k sao k?

-Uhm, k sao đâu (Tôi dắt chiếc xe đạp và định bỏ đi)

-Khoan đã, anh là...sinh viên ở đây hả?

-K, tôi chỉ giúp đưa đồ dùm bạn thôi

-Vậy anh học ở đâu?

-Tôi k có đi học

-Oh

-(Tôi leo lên xe và đạp đi thì cô ta lại kêu tôi thêm một lần nữa) Anh gì đó ơ

-Có gì nữa hả?

-Anh tên gì vậy?

-Tên tôi là Gia An

-Gia An

-Uhm

-Anh làm việc ở đâu vậy?

-Có chuyện gì sao?

-K...k, tôi chỉ...(Cô ấy tỏ ra hơi ngại ngần k biết nên nói gì)

-Nếu cô biết quán nước Icy thì hãy ghé đó chơi. Tôi phải đi đây (Tôi đạp xe đi vội, nhưng cô ấy thì vẫn đứng dõn theo chờ cho bóng tôi dần khuất xa)

-(Một cô gái khác vỗ vai Lâm) Làm gì mà nhìn dử vậy, người ta đã đi mất rồi

-Ồ...có gì đâu

-Có đứa hôm nay bị trúng tiếng sét ái tính rồi

-Gì...gì cơ

-Haha, hoa khôi của trường chúng ta nay lại bị một chàng trai vô danh tánh hốt hồn mất rồi

-(Lâm lại mỉm cười nhìn đứa bạn) Trúc này! Trúc có biết quán Icy ở đâu k?

-Icy hả! Hình như là quán của nhà ông Khoa

-Vậy hả!

-Uhm

-Bữa nào tụi mình đến đó nha

-Hả! Sao lại đòi đến đó?

-Thì muốn đi vậy thôi

-Ông Khoa mà biết thì chắc là để cho Lâm mấy bàn luôn quá

-Giờn hoài

-Gì mà giờn. Ông Khoa, ông mê Lâm chết mê chết mệt luôn. Ông mà biết Lâm muốn đến quán nhà ông thì chắc có nước ông vui đến nhảy dựng lên luôn. Mà Lâm này, em của Trúc đó là một fans ruột của chị họ Lâm luôn. Lâm có thể làm ơn làm phước xin chữ ký của chị ấy dùm nó được k

-Uhm, để bữa nào Lâm gặp Lâm xin cho

-Mà nếu mà có luôn một tấm hình thì thật là tuyệt

-Ok

-Mà hai tấm luôn đi ha, vì Trúc cũng là fans của chị Lâm

-Ok, bó tay Trúc luôn

-Hihi, Lâm thật dễ thương quá

Trúc chạy vội vào lớp và ngồi đối diện hai thanh niên...

-Khoa này, nghe tin gì chưa?

-Tin gì?

-Lâm mới vừa bị đụng xe đó

-(Khoa đứng dựng dậy) Cái gì! Lâm thế nào rồi?

-K sao hết, chỉ tội cho chiếc xe, bị trầy xước hết

-Lâm đâu rồi?

-Ông đừng có quyn lên như vậy. Lâm k sao cả, nhưng có tin này k biết ông có muốn nghe k!

-Tin gì? Nói đi

-Haha...phải hối lộ cho tôi đi

-Bà nói mau đi

-Haha...Lâm đòi đến quán nhà ông chơi

-Cái gì? Lâm muốn đi sao

-Uhm

-Vậy chừng nào?

-Chắc là ngày mai

-Ok, hai người cứ đến, tôi sẽ chuẩn bị chu đáo

-Haha...

Hôm nay Icy cũng khá đông khách, nên đến tận 9 P.M tôi mới có thể về. Vừa chạy ngang qua con hẻm thì tôi nghe tiếng kêu cứu của một cô gái.

-Có ai k, cứu tôi với...

Tôi vội dựng xe xuống và chạy đến nơi phát ra tiếng nói đó. Trước mặt tôi là hai thanh niên to khỏe đang bao quanh một cô gái trẻ.

-Các người muốn làm gì?

-Mày là thằng nào. Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân hử

Hắn tiến đến và dùng đôi bàn tay định cởi chiếc nút áo của cô gái kia. Dù tôi biết mình k thể đánh lại bọn chúng nhưng làm sao tôi có thể làm ngơ để họ làm hại cô gái đó được. Tôi chạy lại định quyết sống chết với bọn chúng...nhưng...hình như có ai đó đã dùng một chiếc khăn tay bịch lấy mặt tôi. Tôi quay lại định nhìn coi người đó là ai, nhưng hình như tôi k còn đủ sức. Khung cảnh trước mắt tôi dường như đang quay vòng vòng. Tôi cố gắng mở mắt ra nhưng tôi lại thấy chân tay cũng rụng rời k còn chút sức lực và rồi là một màu đen tối...

Ánh sáng chói chang của những bóng đèn vừa được bật lên chiếu thẳng vào mặt tôi. Tôi nhau mắt nhìn người đang đứng trước mặt mình.

-Tỉnh rồi hả

Tôi ngơ ngác vì người đó lại là cái con nhỏ chảnh chạ hôm trước mà. Tôi ráng cố gắng đứng dậy nhưng tay chân tôi k thể cử động vì tôi đang bị trói vào một cái ghế.

-Cô muốn gì?

-Muốn gì à, anh phải biết là anh đã từng làm gì với tôi

-Vớ vẩn cô nghĩ trói tôi thế này là tôi sợ sao

-Anh vẫn còn ngạo mạn quá nhỉ. Anh vẫn chưa biết là anh đã đụng đến ai đâu

-(Tôi mỉm cười) Cô ư, cùng lắm là vợ bé của mấy tên đại ca giang hồ nào đó. Nên mới có thể xai mấy tên đàn em gài bẫy hại tôi

-Haha...đúng đó và bây giờ chị sẽ cho cưng biết thế nào là lẽ độ

Cô ta lấy ra một cây kéo khá lớn...

-Cô muốn làm gì hả?

-Ha...ha...anh nghĩ đi với cái này thì tôi có thể cắt được gì?

-Đúng là đồ con nít

-Anh nói gì hả!

-Cô tưởng tôi sẽ sợ khi bị mất đi thứ đó sao

-Anh đừng có tỏ ra mạnh mẽ nữa. K một người đàn ông nào mà k sợ mất đi thứ đó

-Haha...haha...thật là nực cười

-Anh cười gì?

-Nhưng tôi chính là người duy nhất đó

-Anh tưởng nói thế là tôi sẽ tha cho anh sao

-Vậy thì cô cứ việc. Sẵn tôi cũng đâu có đâu mà sợ mất

-Anh nói vậy là sao hả?

-Tôi nói cô là con nít hiểu k!

-Anh...anh...được lắm để coi anh có sợ k!

Cô ta tiến đến gần tôi. Cây kéo của cô ấy thì cứ mở ra và lại bóp vào. Cô ta nhìn thẳng tôi.

-Để coi anh sẽ đau đớn đến thế nào

Tôi mỉm cười nhìn cô ta và thật bất ngờ đẩy cô ta vào sát tường.

-Ồ...sao anh lại...

-Với sợi dây này mà có thể trói được tôi sao

-Anh...anh

Tôi đưa tay xuống và mở cái nút quần jean của tôi...

-(Cô ấy trong khuôn mặt thật hoảng hốt) Cái tên kia, anh định làm gì hả!

-K phải hồi nãy cô muốn cắt đi nó sao, nhưng trước khi cắt thì phải để cho nó được hưởng lợi

-Anh dám...

-(Tôi lại mỉm cười một cách điệu giả) Sao lại k!

-Đừng, đừng...tôi k hề có ý định cắt đi nó. Tôi chỉ định cắt tóc anh thôi. Tự anh nghĩ đến chuyện đó trước, nên tôi mới hù anh mà

-(Nghe cô ấy nói mà tôi phì cười và thầm nghĩ con nhỏ này đúng là con nít) Nhưng tôi k hù cô

Tôi tiến đến gần hơn, đến khi khoảng cách giữa hai đôi môi chỉ là 1 cm. Rồi tôi lại một lần nữa bị xao xuyến khi nhìn vào đôi mắt ấy. Tôi cảm nhận được là trái tim tôi đang bị lỗi nhịp. Nó cứ chạy và chạy mãi, như bị một ai đó đang đuổi bắt. Trong bất chợt tôi đã hôn cô ấy. Cô ta mở mắt hết cỡ nhìn tôi. Chỉ trọn vẹn trong 5 giây thôi, tôi đã rời khỏi đôi môi đó. Tôi đưa ngón tay chỗ lên chiếc môi đang cụp đi từng hơi thở của trái tim tôi.

-Mai một đừng có chơi trò con nít đó nữa. K vui đâu

Cô ta vẫn k trả lời tôi. Cô ấy nhìn cứ như một bức tượng trong nhà triển lãm, cứ đứng đó và nhìn tôi một cách ngây ngô. Tôi quay lưng bỏ đi, nhưng vừa mở cửa ra thì đã thấy mấy tên thanh niên hồi nãy. Bọn chúng vừa thấy tôi thì đã ra tay định bắt tôi lại nhưng dù sao cũng k thể chịu thua như vậy. Phải đánh với bọn chúng một trận đã...vừa định ra quyền thì...

-Để anh ta đi

-(3 tên cùng đồng thanh) Dạ!

-(Tôi quay lại nhìn cô ta) Xe của tôi đâu?

-(Cô ấy k trả lời mà một tên trong 3 tên nói) Nó ở ngoài, đi theo tôi, tôi dẫn anh ra đó

Khi bỏ đi tôi có liếc mắt nhìn qua con nhỏ đó, nhưng cô ấy lại đưa mắt nhìn đi hướng khác. Hình như là đang suy nghĩ về cái gì đó. Ra đến tới ngoài thì tôi mới biết là mình vừa ở trong một khách sạn. Tôi lấy xe và rời khỏi...

-Nụ hôn đó...sao lại giống với cách Gia An đã từng hôn mình lúc chia tay vậy!

Tự vì con nhỏ chảnh chác đó mà đến 12 A.M tôi mới có thể về đến nhà. Tắm rửa xong tôi leo lên giường ngủ. Bất chợt những hình ảnh lúc nãy lại hiện về.

-Con nhỏ đó thật là con nít mà. Vậy mà k biết tên đại ca nào lại yêu cho được

3. Chương 3 : Cuộc Trốn Chạy

Hôm nay k biết là ngày gì mà chị Ngọc cứ quyn lên bảo tôi là phải chuẩn bị một bàn VIP ột vị khách đặc biệt nào đó, nghe nói là bạn gái của thằng nhóc Đăng Khoa. Hết chị Ngọc đến phiên thằng nhóc đó.

-Anh An! Sao rồi? Mọi thứ xong chưa anh

-Uhm

-Anh nhớ chuẩn bị chu đáo cho em nha. Hôm nay em phải lấy lòng nàng

Thấy thằng

nhóc cứ luồn cuồn lên mà tôi lại phát cười. Đăng Khoa là một người rất tốt, cũng nhờ nó mà tôi mới có thể vào làm ở nơi đây. Nhớ lại cái ngày của 2 năm về trước, lúc đó tôi đang lang thang trên những con phố để xin việc làm thì vô tình tôi nhìn thấy có một tên thanh niên trông có vẻ lăm la lăm léc đứng trước một chiếc xe máy. Tôi đoán được là tên trộm xe, nên tôi mới giả vờ la lên “Cảnh sát đây, đứng yên”. Tên đó hoảng lên và bỏ chạy mất. Lúc đó cũng có một thanh niên chạy đến gần chiếc xe, người đó chính là Đăng Khoa. Khi đã chắc chắn chiếc xe mình an toàn, Đăng Khoa quay qua nhìn tôi và bước đến cảm ơn. Sau đó thì...tôi vào làm ở Icy nhờ sự giới thiệu của nó. Nó rất là nể tôi nhưng có một điều mà cả nó và tất cả mỗi người ở Icy đều k biết đó chính là tôi k phải là một nam nhi thực sự.

-(Tôi đang từ nhà bếp bước ra thì nghe tiếng của chị Ngọc kêu) Gia An ơi! đem ra đi khách đến rồi

Tôi quay ngược vào nhà bếp và mang những thứ đã chuẩn bị ra.

Ở ngoài...

-Em ngồi đây nè, chị có nghe Đăng Khoa nhắc đến em hoài mà giờ mới có dịp gặp

-(Lâm mỉm cười dịu hiền gật đầu chào chị Ngọc) Dạ! em cũng rất vui được gặp chị

-(Chị Ngọc nhìn Lâm một lúc) Bây giờ chị mới hiểu là vì sao mà thằng em của chị lại thích em đến thế

-Dạ! sao vậy chị

-Em quả thật rất đẹp

Lâm lại mỉm cười và lúc đó tôi cũng vừa mang đồ ra. Lo để đồ lên bàn mà tôi k hề để ý đến nhân vật chính của ngày hôm nay, và cũng đâu hề biết rằng có một người đang nhìn tôi thật lâu. Dọn tất cả những đồ ăn thức uống lên bàn thì tôi cũng quay lưng bỏ đi.

-Anh An ngồi đây chơi luôn đi

Nghe có người kêu tên mình, tôi quay lưng lại nhìn trong ngạc nhiên. Mà k chỉ có tôi k đâu, mấy người khác cũng ngạc nhiên k kém

-(Lâm lại mỉm cười với tôi) Lại gặp anh nữa rồi đúng k!

Tôi vẫn đứng ngây ngơ nhìn cô gái ấy. Cô gái có nụ cười thật ấm áp và tôi dường như cũng đang bị luyện lưu bởi nụ cười đó.

-Em là...

-K nhận ra em hả! Mình mới gặp hôm qua mà hôm nay anh đã quên rồi sao

-K, ý anh là sao em lại ở đây?

-Thì hôm qua k phải anh nói là rảnh thì ghé chơi sao

Thật thì tôi chỉ nói đại thể thôi, k ngờ là cô ấy lại ghé thiết...

-Anh ngồi xuống chơi luôn đi

-Thôi em cứ ngồi chơi với mỗi người, anh còn phải làm việc

-(Chị Ngọc lên tiếng khi nghe Lâm đề nghị) Em cứ ngồi chơi đi, để chị ra phụ mỗi người là được

-K cần đâu chị. Em vào trong đây (Nói rồi tôi đi thẳng vào trong)

-(Khoa) Anh An đúng là vẫn k thay đổi. Ảnh cứ lạnh lùng như thế thì làm sao mà có bạn gái được

-(Lâm nói trong vô thức) Lạnh lùng nhưng đầy bản lĩnh

-Mà sao Lâm quen anh An vậy

-Oh, hôm qua Lâm đã bắt cần nên đã đâm xe vào anh ấy

-Vậy cái người mà làm Lâm bị đụng xe là anh An hả!

-Đâu phải là do Lâm lỡ tưởng đụng phải anh ấy

-(Trúc kể vào tai Lâm) Mà đến đây vì anh chàng đó đúng k?

Lâm giật mình quay qua nhìn đứa bạn, k ngờ nó nói đúng tim đen của Lâm. Lâm nhẹ nhàng gạt đầu thay cho câu trả lời. Và cô nàng này thì cứ mỗi lần mà thấy tôi mang đồ ra cho khách thì nàng lại nhìn tôi một cách say đắm. Khoa thì kiếm đủ trò và chuyện để khiến nàng cười, nhưng nàng thì cũng chỉ cười cho có lệ như mỗi người. Thật sự thì tâm trí của nàng k hề tập chung vào những câu chuyện của Đăng Khoa. Cứ mỗi lần tôi đi ngang thì nàng lại nhìn tôi mỉm cười. Và điều này thì dĩ nhiên làm sao qua được sự quan xét của thằng nhóc Đăng Khoa.

Khi đưa nàng về thì nó lại quay ngược lại Icy...

-Anh An!

-Gì thế nhóc!

-Em lớn rồi mà anh cứ gọi em là nhóc

-Uhm, mà kêu anh có chuyện gì?

-Anh An đúng là...Phải có chuyện mới tìm anh được sao. K thể trò chuyện chơi hả!

-Nhóc con, có gì thì nói nhanh đi. Anh đi thì đừng có hối hận đó nha (Tôi quá hiểu nhóc mà)

-Anh này! Thì...thì...là chuyện của anh và Lâm đó

-Chuyện gì của anh và cô ấy mới được chứ?

-Anh có thích Lâm k?

-Vớ vẩn nhỉ, là bạn gái của nhóc thì làm sao anh thích được

-Đâu có, cô ấy chưa phải là bạn gái của em. Chỉ là em đang trồng cây si người ta thôi

-Uhm, thì có liên quan gì đến anh

-Tự anh k để ý, chứ em thấy Lâm hình như rất thích anh

-Em nói chuyện đúng là vớ vẩn thiệt. Dù cho cô ấy có thích anh đi chăng nữa thì đó cũng là chuyện của cô ấy

-Nói vậy, anh k thích Lâm hả!

-K...k có, được chưa nhóc

-Được...được rồi, cảm ơn anh An

Nó đứng hỏi tôi mấy câu vớ vẩn thế đó, rồi vui mừng bỏ đi...

Ở một buổi trình diễn thời trang và ra mắt phim mới của công ty DIG...

-Tối nay, sau khi ra mắt phim mới và biểu diễn xong mình đi đâu hả anh yêu!

-Tối nay chắc anh k đi được đâu

-Lại sợ cô tiểu thư đó sao

-Dù sao cô ấy cũng là người đại diện của công ty anh, và em cũng biết ba cô ấy là người có tiếng tăm thế nào mà

-Bộ em k đủ đẹp để làm người đại diện được sao

-Em dĩ nhiên là đẹp. Đẹp nên anh mới mê thế này

Người đàn ông trẻ tuổi trong rất là bảnh bao và trí thức, anh ta đặt một nụ hôn nóng bỏng lên đôi môi của cô gái đó. Rồi từ từ đi xuống nơi chiếc cổ đang gọi mời cơn khao khát dục vọng. Họ như hai con thú đang cuồng nhiệt và đam mê. Họ đâu biết rằng ở bên ngoài căn phòng đó đang có một người đã nhân cơ hội này để tạo ra một scandal chấn danh trong lịch sử.

Bảo Nghi...Bảo Nghi...(Fans thì hô hào như vũ bão và bao quanh chiếc xe limousine. Bảo Nghi bước ra với bộ đồ dạ hội thật lộng lẫy, quả thật k hổ danh là cô diễn viên kim ca sỹ đắt show nhất của màn ảnh Việt. Có đến gần chục tên bảo vệ đẹp đường cho cô ấy bước vào bên trong buổi lễ.)

-(Người thanh niên bảnh trai lúc nãy vội vàng bước ra tiếp đón khi Bảo Nghi vừa xuất hiện) Em đến rồi hả! Anh xin lỗi, hồi nãy có chút việc nên k thể đến đón em được

-K gì, em đến một mình được mà

-(Anh ta khẽ sát vào tai Bảo Nghi) Sau buổi trình diễn anh muốn cho em một bất ngờ

Bước vào trong buổi lễ...

(Một người đàn ông cũng chạc tuổi trung niên bước đến tiếp chuyện khi Bảo Nghi vừa bước vào) Là ai đây!

-Dạ! cháu chào chú út ạ! Bảo Lâm em cũng đến nữa sao

-Dạ! em theo ba đến để coi biểu diễn của chị mà

-Lâu rồi chị mới gặp em. Nhìn em càng đẹp ra nhỉ!

-Dạ! em thì làm sao so sánh được với chị chứ

-Hai chị em k cần phải so sánh với nhau. Chú thấy cả hai đều là mỹ nhân cả. Vậy mới k hổ danh là con cháu của nhà họ Hoàng chúng ta chứ.

Người đàn ông đó tên là Hoàng Minh Chánh, em trai của đại danh nhân Hoàng Minh Phong, cũng là tổng giám đốc của công ty the Blue. Ông ta là một tên ngụy quân tử đáng sợ nhất. Bề ngoài ổng luôn tỏ ra là người hết lòng hết dạ vì công ty, nhưng thật sự ổng luôn mưu tính để đoạt lấy the Blue của anh trai mình. Có thể nói đối với mỗi người ông là một người rất tốt và nhiệt tâm, là một người chú hết lòng thương yêu đứa cháu, nhưng những gì ông làm đều mang một mục đích. Người ta vẫn thường nói dù cho kẻ đó có tàn ác đến đâu thì vẫn luôn có một người sẽ đứng trị được hắn ta. Người đó k ai khác chính là anh trai của ông. Ông Phong thì quá rõ ràng lòng dạ của em mình, vì thế ông luôn phòng hờ đứa em này. Mặc dù ông Phong có dư khả năng một tay loại bỏ em mình ra khỏi hội đồng quản trị, nhưng ông k đành lòng diệt cỏ tận gốc vì dù sao ông Chánh cũng là em ruột của ông, nên chính vì thế mà ông Chánh vẫn còn có thể giữ một chức vụ quan trọng trong công ty.

-Cảm ơn quý vị đã bỏ ít thời gian để đến dự buổi ra mắt bộ phim Tiểu Thư Ngọt Ngào. Bây giờ xin mời diễn viên chính của bộ phim này lên nói với chúng ta vài lời

-(Bảo Nghi bước lên khán đài trong tiếng vỗ tay của mỗi người) Tôi xin thay mặt những thanh viên trong đoàn phim gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến tất cả các quý khách đã bỏ thời gian đến đây cùng chia sẻ thành tựu này. Tôi với tư cách là một diễn viên của bộ phim, tôi thành thật hy vọng khán giả sẽ chào đón nó một cách nồng nhiệt nhất. Một lần nữa cảm ơn tất cả quý vị rất nhiều. Bây giờ chúng tôi xin mời quý vị cùng hướng mắt về khán đài để xem một đoạn giới thiệu của bộ phim

Sau câu nói đó là tràng vỗ tay thật nồng nhiệt. Mấy anh chàng công tử hay danh nhân trẻ thì dường như muốn chết mê chết mệt với sắc đẹp của nàng Bảo Nghi...

-Em à, em nói hay lắm

-Chút nữa chúng ta đi đâu hả anh!

-Bí mật

Ông Chánh nhìn qua hai người và mỉm cười. Một nụ cười đầy hiểm ý...

-Phim này chắc có lẽ gây sóng gió lớn trên thị trường em nhỉ

-Dĩ nhiên rồi, phim của Hoàng Bảo Nghi mà

Mỗi người có vẻ rất hài lòng về bộ phim này, chắc hẳn bọn họ ai cũng muốn được mua bản quyền của bộ phim. Đoạn phim kết thúc...người đạo diễn vừa định bước lên khán đài thì đột nhiên màn hình lại bật chiếu một đoạn phim khác. Mỗi người ai cũng có vẻ hơi thắc mắc, nhưng vẫn ngồi yên để coi tình hình. Tất cả bắt đầu sôi sục với đoạn phim cấp 3 thật nóng bỏng này. Và hai nhân vật chính đó cũng được quay lại một cách rõ ràng. Chưa kịp nhận định vấn đề thì lập tức hàng chục phóng viên chạy đến và bao quanh Bảo Nghi. Những ánh đèn chớp nháy của máy ảnh cũng hoạt động liên tục và mục đích chính là Bảo Nghi.

-Cô cảm thấy thế nào sau khi xem đoạn phim này?

-Cô nghĩ mình đã bị cấm sừng là vì sao?

-Cô sẽ xử lý vấn đề này thế nào?

-Xin cho hỏi còn về đám cưới của hai người vẫn được tiếp tục chứ?

Bọn họ thì nhau hỏi một cách tới tấp. Bảo Nghi thì vẫn chết lặng. Người quản lý hốt hoảng kêu bảo vệ cản mấy tên phóng viên...

-Xin cô hãy trả lời những câu hỏi của chúng tôi

-Cô sẽ giải quyết thế nào về vấn đề này?

(Người quản lý trả lời thay) Xin lỗi quý vị, Bảo Nghi có lẽ hơi mệt, nên xin phép về trước. Chúng tôi sẽ k trả lời bất cứ câu hỏi nào

Nói xong người quản lý đỡ Bảo Nghi ra xe và mấy tên bảo vệ thì cản ngăn bọn phóng viên. Nhưng phóng viên mà, họ được mệnh danh là cho sẵn thì làm sao có thể bỏ qua một tin tức nóng bỏng này. Bọn họ lấy xe đuổi theo.

-(Bảo Lâm tỏ ra rất lo lắng cho Bảo Nghi) Ba ơi! chị Bảo Nghi sẽ k sao chứ. Bọn phóng viên sẽ làm ầm ỉ chuyện này lên cho coi

-Con đừng lo, chị con biết làm gì mà

-Nhưng...

-Đến phiên con lo cũng k được gì. Thôi chúng ta cũng về đi

Chiếc xe của Bảo Nghi thì cứ lướt nhanh trên những con đường, còn bọn phóng viên thì vẫn đuổi sát theo sau...

-Bảo Nghi em sao rồi

K trả lời...

-(Tài xế) Bọn họ vẫn đuổi theo sau, chúng ta nên làm thế nào đây

-Cho xe chạy nhanh lên đi

-Dạ!

Tài xế bắt đầu tăng tốc nhưng bọn phóng viên cũng k chịu thua...

-(Từ nãy đến giờ Bảo Nghi mới lên tiếng) Ngừng xe lại

-Em sao thế, bọn chúng đang đuổi theo sau mà

-Hãy kiếm một con đường hẻm nào đó và ngừng xe lại. Em sẽ xuống và các người hãy tiếp tục chạy

-Vậy có ổn k?

-K sao

Trong tình huống này thì chắc có lẽ đó là cách tốt nhất. Tài xế tăng tốc hơn và quặt xe vào một con hẻm, sau đó ngừng một cách đột xuất. Bảo Nghi nhanh chân bước xuống xe và tài xế bắt đầu chạy tiếp. Khi bọn phóng viên đuổi theo kịp thì chỉ nhìn thấy chiếc xe vẫn chạy nên bọn họ k nghi ngờ gì mà tiếp tục đuổi theo.

Bảo Nghi trốn đằng sau một cái cây, chờ cho phóng viên đi khỏi. Nàng đứng lặng lẽ nơi đó, một giọt nước mắt khô rơi xuống và vỡ tan trên chiếc lá khô dưới mặt đất. Là một diễn viên số một của màn ảnh Việt, là con gái ruột của ông Hoàng Minh Phong, chưa bao giờ trong đời Bảo Nghi phải gánh chịu niềm tổn thương hay sĩ nhục như ngày hôm nay. Trước mặt hàng ngàn người, Bảo Nghi lại bị tra hỏi một cách như thế. Còn người đàn ông kia thì sao, anh ta đã làm ra những gì. Anh ta đã gieo ra tất cả. Chính anh ta đã dối trá cô để lãng nhăng với người phụ nữ đó, làm cô phải gánh chịu những đau đớn này.

Xa xa ở nơi đó...

-Đại ca nhìn kìa. Hình như có một cô gái ở đó

-Đúng đó đại ca. Nhìn đẹp như người mẫu vậy

-Đâu để tao coi (Tên đại ca nhìn chăm chú vào người con gái đang thắm ướm hai bờ mi)

-Đại ca vậy là tối nay bọn mình có môi rồi

-Đúng là con môi xuất sắc nhất mà tao từng gặp

Bảo Nghi vẫn đứng đó và khóc một cách nức nở mà k hề hay biết rằng mình đang ở trong một động quỷ...

-Ồ lừa gạt, dối trá

-(Tên đại ca bước đến) Ai mà làm cô em phải khóc vậy. Để tụi anh xử cho

-(Bảo Nghi ngược lên nhìn thì thấy có khoảng 5, 6 tên thanh niên nhìn trong rất du con) Hãy biến khỏi đây

-Sao em lại nóng thế. Bọn anh chỉ muốn được làm quen với em thôi

-Nếu các người k muốn chết thì hãy tránh xa tôi ra

-Nhưng bọn anh k đi thì em sẽ làm gì bọn anh đây

-Các người...(Bảo Nghi vừa nói đến đó thì đã bị một ai đó bịch khấn thuốc mê. Bảo Nghi ngã xuống thì có một tên đã đỡ cô)

-Mày làm cái quỷ gì đó hả?

-Dạ! đại ca. Em thấy cái con nhỏ này nói chuyện trong có vẻ dữ dội quá, nên em nghĩ chắc là nó đang đợi người đến. Em định tẩm thuốc mê nó, rồi chúng ta đưa nó về ổ, lúc đó mình muốn làm gì cũng chẳng sợ ai

-(Tên đại ca vỗ vai đàn em) Hôm nay mày thông minh đột xuất nhỉ

-Dạ! cảm ơn đại ca đã khen

Trong giấc mơ...

3 đứa bé gái đang bao quanh một đứa bé gái khác. Trong cô bé đó thật đáng yêu làm sao, chắc là một tiểu thư thiên kim nhà quý tộc.

-Cái con nhỏ này ở nhà giàu nên chẳng lắm

-Đó là chuyện của tôi

-Nhưng bọn tao k thích đứa chẳng như mày

-(Đứa bé đó vẫn k hề tỏ ra khiếp sợ, mà còn nói chuyện rất mạnh mẽ) Các người tốt nhất là hãy tránh xa tôi ra, nếu k ba tôi sẽ k tha cho cả nhà các người đâu

-Mày hù tao hả!

Đứa bé đó vừa nói là nó và 2 đứa bạn chạy đến kéo cô bé kia vào trong một căn phòng. Khi bọn nhóc vừa kéo cô bé đó đến trước cửa thì một đứa trong nhóm đã bị ngã xuống đất. Đã có một đứa bé khác trông lớn hơn bọn chúng đã xuất hiện xô ngã đứa kia và kéo cô bé gái lại sau lưng mình.

-Em có sao k? (Cô bé quá bất ngờ k thể nói được lời nào, mà cứ mãi mê nhìn người vừa cứu mình, chỉ có thể gật đầu cho câu trả lời)

-Bọn nhóc tụi em sao lại hù nhau ăn hiếp bạn

-Ai bảo nó chẳng

-Chẳng hả! Tụi em có hiểu rõ định nghĩa của chẳng là thế nào k?

Bọn nhóc hóc họng nhìn người to lớn đó. Còn cô bé kia cũng thế vì thấy cách nói chuyện của người này thật ngộ. Chính cô bé cũng k hiểu rõ định nghĩa của từ chẳng là gì nữa.

-Bọn em đừng có ăn hiếp bạn mình như thế, như vậy là k tốt biết k

-Chuyện đó k mắc mớ đến chị. Nếu chị mà còn bênh cho con nhỏ này thì đừng trách bọn em sẽ nhốt chị với nó luôn

-Vậy thì các em cứ việc làm nhưng chị nói trước cho các em biết là thầy giám thị sẽ đến đây. Đừng nghĩ là chị hù dọa các em vì thật sự chị có hẹn với thầy giám thị

Bọn nhóc nghe đến thầy giám thị thì hoảng hốt bỏ chạy mất...

-Trò hù dọa con nít

-Hả!

-Cái trò đó chỉ hù được bọn họ thôi

-Ồ...k nhờ cái trò đó là em bị nhốt trong phòng đó đến ngày mai luôn

-Em k sợ, chỉ cần vài tiếng mà ba k thấy em về là ba sẽ đập nguyên cái trường này để kiếm em

-Cô bé này nói chuyện cứ như người lớn nhỉ

-Nhưng dù sao cũng cảm ơn

-Uhm, em lo về đi coi chừng ba em đập trường thì ngày mai chị k thể đi học đó

Người đó quay lưng bỏ đi thì cô bé kêu lại...

-Khoan đi đã

-Chuyện gì nữa cô bé

-Tên của chị là gì?

-(Người đó vừa chạy vừa nói) Lâm Gia An

-(Cô bé vẫn đứng đó và nhẩm) Gia An ư!

-(Trong cơn mê mang Bảo Nghi lảo đảo thoát ra) Gia An...Gia An...

-(Tên đàn em) Đại ca con nhỏ này nó đang bị mớ hủ

-Kệ nó đi. Giờ cũng đến lúc tao...Kakaka...

-Đại ca cứ xử trước, bọn em là đàn em sẽ đợi lượt

Bảo Nghi mơ màng mở mắt ra. Nhìn cảnh vật xung quanh thì thấy rất âm u, vừa dơ vừa tối, u tối cứ như là một căn nhà hoang. Cố đứng dậy nhưng cô k đủ sức. Chắc có lẽ do tác dụng của thuốc mê.

-Em tỉnh rồi sao?

-Các người đã đưa tôi đi đâu. Có mau thả tôi ra k

-Em đừng như thế. Anh đã rất thích em rồi đấy có biết k! Đây là lần đầu tiên mà anh gặp được một người đẹp như em. Cứ như là diễn viên điện ảnh hàn quốc vậy. Đừng lo nhé! Anh sẽ k để bọn đàn em được quyền đụng đến em. Chỉ anh thôi nhé!

-Cái tên khốn này, mau thả tôi ra. Người sẽ chết nếu đụng đến ta

-Vậy anh xin được chết trong vòng tay của hoa hồng nhé

Hắn tiến đến và bắt đầu lột bỏ đồ trên người của Bảo Nghi...Còn về phần của người quản lý, sau khi thoát được bọn phóng viên thì cho xe quay lại kiếm Bảo Nghi, nhưng khi đến nơi tìm kiếm khắp nơi mà cũng k thấy Bảo Nghi đâu. Người quản lý bắt đầu lo sợ và điện thoại thêm người đến tìm khắp con hẻm đó.

-Bốp (Bảo Nghi cho tên đó một cái tát vào mặt)

-Người hãy biến ra khỏi đây mau

-Em đừng thấy rượu mời k uống mà muốn uống rượu phạt nha

Hắn tức giận nhào tới như con thú hoang. Hắn lột bỏ cái dây áo đầm của Bảo Nghi. Bảo Nghi khiếp sợ và la lên

-Cứu tôi, cứu tôi

-Em hãy la lên đi. Ở đây là địa bàn của anh, thách thằng nào cũng k dám vào đây

Hắn tiếp tục tính thú của hắn...

Hôm nay thằng nhóc Đăng Khoa có công chuyện gấp, nên nó nhờ tôi mang đồ đến nhà đưa bạn dùm. Mà địa chỉ gì mà khó tìm muốn chết. Đi vòng vòng nãy giờ mà tôi có thấy cái địa chỉ nào giống với cái nó cho đâu. Đăng kia có con hẻm, chắc là ở nơi đó vì tôi đã đi khắp chỗ này, ngoại trừ nơi đó. Tôi quăng xe vào đó, vừa chạy tới trước một căn nhà thì tôi nghe có tiếng kêu cứu. Tôi lật đật chạy vào thì thấy có đến 5 tên

đang ngồi nhậu. Tôi đưa mắt nhìn xung quanh thì phát hiện ra có một cô gái đang bị một tên khác cõng đi. Không suy nghĩ nhiều tôi chạy đến nơi cô gái kia. Rồi tôi lại thêm bất ngờ khi nhận ra đó là con nhỏ chẳng chạp mà. Cô ta cũng nhìn thấy tôi.

-Gia An, hãy cứu tôi

-(Tên đại ca tỏ vẻ khá bức mình vì có người phá hôi) Mày là thằng nào hả!

-(Tôi mỉm cười nhìn cô ta) Lại chơi cái trò cũ kít đó nữa hả. Cô nghĩ là tôi lại bị trúng kế cô sao (Nói rồi tôi quay lưng bỏ đi)

-Mày biết khôn đó nhóc

Tôi bước ra ngoài để tiếp tục tìm địa chỉ chết tiệt kia...Tên khốn đại ca thì tiếp tục lấy đi hết từng mảnh vải trên người Bảo Nghi.

-(Bảo Nghi nói trong tuyệt vọng) Gia An! Cứu em

Bốp...

Tên đại ca té ngã xuống và ngất xỉu, tôi đã quay lại với một cái cây trên tay. Tặng cho tên đại ca một cây ngay lưng. Bọn đàn em thấy thế liền chạy lại coi tên đại ca thế nào. Bọn chúng tức giận và nhào tới xử tôi, nhưng rồi bọn chúng lại sợ hãi bỏ chạy tán ra và bỏ luôn cả tên đại ca nằm ở đó. Tôi đã móc ra từ túi quần một cây súng. Có cái cây súng này cũng nhờ thằng nhóc Đặng Khoa. Nó mua dùm bạn, loại súng này rất hiếm bởi vì nó nhìn rất giống súng thiết, nhưng chỉ có thể bắn bằng đạn bi sắt thôi. Cái này nó phải đặt hàng ở nước ngoài mới có.

-Đúng là bọn chết nhất mà (Tôi bước đến và cởi áo khoác ra khoác lên người cô ấy). Cô sao rồi. Cô vẫn còn may là gặp được tôi đó (Cô ấy mở mắt ra nhìn, rồi bất chợt ngã luôn trong vòng tay tôi)

4. Chương 4 : Đột Nhiên Có Osin

Ồ, con nhỏ này bị gì thế. Giờ phải làm sao đây? Có nên đưa cô ấy vào bệnh viện k, mà vào đó biết người thân của cô ta là ai mà tìm. Bây giờ con nhỏ này lại bất tỉnh thế này, nên tôi quyết định đưa cô ấy về nhà. Phải khó khăn lắm tôi mới có thể đưa cô ta về đến nhà, vì tôi đi xe đạp, mà cô ấy thế này thì làm sao tôi có thể chở cô ấy về nhà được. Nhưng tôi cũng k dám để xe đạp ở đây vì sợ mai quay lại lấy thì gặp bọn lúc này. Nên tôi để cô ấy lên taxi còn tôi chạy xe đạp theo về nhà.

-(Lấy khăn nóng đắp lên trán cho cô ta. Tôi ngồi kế bên nhìn con nhỏ đó ngủ) Đi đêm thì cũng có ngày gặp ma. Thấy k, chút nữa là tôi tưởng cô đóng kịch gạt tôi như hôm trước

Vì lo lắng cho cô ta sẽ bị gì nên tôi đã ngủ thiếp bên cạnh giường luôn. Không biết là tôi đã ngủ bao lâu, nhưng tôi bị giật mình thức giấc khi nghe tiếng cô ấy mê mang gọi.

-Gia An...Gia An...

(Tôi mỉm cười nhìn con nhỏ đó) Nhớ người đó đến thế sao!

Tôi đưa tay dờ đi những sợi tóc phủ trên khuôn mặt cô ấy. Chắc là vì thế nên cô ta cũng chợt tỉnh dậy.

-Tỉnh rồi hả?

-(Cô ta ngơ ngác nhìn xung quanh) Đây là đâu? Sao tôi lại ở đây?

-Cô k nhớ gì về chuyện hôm qua sao?

Cô ta đưa tay lên đầu, xoa xoa, chắc là đang suy nghĩ. Được khoảng 5 phút thì đột nhiên một giọt nước mắt khẽ lăn trên đôi má hồng kia. Tôi bắt đầu luôn cuốn. Mỗi lần thấy con nhỏ này khóc là tôi cứ sao sao. Chắc nước mắt của con nhỏ này là nước mắt cá sấu quá.

-Cô sao thế! Hôm qua k bị gì hết. Hắn chưa có thể đụng đến cô mà

Im lặng...

-(Tôi lại nói thêm một câu ngớ ngẩn, đúng là k biết đỡ dành người ta) Cô cũng đã từng là vợ bé của hắn mà, thì có gì phải sợ chứ

Cô ta cũng k trả lời. Tôi cũng thấy là mình nói chuyện hơi dư thừa. Tự nhiên hỏi những chuyện riêng của người ta.

-Có đói bụng k?

Bây giờ cô ấy mới chịu phản ứng gật đầu...

-Vậy thì dậy đi, chúng ta ra ngoài ăn

-K đi ra ngoài

-K đi thì lấy gì mà ăn?

-K thể ra ngoài đường

-Bộ cô sợ bọn giang hồ đó tìm ra cô sao

Lại k trả lời tôi, nhưng tôi cũng dư sức biết điều đó mà

-Vậy thì nấu mì gói ăn

-Uhm

-(Tôi bước đi ra khỏi phòng thì cô ta cũng đứng dậy khỏi giường ngủ. Cô ta gọi ngược tôi lại) Khoan đã

-Sao

-Quần áo dơ hết rồi

Tôi bắt đầu đứng nhìn cô ta từ trên xuống dưới. Rồi bước đến cái tủ quần áo, lấy ra một bịch màu tím.

-Nè, giặt rồi đó

-(Cô ấy mở cái bịch ra) Ồ...đồ của tôi hôm trước mà

-Uhm, hôm trước cho nó vào sọt rác rồi, mà nghĩ lại đồ cũng tốt nên định cho người nghèo

-(Đến bây giờ tôi mới thấy cô ta khẽ mỉm cười, nụ cười trong như một thiên thần) K phải định trả lại cho tôi sao

-Vớ vẩn, vào thay đồ đi

Ở một mình hoài thì công phu nấu mì gói của tôi cũng cao thâm lắm. Vừa nấu xong thì cô ta cũng từ toilet bước ra.

-Lại đây ăn nè

-Anh nấu mì thôi mà sao thơm quá vậy

-Điều đó thì đương nhiên

Cô ta kéo ghế và ngồi xuống đối diện tôi...

-Thử coi ngon k?

-Uhm

-Mà cô định sẽ thế nào?

-Là sao?

-Từ nay cô sẽ sống ra sao?

-(Cô ấy lại im lặng, nhưng lần này thì chỉ khoảng 30 giây) Tôi cũng k biết nữa. Tôi chỉ biết là bây giờ tôi k thể bước ra ngoài đường. Mỗi người sẽ k bao giờ buông tha cho tôi

-Vậy thì cô sẽ ở đâu?

-(Cô ấy hít một hơi dài) Anh...anh có thể cho tôi ở đây được k?

-Hả, cô đang nói cái gì?

-Cùng lắm là tôi sẽ trả tiền cho anh

-Cô làm gì còn tiền nữa mà trả tôi

-Tôi...

-(Thấy khuôn mặt của cô ấy rất buồn. Tôi lại sợ con nhỏ này lại khóc. K biết sao mỗi lần thấy cô ta khóc thì tôi lại thấy xao động thế nào đó) Tôi sẽ kiếm cho cô một chỗ khác

-K, k có nơi nào an toàn bằng nhà của anh cả. Tôi đi đến đâu họ cũng nhận ra tôi

-Trời! Bộ tên đại ca đó quyền lực đến thế sao

-Uhm, họ ở khắp mọi nơi

-(Bây giờ phiên tôi im lặng, được một hồi) Cô ở đây cũng được, nhưng k được đụng đến đồ của tôi và đặt biệt là cô phải dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ

-Ý anh nói tôi làm oshin hả!

-Uhm

-Anh có biết tôi là ai k?

-Trước đây thì biết, bây giờ cũng biết

-Là ai?

-Trước đây thì là vợ bé của tên đại ca kia. Còn bây giờ là người bị mỗi người truy lùng

-Anh đúng là...cả tôi anh cũng k biết

-Vớ vẩn. Ăn nhanh lên đi. Dọn dẹp nhà cửa cho tôi. Tôi phải đi làm nữa

-Anh đi làm ở đâu

-Tôi làm phục vụ viên ở một quán nước

-Vậy tôi ở nhà một mình sao!

-Uhm, ở nhà làm công chuyện nhà cho tôi. Buồn thì coi phim. Computer của tôi ở trong phòng đó

-Uhm, vậy cũng được

Tôi bước đi ra khỏi căn building mà trong đầu k hết suy nghĩ. Sao tôi lại có thể cho con nhỏ đó ở nhà mình được chứ. Cô ta có ra sao thì cũng đâu liên quan đến tôi. Vậy mà tôi lại để cho cô ta ở lại nhà mình. Đúng là k sợ chước quạ vào thân.

Hôm nay k biết là có tin tức gì nóng bỏng lắm, tôi thấy mấy đứa học sinh và sinh viên cứ bàng tán rất xong xao. Bọn nhóc đó có đứa còn khóc nữa, nói là tội nghiệp cho người nào đó. Còn có đứa thì nói, bị cấm sừng như vậy chắc chị ấy k dám bước ra ngoài đường nữa đâu. Mất hết mặt mũi và sĩ nhục chết. Nghe con nhóc đó nói mà tôi nghĩ ở nhà tôi cũng có một người k dám bước ra ngoài đường, nhưng con nhỏ của tôi thì vì sợ bị ám sát. Còn cái người kia thì sợ bị tra hỏi và mất mặt. K nhận chỉ mấy đứa nhóc này k nha. Thằng nhóc Đăng Khoa cũng rất là quan tâm đến chuyện này. Thấy thế nên Châu mới chọc nó.

-Đừng nói là em cũng là một fan của cô bé đó nha

-K phải đâu chị. Chị ấy là chị họ của Bảo Lâm đó

-Vậy là Bảo Lâm là em họ của first hot star sao!

-Dạ! k chỉ thế Bảo Lâm còn là con gái duy nhất của ông Hoàng Minh Chánh, tổng giám đốc của công tyy The Blue đó

-Hoàng Minh Chánh! Có phải là em trai của ông Hoàng Minh Phong k?

-Đúng đó

-Wo...Vây là gia đình của Bảo Lâm gia thế quá ha. Ông Hoàng Minh Phong thì dường như k ai mà k biết. Thời bạn trai chị còn học đại học kinh tế, chị có nghe anh ấy nói là ai cũng coi ông là thần tượng đó, là một danh nhân thành đạt và giàu nhất vn mà

-Uhm

-Vây Đăng Khoa nhà ta sắp trở thành bà con của đại danh nhân rồi

-Em thật sự thích Bảo Lâm mà, đâu phải vì gia thế của cô ấy

Tôi nghe mà mỉm cười, k ngờ thằng nhóc này cũng chung tình thật. Đang nhìn nó thì tôi chợt nhớ đến con nhỏ ở nhà. Tôi móc dt điện về nhà. Chuông kêu cũng một hồi khá lâu, cô ta mới chịu bắt máy

-Alo

-Cô làm gì mà bắt máy chậm vậy

-Tôi đang ngủ

-Ngủ hả! Đã dọn dẹp nhà cửa xong chưa mà ngủ

-Anh đúng là nhiều chuyện, miễn sao chút nữa anh về tôi làm xong xui là được

-Cái con nhỏ này...Lo dọn dẹp sạch sẽ đó biết chưa. Tôi mà thấy dơ chỗ nào là k được đâu

-Biết rồi, vậy thôi bye đây

-(Cúp máy dt của tôi. Cô ấy lẩm bẩm) Cái người gì đâu mà vừa lạnh lùng vừa khó tính. Vây k biết sao anh ta lại có bạn gái cho được. Mà mình ở đây, lỡ bạn gái anh ta đến rồi tưởng mình với anh ta...Chuyện này mà lỡ đồn ra, thế nào báo chí cũng dẹt to thêm, nói mình là người thứ 3. Kiểu này k xong...Chút nữa mình phải về nói rõ ràng với tên đó mới được

Vừa tan ca thì tôi đã chạy xe đến một tiệm ăn và mua hai phần đồ ăn. K biết là con nhỏ đó thích ăn gì nên tôi cứ mua đại. Nó mà k ăn thì nhin. Trên đường chạy xe về mà lòng tôi thấy vui vui sao đó. Tự nhiên trong nhà lại xuất hiện một người làm phá hỏng k khí yên tĩnh bấy lâu nay của tôi, nhưng sao tôi lại k cảm thấy phiền nhĩ? Mà ngược lại tôi lại thấy vui nữa.

Móc túi lấy chìa khoá mở cửa, đó là thói quen của tôi, tôi cứ quen là ở trong nhà có người nên k bấm chuông. Cánh cửa nhà vừa mở ra...đập ngay vào mắt tôi là một...chiếc trường khủng khiếp. Đồ lao nhà thì nằm ngay ở đường đi. Nước thì đổ lê l láng trên sàn nhà. Máu nóng của tôi đã lên đến đỉnh đầu. Tôi sẽ giết chết con nhỏ này mất, dám biến nhà tôi ra thế này sao. Tôi chưa kịp bước vào phòng thì nghe tiếng con nhỏ đó la lên.

“Á”

Tôi vội vã chạy vào phòng...vừa bước vào là tôi thấy con nhỏ đó há hốc họng nhìn vào tử quần áo...

-(Tôi giận dữ quát) Cô đang làm cái quái gì hả?

Nghe tiếng tôi gọi cô ta quay lại nhìn. Có một cái vẻ gì đó, tôi đang cảm thấy rằng con nhỏ này nó đang nghiêm cứu cái gì đó từ tôi.

-Cô đang nhìn cái gì vậy hả?

-Anh...anh...là con gái

-(Tôi trầm nghĩ) K biết là con nhỏ này đã kiếm ra được cái gì đó

-Tôi là con trai hay gái thì thế nào?

-Vây là anh thiệt là con gái

-(Tôi đã nhin đủ rồi...tôi sẽ tống cổ cô ta ra khỏi đây ngay lập tức) Cô đang biến nhà tôi ra cái gì đó hả?

-(Cô ta hốt hoảng chạy ra ngoài) Thôi chết...tôi quên mất...

-(Tôi cũng bước ra theo) Đây là cái mà hồi trưa cô nói sẽ làm sao

-Tôi xin lỗi! Tôi quên...tôi đang làm thì chợt nhớ là chưa tắt puter...vào tắt thì tôi thấy cái tủ quần áo chưa đóng...bước lại đóng thì tôi làm rớt cái hộp...cái hộp...đó là quần áo lót của anh...nên tôi mới biết...hết hồn nên quên mất công việc ở ngoài

-Tôi nói cho cô biết...từ nay mà còn đụng đến đồ của tôi thì tôi sẽ cho cô ra khỏi đây ngay

-Anh làm gì mà dữ vậy (Cô ta vừa cầm cái cây lao nhà vừa nói trong khi đó tôi đang ngồi ở sofa)
Mà...anh...là...con gái sao!

-Nhiều chuyện, tôi là gì mặc tôi

-Nhưng...

-Thế nào?

-K gì

-Làm nhanh lên đi rồi ăn tối

-Anh làm phụ tôi với...làm k kịp

-Sao hồi trưa tôi kêu cô làm thì cô nói là sẽ xong mà

-Nhưng tôi k biết công việc này lại nặng nhọc đến thế. Từ nào đến giờ tôi có làm thế này bao giờ

-Tên đại ca đó cũng thương cô thiệt nhỉ chỉ là vợ bé mà chịu cô dữ

-Đừng nhắc đến con người phụ bạc đó nữa...tôi k muốn nghe

-Hắn có bồ khác sao?

-Anh có biết khi người ta đang buồn thì đừng nhắc đến nỗi đau của người ta k

-Có gì phải trốn tránh

-Anh đúng là một người vô cảm mà

-Đừng có ở đó mà nói nhảm nữa, làm nhanh lên đi

-Ồ...cái người này...k phải nãy giờ anh cũng đang nói chuyện với tôi sao. Anh k nói thì tôi cũng đâu có rảnh mà trả lời. Mà anh đừng dậy phụ tôi với

-Tự làm đi...làm k xong thì ăn tối trễ

-Anh...anh

Mặc kệ cô ta nói gì hay tức giận thế nào, tôi lấy hộp cơm ra ngồi ăn một mình để cô ta làm tất cả một mình. Đang ăn thì tôi cũng có liếc mắt nhìn thử thì thấy con nhỏ đó vừa làm mà cái miệng thì lẩm bẩm cái gì đó mà k hiểu sao cái lỗ tai của tôi thấy ngứa ghê. Ăn xong thì tôi đi tắm và cũng bước vào phòng ngủ mà k thêm để ý coi cô ta đã làm xong chưa. Đang ngồi viết tiếp câu truyện mà tôi mới sáng tác thì cô ấy bước vào phòng.

-Làm xong hết chưa?

-Rồi

-Vậy thì đi tắm đi

-Quần áo đâu mà tắm?

-Vậy thì đừng tắm để vậy ngủ đi

-Anh nghĩ sao vậy hả! Đưa đồ của anh cho tôi mặc đi

-Tôi đâu phải triệu phú mà mua sẵn quần áo mới đợi cô đến mặc

-Đồ cũ cũng được, nhưng đồ trong phải là mới

-Đồ của tôi...khùng hả!

-Anh cũng là con gái mà...có gì phải ngại

-Đừng có vớ vẩn nha

-Vớ vẩn...vớ vẩn lúc nào cũng nói người ta thế, chứ anh k vớ vẩn sao. Con gái gì mà y như con trai

Tôi đứng dậy, chắc con nhỏ đó nghĩ tôi đi lấy quần áo cho cô ta. Tôi đi ngang qua cô ấy và bất ngờ ẵm hẳn cô ta lên và vứt xuống giường. Cô ta vừa ngạc nhiên vừa nhìn tôi.

-Anh đang làm cái gì thế hả!

-Tôi là con gái mà...vậy thì để thử coi tôi có làm gì được cô k

Lại một lần nữa tôi nằm hẳn lên người cô ta. Cô ta cố chống cự nhưng tôi cũng đâu để cô ta thoát khỏi. Cô ta thì quay mặt qua một bên, mắt thì nhắm lại thật chặt. Khuôn mặt thì có vẻ đáng yêu lắm.

-Mở mắt ra coi

K biết con nhỏ này bị gì mà nghe lời tôi thiệt. Cô ta mở mắt ra một cách chậm chạp. Tôi đưa tay nghiêng mặt cô ấy về chính giữa và nhìn sâu vào đó. Cô ta cũng mê mang nhìn tôi. Hai chúng tôi dường như đang chìm vào thế giới của đối phương. Tôi đang sao thế này...tự nhiên tôi muốn hôn cô ấy...Sao lại thế...tôi k thể ngăn lại được. Chỉ là định giỡn thôi mà, sao lại muốn hôn vậy. Nó đâu nằm trong kế hoạch của tôi. Tôi đã k còn có thể điều khiển mình nữa rồi, đôi môi tôi từ từ tìm đến đôi môi của cô ấy. Và cho đến khi khoảng cách của cả hai là zero thì đôi mắt của cô ấy cũng nhắm lại và theo tự nhiên thì tôi cũng thế. Đây k phải là lần đầu tiên hai đôi môi của chúng tôi chạm vào nhau, nhưng sao cái cảm giác cứ khác nhau thế nào. Tôi cảm nhận được rằng đôi môi của cô ấy thật mềm. Mềm mãi đến nỗi làm tôi cứ muốn giữ mãi.

20 giây trôi qua và chúng tôi vẫn giữ nguyên vị trí như thế. Cứ như là người bất động...trong đầu thì trống rỗng...k biết là mình nên làm gì nữa. Sao tự nhiên tôi lại ngu đột xuất như thế, lâu nay tôi đâu bao giờ thế này...

Kính kong...

Tiếng chuông cửa vang vọng...Tôi lấy lại bình tĩnh và nhanh chóng rời khỏi, đứng dậy bước ra khỏi phòng một cách vội vã. Vừa mà tim tôi đập nhanh như vừa mới chạy bộ 3 km vậy. K biết con nhỏ đó thế nào, chỉ biết là lúc tiếng chuông vang lên, cô ta mở mắt ra nhìn tôi một cách ngượng ngùng.

Mà nghĩ lại cái tiếng chuông mới nhớ...ai lại bấm chuông nhà tôi vậy ta? Cái người này...k biết phải gọi là cứu tinh hay là phá hoại nữa...Mở cửa ra thì tôi lại bất ngờ khi thấy vị khách đấy là thằng nhóc Đăng Khoa...

-Sao lại đến đây hả nhóc?

-Anh An đúng là...khách đến nhà mà tiếp đón vậy sao. Cho em vào nhà đi

Tôi chưa gạt đầu đồng ý thì nó đã đi một nước vào trong. Vừa bước vào là cái miệng nó đã vang vọng...

-Wo, nhà anh An sạch sẽ quá à

-Nhóc kiểm anh có chuyện gì?

-Kiểm anh để định rủ anh đi nhậu

-Bị gì thế? Sao đòi đi nhậu?

-(Nó buồn bã ngồi xuống sofa) Bảo Lâm đang buồn mà em chẳng làm gì được cho cô ấy

-Buồn hả? Vì sao?

-Uhm, Bảo Lâm đang lo cho chị họ của cô ấy

-Vậy em k giúp được cho Bảo Lâm thì đòi đi nhậu, vậy em nghĩ thế là giúp được cho cô ấy sao

-Em...

-Nếu em thật sự lo lắng cho Bảo Lâm thì hãy ở bên cạnh cô ấy. Tuy em không thể giúp tìm được chị họ của Bảo Lâm, nhưng ít ra Bảo Lâm cũng sẽ hiểu là em luôn quan tâm cô ấy

-Anh An đúng là...k nói thì thôi, nói ra câu nào cũng chí lý

-Thôi đi nhóc, đừng có ở đó mà nịnh

-Hihi...Vậy anh có đi nhậu với em k?

-Anh k đi đâu! Anh có chuyện rồi

-Chuyện gì chứ?

Thằng nhóc đó vừa nói đến đó thì từ trong phòng ngủ vọng ra tiếng...

-Gia An...lấy quần áo

Đặng Khoa nó vừa nghe tiếng nói của con nhỏ đó thì há hốc họng nhìn tôi. Con mắt của nó mở to như vừa nhìn thấy cái gì đó lạ lẫm lằng vằng.

-Anh An ai thế?

-Ồ...ai đâu, thôi về đi nhóc

-Hihi...Thì ra là có chuyện thiệt. Vậy là em đến k đúng lúc rồi. Mà hỏi cái này nha, hồi nãy em có phá hôi k?

-Nhảm quá đi nhóc, về đi

-Hihi...K ngờ anh An cũng bí mật thiệt. Làm em cứ tưởng anh chưa có bạn gái, còn định giới thiệu cho anh nữa. Thôi vậy em về đây. K chút nữa chị ấy sẽ xử anh

Thằng nhóc đó cười đắc ý rồi bước ra khỏi cửa. Tôi vào lại phòng ngủ, nhìn thấy con nhỏ đó thì tôi lại nhớ đến lúc nãy...Tôi vẫn cố tỏ ra bình thản để che giấu cái sự ngại ngùng. Tôi mở tủ quần áo và lấy ra bộ đồ ngắn. Còn về đồ nội y thì cũng có đồ mới, nhưng toàn là áo ngực loại tomboy và quần lót cũng là kiểu con trai.

-Cô mặc cái này đi

Cô ta k nói gì...cầm lấy đồ từ tay tôi và bước vào nhà tắm. Khi cô ta đã đi tắm thì tôi lại tiếp tục ngồi vào puter chơi game, bởi vì chơi game thì tôi sẽ k thể suy nghĩ nhiều về những gì xảy ra lúc nãy...Cũng khoảng hơn nửa tiếng thì cô ấy vào lại phòng...Chắc là mới tắm xong...

-Tối nay tôi ngủ ở đâu?

-Ngủ dưới sàn nhà chứ đâu

-Chỗ đó sao mà ngủ, hay anh dọn đồ xuống đất ngủ đi

-Mơ hử! Nhà của tôi thì tôi phải ngủ trên giường

-Vậy tôi cũng ngủ ở trên giường

-Cái gì?

-Anh cũng là con gái mà, ngủ chung đâu có sao

Nói xong k để tôi có thể phản ứng thì cô ta đã nhảy lên giường và đắp mềm...

Tôi bước lại và kéo cái mềm ra...

-Dậy coi, xuống dưới đất mà ngủ

-K mà, từ nào đến giờ k có ngủ đất

Nghỉ lại cũng thấy tội nghiệp cho con nhỏ này, chắc là từ nào đến giờ sung sướng quá nên giờ k quen. Tôi quay lại tắt máy và cũng leo lên giường ngủ. Khi tôi vừa leo lên thì cô ta đã lấy cái gối ôm để chính giữa chúng tôi.

-Sợ mà cũng dám ngủ chung hả?

-K sợ...chỉ là k muốn bị người ta cưỡng hôn giống lúc nãy thôi

Cái con nhỏ này...Nói mà k biết ngược chut nào. Cô ta làm tôi phải cứng họng luôn. Con nhỏ đó quay mặt qua bên kia và tôi cũng quay mặt ngược lại với cô ấy. Và rồi k gian yên tĩnh, chúng tôi chìm vào trong giấc ngủ...Đêm đầu tiên tôi ngủ chung với một người k quen biết...

Ở một căn biệt thự sang trọng và tráng lệ như một lâu đài...

-Dạ thưa lão gia! Chúng tôi đã cho người kiểm khắp nơi nhưng cũng k tìm ra được tiểu thư. Theo cô quản lý nói lại là tiểu thư k đem theo bất cứ giấy tờ tùy thân hay tiền bạc, thậm chí là điện thoại, nên chắc chắn tiểu thư vẫn còn ở trong nước. Chúng tôi có quay lại nơi mà tiểu thư xuống xe để tìm kiếm nhưng...

Người đàn ông trên khuôn mặt đang tỏ rõ sự lo sợ và k biết là bản thân mình nên nói tiếp điều gì...

-(Một người đàn ông với giọng nói đầy uy quyền) Nếu k kiểm ra được tiểu thư thì đừng về đây gặp tôi

-Dạ! Tôi sẽ cố gắng hết sức

-Nếu 100 người k đủ thì 200 người, còn nếu 200 người k đủ thì 400 người, bất cứ giá nào phải kiểm ra được tiểu thư

-Dạ!

-Và tôi muốn ngày mai báo chí đưa tin công tụy DIG phá sản. Anh hiểu nên làm gì chứ!

-Dạ! Tôi hiểu thưa lão gia

K biết hôm qua hai đứa ngủ thế nào. Cái gối ôm thì bị rớt xuống đất, con nhỏ đó thì ôm lấy tôi, chắc cô ta tưởng tôi là cái gối ôm chắng. Tôi mở mắt ra thì nhìn thấy cái con nhỏ đó đang dúi đầu vào ngực tôi. K biết là cô ta có cảm nhận ra được rằng trái tim tôi đang đập liên hồi k nữa. Tôi mở tay con nhỏ đó ra khỏi người và bước xuống giường.

Tôi thức dậy nấu đồ ăn sáng vì tôi biết chắc con nhỏ này bảo đảm k biết nấu. Mà lại k thể ra ngoài ăn. Con nhỏ này cũng biết canh đúng giờ ghê, khi tôi vừa nấu xong thì cô ta cũng từ phòng ngủ bước ra. Thấy tôi đang dọn đồ ăn lên bàn thì cô ta vội chạy lại coi hôm nay được ăn món gì.

-Trứng chiên với bánh mì sao

-Uhm, có ăn là được rồi

-Anh đúng là...ngoài mì gối với trứng chiên ra thì k biết món gì nữa sao

K đáp lại, tôi lấy đĩa trứng bên cạnh đổ hết vào đĩa của tôi...

-Anh làm gì thế! Của tôi mà

-Muốn thì tự làm mà ăn. Tôi nấu à còn nói thì miễn ăn

-Anh...đồ thấy ghét...lạnh cảm

K thèm để ý đến con nhỏ đó đang tức tối thế nào, tôi ngồi thưởng thức buổi sáng...

-Anh để rồi coi tôi có nấu được k. Tối nay hãy về sớm mà ăn thử

-Được đó, vậy thì cô cứ việc làm cái list đồ ăn đi. Chút trưa tôi mua về cho cô nấu

-Bây giờ chưa nghĩ ra. Chút nữa đi, tôi sẽ dt kêu anh mua

-Uhm

Tôi tiếp tục ăn sáng và sau đó đi làm. Đừng tưởng tôi k nói là tôi k biết nha. Tôi dư sức hiểu là con nhỏ này thế nào cũng lên mạng tìm thông tin nấu ăn mà, bởi vậy bây giờ cô ta đâu biết kêu tôi mua cái gì.

5. Chương 5 : Khi Đại Tiểu Thư Vào Bếp

Ở Icy...

-(Châu) Đăng Khoa! em đọc báo hôm nay chưa?

-Chưa, mà có tin gì về chị họ của Bảo Lâm hả chị

-K phải về cô ấy mà là về cái tên giám đốc phụ bạc kia

-Về hần ta hả! Chắc là khóc lóc vang xin khán giả tha thứ cho hần chứ gì

-K phải, công tuy DIG của hần phá sản rồi

-Cái gì! Em nghe nói công tuy đó phát triển lắm, đứng hàng đầu về thời trang ở vn mà

-Uhm, thì chị cũng nghe vậy, nhưng người mù cũng biết là vì sao lại phá sản mà. Hần đã làm tổn thương con gái cưng của ông Hoàng Minh Phong, hần có muốn tồn tại ở đất sài thành này cũng còn khó nữa huống chi kinh doanh

-Công nhận bác của Bảo Lâm có quyền lực thiệt

-Giàu nhất vn mình mà ềm, còn là cháu ruột của chủ tịch nước

-Uhm, thôi em đi học đây

Đăng Khoa vừa đi khoảng 10 phút thì Bảo Lâm đến, đúng là số xui của thằng nhóc. Bảo Lâm vừa đến là đã hỏi Châu tôi ở đâu

-Dạ! chị cho em hỏi có anh An ở đây k chị?

-Gia An hả! (Châu vừa nói thì tôi cũng xuất hiện) Anh An có ai kiếm nè

Khi vừa thấy tôi thì Bảo Lâm mỉm cười như mỗi khi, nhưng trong nụ cười đó dường như có pha lẫn một chút gì đó buồn bã.

-Em kiếm anh hả!

-Anh có thể đi với em một chút được k?

Thấy Bảo Lâm có vẻ rất buồn nên tôi k thể từ chối. Với lại tôi cũng thật sự thích ở bên cạnh cô ấy. Tôi thích cái nụ cười mà cô ấy luôn trao tặng tôi.

-Anh chạy xe của em đi

-Uhm, chúng ta đi đâu bây giờ hả em?

-Em muốn đi đến một nơi nào mà có thể la to thoải mái

-Nơi có thể la thoải mái mà k sợ phiền đến người khác hả!

-Uhm, ra biển nha anh!

-Bây giờ mà chúng ta đi vũng tàu thì xa lắm. Anh có chỗ này

Chúng tôi đi đến chung tâm game ở Parkson Hùng Vương...

-Sao lại đến đây hả anh!

-Em leo lên xe đi (Tôi chỉ tay vào chiếc mô tô game)

-Hả!

-Anh với em đua xe coi ai thắng

Bảo lâm nghe lời leo lên và chúng tôi bắt đầu cuộc đua. Chúng tôi vừa đua vừa la lên mỗi khi 2 chiếc xe đụng phải nhau.

-Anh nhường em

-Đã vào cuộc thì k có nhường được

Nghe tôi nói thế, Bảo Lâm đành cố gắng chơi tiếp, nhưng trong đầu thì lại mưu tính một chiêu gì đó. Tôi gò ga băng qua cái ngọn đồi kia, chỉ cần 1 phút nữa là tôi sẽ thắng. Bảo Lâm vừa chạy vừa liếc mắt nhìn tôi trông có vẻ lăm lăm. Rồi thật bất ngờ Bảo Lâm đưa tay chọc léc tôi. Đời tôi sợ nhất là chọc léc, cô ấy làm tôi nhảy dựng lên và kết quả là xe của tôi đâm luôn xuống núi, nhưng thật may vẫn còn 1 lần chơi. Nhờ trò ăn gian đó mà Bảo Lâm đã qua mặt tôi. Tôi phải cố gắng gò hết ga, xe tôi đang ở sát đích xe Bảo Lâm, sắp tới đích rồi...

-(Bảo Lâm) Nhanh...nhanh lên nào...A...Em thắng rồi...hihihi...

Nghĩ coi tức k, thua gì k thua, mà lại chỉ duy nhất một giây...

-Anh An thua rồi nha

-Em chơi ăn gian quá à

-Ai biểu anh lớn mà k nhường nhỏ

-Được rồi nha cô nhóc, anh sẽ cho em biết tay

Tôi chạy lại chọc léc Bảo Lâm. Cô ấy vừa chạy vừa la lên. 2 đứa lớn già đầu mà vào chỗ con nít chơi game và phá thế đó. Đang vui chơi cùng Bảo Lâm thì dt keo...là con nhỏ ở nhà...

-Nghe đây

-Lấy viết ghi lại nè, mua những thứ này cho tôi

-Đợi chút đã (Tôi quay qua nói với Bảo Lâm) Em có giấy viết k?

-Dạ có (Bảo Lâm mở giỏ xách lấy đưa tôi tờ giấy và cây viết)

-Được rồi đọc đi

-Bộ anh đang đi chơi với bạn gái hả!

-Vớ vẩn tôi đi với ai kệ tôi, đọc nhanh đi

-Chắc là cô ta tưởng anh là con trai nên mới chịu quen

-Đừng ở đó mà nói nhảm nha. Có đọc nhanh k

-Thì nè, 1 con cá, cải ngọt...

-Ok, chút nữa tôi đem về

-Tiếp tục đi chơi với bạn gái đi, đồ lãnh cảm

-Ồ vớ vẩn mà, bye

Cúp máy thì tôi quay qua nhìn Bảo Lâm. Nãy giờ lo cãi lộn với con nhỏ kia mà k để ý Bảo Lâm đang nhìn tôi...

-Là...vợ anh hả

-Cái gì! anh làm gì có vợ

-Vậy là bạn gái anh hả!

-Cả hai đều k phải, đó là một con nhỏ ở nhà anh

-Oshin hả!

-Oshin! từ này đúng đó

-Vậy thì bây giờ anh phải đi mua đồ cho cô ấy sao

-Uhm, mà trước tiên anh muốn nhờ em đi mua dùm anh thứ này

-Em hả!

-Uhm, em giúp anh lựa nha

Chúng tôi đi đến 1 tiệm quần áo...

-Ồ đây sao anh, k phải là siêu thị hả

-K, anh muốn mua quần áo

-Cho ai?

-Cho con nhỏ ở nhà anh

-Sao cô ta k tự đi mua mà lại để anh mua thế này

-Con nhỏ đó hả! k thể ra đường, với lại cũng k có tiền

-Vậy là cô ấy ở dưới quê mới lên hả anh

-Có thể nói thế (Vì thật sự tôi cũng chẳng biết cô ta sống ở đâu nữa)

-Vậy anh muốn mua gì cho cô ấy?

-Mua...mua...đồ nội y và quần áo

-Hả!

-Em đừng hiểu lầm, tự vì cô ta k thể ra ngoài đường được

-Sao lại k thể đi. Nếu cô ta k biết đường thì anh có thể chở cô ấy đi mà

-Anh cũng k biết phải giải thích sao nữa. Chỉ có thể nói là anh và cô ấy k có gì hết

-Uhm, thôi được rồi để em lựa. Mà anh có biết side của cô ta k?

-Thân hình chắc là ôm cổ em, nhưng cao hơn em một chút xíu à

-Vậy là dáng của cô ấy đẹp lắm anh nhỉ!

-Uhm, thì đẹp

-Sao anh khen người ta mà miễn cưỡng quá vậy

-Người đẹp để làm gì mà tâm hồn có đẹp k!

-Vậy cô ta k tốt sao

-Anh cũng k biết nữa (Tôi tự nghĩ nếu là người đàn ông thì đầu đi vào con son phấn bụi trần đó)

-Anh, hay là chút nữa em giúp anh mang đồ về nhà dùm, để anh có thể về tiệm. Chứ anh đi từ nãy giờ, chị Ngọc có la k!

-Chị ấy k la đâu, nhưng mà em nói cũng đúng. Vậy chút nữa anh làm phiền em nha

-K đâu, anh đã đi với em từ nãy giờ. Em vui lắm...

-Mà chút nữa đến nhà anh em cứ việc đặt bịch đồ ăn ở trước cửa thôi nha, cô ấy sẽ tự ra lấy

-Sao thế anh?

-Con nhỏ đó sợ gặp người lạ lắm

-Người gì mà ngộ thế

-Uhm, rất ngộ là khác

Sau khi mua xong tất cả, thì Bảo Lâm chở tôi về Icy...Và tôi đưa cho cô ấy địa chỉ nhà

-202,203,...,209 đây rồi

Bảo Lâm đặt bịch đồ xuống trước cửa, rồi quay lưng bỏ đi, nhưng rồi cô ấy lại quay lại

-Mình đặt bịch đồ ở đây, nếu có người đi ngang lấy rồi sao. Cứ bấm chuông để đưa cho cô ấy. Chắc sẽ k làm cô ấy ngại đâu. Với lại mình cũng muốn coi mặt cô gái sống chung nhà với anh An thế nào

Bảo Lâm đưa tay bấm chuông...Kinh Kong...

Con nhỏ đó đang nghiên cứu mấy cái trang web ẩm thực, nghe tiếng chuông cô ta tưởng là tôi, nên chạy ra mở cửa. Vừa đi đến phòng khách thì dt nhà keo. Cô ta đành quay lại bắt máy

-Alo

-Là tôi đây

-Tôi biết rồi, về đến nhà còn dt chi nữa

-Tôi đang ở chỗ làm mà

-Ừa, vậy ai bấm chuông cửa

-Oh, chắc là bạn tôi. Cô ấy giúp đem đồ về cho cô

-Anh đã biết là tôi k thể gặp người lạ mà. Sao lại kêu cô ấy đem đồ đến

-Tôi chỉ kêu cô ấy đặt đồ trước cửa thôi

-Nhưng bây giờ cô ấy bấm chuông

-Chắc cô ấy sợ có người lấy nên bấm chuông báo cho cô biết. Cô hãy đợi cô ấy bỏ đi rồi ra lấy

-Uhm, biết rồi

Đợi một hồi mà k thấy ai ra mở cửa, Bảo Lâm đành bỏ bịch đồ xuống trước cửa rồi bỏ đi. Khi Bảo Lâm vừa quay lưng thì con nhỏ đó nhanh như gió mở cửa lấy bịch đồ rồi đóng lại. Bảo Lâm có quay đầu nhìn lại nhưng chỉ nhìn được sơ sơ dáng của con nhỏ đó

-Sao cô ta trông quen quá vậy. Chẳng lẽ là...K thể nào là chị Bảo Nghi được, làm sao chị ấy có thể ở những nơi thế này. Với lại anh An nói là cô ấy ở dưới quê mới lên mà. Chắc mình lo lắng cho chị Bảo Nghi quá nên nhìn ai cũng ra chị ấy

Vừa tan sở là tôi đã chạy về nhà liền, vì muốn coi con nhỏ đó đã chuẩn bị mỗi thứ thế nào. Vừa mở cửa thì tôi đã thấy con nhỏ đó có vẻ khá bận rộn, làm cái gì đó ở trong bếp.

-Xong chưa?

-Anh về rồi sao!

-Uhm, có đồ cho tôi ăn chưa

-Anh đi tắm đi, xong là có ăn

Tôi k biết là con nhỏ đó đang làm gì nữa, thôi thì cứ đi tắm rồi ra ăn cho thoải mái. Khi tôi từ phòng tắm bước ra thì đã thấy mỗi thứ để sẵn trên bàn.

-Xong rồi đó hả

-Uhm, anh thử đi

-Mà khoan, ăn có bị cay k?

-Cái con người này, tôi bỏ công nấu cho anh ăn mà anh lại nói thế. Biết bao nhiêu người nằm mơ cũng k được

-Thì nằm mơ thì làm sao ai cũng mơ giống ai

-Anh...

-Vớ vẩn để tôi thử cái

Tôi gấp một miếng cá bỏ vào miệng, con nhỏ đó thì tròn se mắt nhìn sắc mặt của tôi...

-Sao hả! Ngon k?

-Cô nấu cho tôi ăn hả!

-Thì nấu cho anh chứ cho ai

-Tôi còn tưởng cô nấu cho heo ăn chứ

-Nói vậy là sao!

-Ăn thử đi

Cô ta cũng gấp một miếng bỏ vào miệng, rồi chưa đầy 5 giây là con nhỏ đó đã chạy thẳng vào toilet. Được 2 phút cô ta bước ra, cái mặt thì thôi khỏi nói, xụ xuống trong mà thấy thương.

-Sao hả ngon k?

-Anh ăn thử canh đi. Cá hơi mặn, chắc canh k vậy đâu

-Uhm, canh k mặn, tôi thử rồi

-(Khuôn mặt cô ấy sáng lên khi nghe tôi nói k mặn) Thiệt hả!

-Uhm, chè mà sao mặn được

-là sao?

-Cô nấu canh mà tôi cứ tưởng là chè chứ. Chè chắc cũng chưa ngọt bằng vậy nữa

-Ngọt hả!

-Uhm

-Vậy là sao ta. Tôi nấu theo cách chỉ dẫn trên mạng mà. Kỳ quá

-K biết nấu mà còn chảnh cái miệng, những thứ này chỉ có heo mới ăn

-Anh đừng có quá đáng vậy nha. Con người ai mà k có sai lầm, lần đầu tiên thì vậy, lần sau sẽ tốt hơn

-Nhảm nhí...nấu vậy thì nấu làm gì. Nói thật cỡ như cô mà về làm dâu chắc 3 ngày người ta cuốn lá chuối đuổi về

-Anh...

Mặt cô ta đỏ bừng tức giận, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống tôi...

-Dọn dẹp đi, tôi ăn mì gói

Ăn xong tôi vào phòng ngồi đọc truyện tranh. K biết là con nhỏ đó làm gì mà ở ngoài đó cũng khá lâu mới chịu vào phòng.

-Dọn dẹp sạch sẽ chưa

-(Cái mặt vẫn xụ xuống) Rồi

-Đi tắm đi

-Lấy quần áo cho tôi

-Cười cái đi tôi đưa cho

-Gi!

-Thì cười lên đi

-K...

-K cười là k đưa

-Anh...

-Sao...

-Chê người ta chưa đủ sao, giờ còn bắt người ta cười

Tôi k nói gì, bước đến tủ quần áo lấy cái bạch đồ mua hồi sáng đưa cho cô ta.

-Nè

-Gì thế!

-coi đi

-(Cô ta mở bạch đồ ra, 2 con mắt mở to ra nhìn bạch đồ rồi quay qua nhìn tôi) Anh mua hả?

-K phải, lượm đó

-Hứ...mà anh vào mua mấy cái này k ai nhìn anh sao

-Tôi đâu rảnh đâu mà đi lựa cho cô, nhờ người ta mua dùm

-Cô gái hồi nãy đó hả

-Uhm

-Cô ta cũng có mắt thẩm mỹ quá ha. Mà cô ấy k ghen hả!

-Ghen gì?

-Thì anh mua đồ cho người con gái khác và con để người đó ở nhà nữa

-Có gì đâu, tôi nói cô là Oshin mà

-Cái gì Oshin hả!

-Uhm, Oshin mai tôi mua đồ về đừng có nấu giống hôm nay nữa nha, chỉ có heo mới ăn

-Anh...anh k biết nói cho người ta vui sao. Dù cho có dở thì cũng phải nói cho nghe được chứ

-Vớ vẩn, dở thì là dở

Con nhỏ đó tức giận mặt đỏ bừng bước ra ngoài mà k quên đóng cửa một cái ầm..

Cũng giống như hôm qua sáng sớm mở mắt ra là đã thấy con nhỏ này đang ôm lấy tôi. Lần này tôi k đứng dậy mà vẫn nằm đó cho cô ta ôm. Chẳng biết vì sao lại thế. Tôi đúng là đang bị khủng mà. Được 5 phút thì tôi cũng thức dậy. Hôm qua lúc tôi đi ngủ thì cô ta vẫn còn thức, k biết là đến mấy giờ mới ngủ. Cho đến khi tôi đi làm cô ta cũng vẫn còn say ngủ.

10 giờ con nhỏ đó mới chịu dậy...

-Đói bụng quá, tự nhiên hồi tối đi giận cái tên thấy ghét đó làm gì để giờ cái bụng mình đói thế này

Cô ta vừa nói vừa bước vào nhà bếp...

-Lại ăn mì gói nữa

Vừa đi ngang qua bàn ăn thì cô ấy nhìn thấy có cái gì đó trên bàn. Mở ra coi là bún rêu...

-Wo thơm quá...đã lâu rồi mình mới được ăn

Có một tờ giấy kê bên...

-Chảnh chặc...ăn bún rêu rồi dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ đó. Về mà thấy dơ là tôi sẽ xử cô. Chút trưa tôi mang đồ ăn về cho cô nấu

-(Cầm tờ giấy trên tay) Hứ! Mua cho người ta có tô bún rêu mà kêu làm lung tung

Ăn uống xong thì cô ta vừa định dọn dẹp. Nhớ lại là cái đồ ăn tối qua chưa có đồ. Nên cô ấy mở tủ lạnh định đem đồ thì lại chẳng thấy chúng đâu, mở thùng rác ra cũng k thấy.

-Ủa, vậy đâu rồi ta. Hôm qua mình nhớ là bỏ tủ lạnh mà. Chẳng lẽ...(Nói rồi con nhỏ đó tự mỉm cười) Người gì đâu, chê cho đã cũng ăn hết luôn. Hihi...tuy là nói chuyện thấy ghét nhưng cũng đáng yêu lắm chứ

Một tuần lễ trôi qua kể từ ngày con nhỏ đó về ở nhà tôi. Cuộc sống hằng ngày của tôi lại bị xáo trộn lên bởi sự xuất hiện của cô ta. Mỗi ngày tôi đều phải đi chợ mua thức ăn về cho cô ấy nấu. Mà k biết là con nhỏ này có biết đọc công thức k nữa. Đồ ăn gì mà mỗi ngày một vị: đắng, chua, cay, ngọt, mặn. Chưa tính đến có lúc thì làm thịt kho thành thịt nướng. Còn cơm thì được chế biến đặt biệt 3 tầng, phần dưới cùng thì cháy, giữa thì chín, và trên ngọn thì sống. Đúng là công lực quá cao luôn, có một k hai. Con nhỏ này rõ ràng là muốn hành hạ bao tử tôi mà. Lúc nào tôi cũng nói là đã đem đồ, k hiểu sao cô ta lại k hỏi nhĩ. Mấy hôm nay tôi k hề được ăn một buổi tối và sáng nào ra vị cả, tất cả đều là tại con nhỏ này hết. Hôm nay cuối tuần được nghỉ làm, tôi định là phải dạy cô ta nấu ăn thôi. Nếu mà cứ để cô ấy tự làm thế này hoài chắc tôi chỉ có thể vào bệnh viện vì ngộ độc thực phẩm.

Cứ mỗi buổi sáng nào cũng như buổi sáng nấy, tôi luôn trở thành gối ôm của cô ta. Vì thường thì tôi đi làm sớm, nên cô ấy k hề biết về chuyện đó. Hôm nay được nghỉ nên tôi ngủ thêm một chút. Thế là con nhỏ đó dậy sớm hơn tôi. Vừa mở mắt ra là cô ấy nhận ra rằng mình đang ôm tôi.

-Á...

-(Tôi giật mình ngốc đầu dậy cái mặt say ngủ nhìn cô ấy) Gì thế!

Chưa biết chuyện gì xảy ra thì con nhỏ đó đã cho tôi một cái tát vào mặt. Vừa đau vừa tức...

-(Tôi quát) Cô làm cái quái gì thế?

-Sao anh lại...lại...dám ôm tôi

-Tôi ôm cô hay cô ôm tôi

-Nhưng tôi tưởng anh là gối ôm. Mà sao cái gối ôm lại nằm dưới sàn. K phải anh cố tình đạp nó xuống, rồi để lợi dụng tôi sao

-Cô bị khủng hã! Tôi mà thềm lợi dụng cô. Nếu cảm thấy bị lợi dụng thì từ nay đừng ngủ trên giường nữa

-Anh...

-Thế nào

-Anh lúc nào cũng vậy cũng chỉ biết nạt nộ người ta thôi. Anh có bao giờ nói chuyện ngọt ngào với tôi k. Hay toàn là chửi và bắt tôi làm cái này cái nọ

Con nhỏ đó vừa nói vừa ôm cái gối vào mình cái mặt xụ xuống nhìn mà tôi thấy có lỗi dễ sợ...

-Thì...hay là hôm nay tôi chỉ cô nấu ăn

-K cần

-Làm việc nhà phụ cô luôn

-Anh nói đó nha

Nghe tôi nói thế cô ta nhìn tôi cười, trông đáng yêu thế nào đó, làm tôi cũng vui theo luôn. Mà kết cuộc là thế nào vậy trời. Rõ ràng những công việc đó là của cô ta mà, bây giờ tôi lại phải làm. Đúng là bị dụ rồi.

-Cô ở nhà tôi đi chợ đây

-Tôi cũng muốn đi, ở nhà hoài chán lắm

-Cô ra đường có được đâu mà đi

-Uhm (Nói mà cái mặt bí xị)

-Được rồi, cô trùm mặt giống hôm bữa đi chắc k ai nhận ra đâu

-Đúng rồi...hihi...anh thông minh quá

Nhìn cái mặt hớn hớ của cô ấy mà sao tôi thấy giống đứa con nít quá. Được đi ra ngoài thôi mà vui đến thế. Chắc là mấy hôm nay ở nhà hoài cũng buồn lắm rồi.

-Leo lên xe đi

-Sao anh k mua xe máy. Cứ đi xe đạp kiểu này chừng nào đến

-Tiền đâu mà mua

-Uhm, mai mốt tôi sẽ tặng cho anh

-Nhắm ghê...bây giờ cô còn k có một đồng dính túi lấy đâu ra mua cho tôi

-Đừng lo, mai mốt tôi mua cho anh chục chiếc SH cũng được

Con nhỏ này đúng là nói nhắm mà. Bây giờ còn k lo được inh nữa mà ở đó mua cho tôi chục chiếc SH.

Chúng tôi đi đến một siêu thị, vừa bước vào trong thôi là ai ai cũng chỉ chỗ 2 đứa. Chắc là thấy con nhỏ này khác người quá. Đi đâu cũng chằm chằm nhìn.

-Tôi thấy cô còn nói tiếng hơn diễn viên nữa. Thấy ai cũng nhìn cô

-Hứ...(Cô ta nghĩ) Dĩ nhiên là tôi phải nổi tiếng như diễn viên rồi. Chỉ cần tôi bỏ khăn bịt mặt ra là cái siêu thị này sẽ đông ngạt người

-Hôm nay cô muốn ăn món gì?

-Tôi muốn ăn...(Cô ấy nhìn qua hàng rau quả và nhìn thật chăm chú vào bó lá giang)

-Muốn ăn gì nói mau

-Anh có biết nấu canh chua lá giang k?

-K ăn món đó, hôm qua mới ăn canh chua bắp chuối rồi. Ăn món khác đi

-Tôi muốn ăn món đó. Hồi nhỏ mẹ hay nấu cho tôi ăn...nhưng bây giờ thì đã k còn được ăn nữa

-Sao lại k còn được ăn. Muốn thì về nhà kiếm mẹ cô đi

-Mẹ đã đi rồi

-Đi đâu?

-Mẹ đã đi đến một nơi rất xa, bỏ lại tôi bơ vơ trong cuộc đời này

Nghe con nhỏ đó nói thế tự nhiên cảm thấy có một cảm giác thoáng buồn. Thấy cô ấy thật tội nghiệp quá thật giống với tôi.

-Vậy thì ăn canh chua lá giang và lương kho

-Uhm, mẹ cũng hay nấu món lương kho cho tôi ăn lắm

Chúng tôi đang lựa rau thì...

-(Đăng Khoa) Anh An, đi đâu đây

Tôi quay qua nhìn thì thấy chị Ngọc và thằng nhóc Đăng Khoa

-(Đăng Khoa) A, chị này là cái chị hôm trước đúng k (Thằng nhóc này lanh để sợ, tự làm quen luôn) Em chào chị!

-(Con nhỏ đó cũng gật đầu chào) Chào em!

-(Thằng nhóc đó lại quay qua nói với chị Ngọc) Chị 2 đây là bạn gái của anh An đó

-(Chị Ngọc) Sao, bạn gái của Gia An hả!

-(Đăng Khoa) Dạ, là bạn gái của anh ấy đó

-(Chị Ngọc) Chào em, chị thật k ngờ là Gia An nhà ta đã có người yêu

-(Cô ta trợn mắt nhìn chị Ngọc) Dạ! người yêu của Gia An hả!

-(Chị Ngọc) Ủa, vậy k phải sao

-Ồ...k em là bạn gái của anh An

Tôi ngó ngẩn nhìn con nhỏ đó. Cô ta tinh nghịch khoác tay tôi nữa. Chắc là đang định chơi tôi mà. Được lắm vậy thì cho cô biết thế nào là lễ độ.

-(Chị Ngọc) Gia An có bạn gái mà k dẫn về giới thiệu với mỗi người gì hết vậy

-Vậy giờ nha

-Uhm được đó, vậy chúng ta cùng nhau về Icy đi

-Chị ra tính tiền trước. Em mua chút đồ nữa sẽ ra

-Ok

Khi mà 2 người đó bỏ đi thì...

-Anh định dẫn tôi đi đâu thế hả

-(Tôi khoác tay qua vai cô ấy) Gì thế em yêu. Em k phải là người yêu của anh sao

-Anh...ai nói?

-Thì hồi nãy em vừa nói đó thôi

-Hử...

Icy...

-(Chị Ngọc) Em tên là gì?

-Dạ là Kin ạ

-(Tôi quay qua hỏi ngẩn ngơ) Kin hả!

-(Đăng Khoa) Sao thế anh An, đừng nói là tên của bạn gái anh cũng k biết nha

-Ở đâu có (Mà thật sự có biết tên của con nhỏ này là gì đâu. Nghĩ lại tôi cũng vô tâm thiệt, sống chung với nhau bấy lâu mà k biết tên của cô ấy nữa)

-(Đăng Khoa) Em tưởng anh vô tình đến thế nữa chứ

-(Con nhỏ đó) Uhm, anh ấy vô tình lắm. Người gì đâu mà suốt ngày chỉ biết ăn hiếp người khác thôi

-(Đăng Khoa) Anh An này kỳ quá. Sao mà lại đối xử với chị Kin như thế

-(Tôi ngó người nhìn cô ta) Anh có làm gì đâu (Cái con nhỏ này đúng là...bực mình mà)

-(Đăng Khoa) Mà chị! Sao lại k bỏ khăn bịch mặt ra vậy?

Thằng nhóc này đúng là thật thà thấy sợ luôn...

-(Con nhỏ đó) Ồ! tự vì mặt chị đang bị thương nên phải mang cái khăn thế này

-(Tôi sock cô ta) Uhm, tự vì xấu quá sợ làm người ta sợ nên mới phải trùm thế đó

-(Con nhỏ đó tức giận lên) Anh...

-(Đăng Khoa) Kaka...hai anh chị này dễ thương quá, cứ chọc nhau hoài (Vừa thấy Châu xuất hiện) A chị Châu lại đây, coi anh An dẫn ai đến nè

-(Châu) Ai thế?

-(Đăng Khoa) Là người yêu của anh An đó

-(Châu) Hả! Anh An có người yêu sao

-(Đặng Khoa) Đó, em biết ngay mà. Ai ai cũng bất ngờ. Thấy anh An nhà ta ghê quá, lù lù xách cái lu mà chạy

Nghe thằng nhóc đó chọc quê tôi. Con nhỏ đó ngồi cười khúc rít...

Về đến nhà...

-Mỗi Người ở Icy ai cũng vui vẻ quá, nhất là thằng nhóc Đặng Khoa. Ồ! mà có cái này tôi định hỏi anh

-Cái gì?

-Tôi thấy mỗi người hình như k ai biết anh là con gái thì phải

-Vớ vẩn, liên quan gì đến cô

-Thì tôi hỏi thế thôi! Làm gì dữ vậy. Anh là les đúng k?

-Vớ vẩn quá, tôi là ai kệ tôi

-Nhìn anh là tôi biết, nhưng tôi k ngại đâu cái vấn đề đó bây giờ bình thường mà

-Làm như là cô hiểu lắm vậy?

-Tuy tôi là normal, nhưng tôi là người sống cởi mở lắm. Tôi k quan trọng về vấn đề giới tính đâu

-Nói thì nghe hay lắm, thử đung mai một con cô là les, coi cô thế nào

-Sao anh nói chuyện ra là như muốn móc họng người ta vậy. K thể nói dễ nghe được sao

-Tôi là thế đó, thích thì nghe k thì lấy bông gòn bịch lỗ tai lại

-Hứ...

Một lúc sau...

-Wo thơm quá à

-Ngon k?

-Uhm, anh nấu ngon quá. Thật thật lâu rồi tôi mới được ăn món này

-Ăn nhiều vào đi

-Anh nấu ngon như vậy từ nay anh chỉ tôi nấu đi. Tôi sẽ nấu cho anh ăn

-Cô có làm được k

-Được mà, thầy giáo giỏi thì sẽ có học trò giỏi

-Uhm, để coi mới biết

6. Chương 6 : Đi Chơi

Kể từ hôm đó, tôi đã trở thành thầy giáo dạy nấu ăn của cô ta. Tôi chỉ cô ấy nấu ăn k phải vì tôi muốn giúp con nhỏ đó, đơn giản là tôi k muốn mỗi ngày lại cứ ăn một mặ, hai ngọt, ba đắng. Trình độ nấu ăn của cô ta cũng đã khá nhiều. Cô ấy thì cũng có vẻ hứng thú với nấu ăn. Chắc là có duy truyền từ mẹ cô ta chẳng. Mới đây mà con nhỏ này đã ở nhà tôi hơn một tháng. Ngoài việc ở nhà nấu ăn cho tôi, cô ấy còn hay đến Icy chơi. Cứ cuối tuần là bắt tôi chở đến đó, cô ta nói từ nhỏ đến lớn k bao giờ được đi đến mấy chỗ này. Và còn k thể có được một cuộc sống bình thường như bao đứa bạn cùng trang lứa. Tôi nghĩ chắc con nhỏ này đã phải chịu nhiều khổ cực, khi chỉ mới nhỏ tuổi đã phải làm vợ bé của người ta. Hôm trước cô ấy đã phát hiện ra bí mật của tôi. Cô ta dùng puter và đã thấy những câu truyện mà tôi tự viết. Cô ấy đã mở ra đọc. Mỗi đầu khi nghe cô ta nói lại, tôi rất bực mình, nhưng rồi cô ấy nói là văn chương của tôi cứ sao, k đúng văn học, nhất là sai chính tả nhiều quá. Nghĩ lại con nhỏ này nói rất đúng.

-Hồi xưa anh học đến lớp mấy?

-Lớp 5

-Hèn gì là vậy, từ nay tôi sẽ dạy học cho anh

-Dạy cái gì?

-Văn học

Tôi đã muốn đi học lâu rồi mà lại thấy kỳ kỳ, lớn thế này mà đi học văn học cấp 1 nên tôi cũng k đi. Giờ có con nhỏ này dạy cũng tốt. Cô ta còn nói những câu truyện tôi viết rất có ý, nội dung rất hay, sâu sắc, và ấn tượng, chỉ là về phần văn học thì quá tệ. Mà điều làm tôi mắc cười nhất là cô ta nói sau này cô ấy sẽ dựng phim cho tác phẩm của tôi. Đặc biệt là cô ta sẽ là nhân vật chính, và còn bảo đảm là sẽ rất nổi tiếng và ăn khách nữa chứ. Tôi k biết cô ta có bị gì k, mở miệng ra nói mà thấy dễ dàng ghê. Thích là có thể dựng phim được sao, với lại cô ta tưởng mình là diễn viên nổi tiếng hay sao mà đòi vào vai chính, cho dù nhìn thì cô ấy cũng đẹp thật nhưng cô ta làm gì biết diễn xuất chứ.

Hôm nay có hẹn với con nhỏ đó là sẽ dẫn cô ấy đi chơi, nên tôi tranh thủ về nhà sớm. Vừa chạy vào building thì nghe tiếng bóp còi...

-Anh An!

-Bảo Lâm hả!

-Em mới đến Icy thì mỗi người nói anh đã về

-Em kiếm anh có chuyện gì sao

-Anh đi cùng em được k?

-Bây giờ hả em!

-Uhm, được k anh?

-(Lỡ hẹn với con nhỏ kia rồi, mà đi một chút chắc là k sao đâu) Em muốn đi đâu?

-Em muốn đi chơi game

Chúng tôi lại đến Parkson Hùng Vương. Hai đứa phá muốn sập tiệm của người ta luôn. Chơi đã rồi ngồi ăn uống...

-Anh An

-Hả!

-Có biết là một tháng rồi anh k liên lạc với em k

-Anh...đâu biết liên lạc với em thế nào

-Uhm, đúng rồi em cũng k có số dt của anh. Vậy đưa dt anh đây cho em

Bảo Lâm cầm lấy dt tôi bấm lưu số vào máy...

-Anh có số của em rồi đó. Nhớ là phải dt cho em

-Uhm, mà dạo này em thế nào?

-Dạo này nhà em cứ rối tung hết. Ai cũng quýt lên để tìm chị họ của em. Mỗi người ai cũng lo lắng cho chị ấy lắm. Anh biết diễn viên Hoàng Bảo Nghi chứ, chị ấy là con gái duy nhất của bác hai em

-Anh cũng k rành lắm, mà anh có nghe mấy đứa nhóc ở tiệm bàn tán

-Chị ấy cứ như bốc hơi vậy. K một ai có thể tìm ra được, bác em đã cử gần 1000 người tìm mà cũng vô ích. Gia đình em sợ là chị ấy bị bắt chất gì

-Nhà em có đến nơi mà cô ấy hay xuất hiện k?

-Có, đã đến mỗi nơi. Thậm chí bác em còn cho người ra nước ngoài kiếm nữa

-Chị em thích nhất là gì?

-Chị ấy hả! Thích nhất là ăn kem, làm đẹp, mua sắm, và du lịch

-Em biết ở tp này, tiệm kem nào là ngon nhất k?

-Dạ biết

-Vậy thì hãy nói với bác em cử vài người đến đó thử. Anh tin là sẽ có một ngày k xa cô ấy sẽ đến đó

-Uhm, có gì em sẽ nói lại với bác

Lo đi chơi với Bảo Lâm mà tôi quên mất cuộc hẹn với con nhỏ ở nhà. Hai chúng tôi đi chơi đến 8 giờ tối mới về. Vừa bước vào nhà thì tôi mới chợt nhớ ra cuộc hẹn. Chắc con nhỏ đó sẽ k tha cho tôi đâu. Bước vào nhà nãy giờ mà k thấy cô ta đâu. Mà có lỡ hẹn thì cô ấy cũng có thể dt nhắc mà, nhưng cả hôm nay k thấy cuộc gọi nào. Chắc là giận lắm đây. Tôi mở cửa phòng thì thấy cô ta đang nằm đắp chăn. Tôi lay lay cô ấy.

-Ê...

-K phản ứng

-Ê

-Cũng k phản ứng

-Bộ giận tôi lắm sao mà chẳng thèm trả lời

-Cũng k trả lời luôn

Tôi bực mình kéo cái chăn từ người cô ta ra. Con nhỏ đó vẫn nằm bất động, nhìn giống như đang mê mang vậy. Tôi nhẹ nhàng tay lên trán cô ấy.

-Trời! Sao lại nóng thế này. Cô sao rồi?

Tôi chạy vội ra ngoài kiếm thuốc, lấy khăn lạnh đắp lên trán cho cô ấy hạ nhiệt. Tôi ngồi bên cạnh, trong mê mang cô ta cứ gọi mãi.

-Mẹ ơi...mẹ ơi...

Con nhỏ này bị như vậy sao mà tôi lại cảm thấy thương cô ta đến thế và còn thấy có lỗi nữa. Nếu tôi về sớm thì cô ấy đã được uống thuốc sớm, vậy mà tôi lại quá vô tâm đi chơi với Bảo Lâm bỏ cô ta ở nhà một mình. Nếu con nhỏ này mà có bị gì chắc tôi sẽ k tha thứ ình đâu.

Về phần Bảo Lâm sau khi về đến nhà...

-Con mới đi đâu về đó?

-Ừa! Ba chưa ngủ sao?

-Ngồi xuống đây nói chuyện với ba một chút

-Dạ (Bảo Lâm ngồi xuống sofa)

-Bảo Lâm, con cũng biết gia đình của chúng ta chỉ có con và Bảo Nghi. Nhưng hiện tại Bảo Nghi đã mất tích, có thể sau này con sẽ là người thừa kế duy nhất của gia tộc ta

-K đâu ba, chị Bảo Nghi sẽ k bị gì hết. Chị ấy sẽ về mà

-(Ông Chánh biết là Bảo Lâm rất thương Bảo Nghi nên ông cũng k nói thêm về điều đó nhưng trong lòng ông thầm mong Bảo Nghi sẽ k bao giờ trở về nữa) Ba k muốn con đến cái quán kia nữa

-Ba cho người theo dõi con

-K phải theo dõi mà là bảo vệ con. Ba k muốn con gái của ba bị bất cứ tổn hại nào

-Nhưng con k thích như thế

-Ba k thích con qua lại với những người ở đó. Mặc dù gia đình thằng nhóc Đăng Khoa đó cũng là nhà có tiếng tăm nhưng mà họ vẫn còn quá xa để so sánh với chúng ta

-Con và Đăng Khoa chỉ là bạn mà

-Vậy con cái người tên Gia An thì sao

-Con...

-Hắn ta chỉ là một nhân viên nghèo. Nuôi bản thân còn chưa được làm sao mà có thể chăm sóc được cho con

-Con yêu anh ấy k phải vì điều đó. Anh ấy là một người tốt và con cảm thấy rất vui mỗi khi được ở bên cạnh anh ấy

-K bao giờ ba chấp nhận điều đó. Con hãy nghe đây, từ nay trở đi con k được gặp lại người đó nữa. Nếu ba mà biết được con gặp lại hắn ta, ba sẽ bắt nó biến mất ở đất Sài thành này

-Ba thật là quá đáng mà, sao ba lại ngang ngược như thế

-Ba đã quyết định rồi, con hãy hiểu là ba làm tất cả là vì con

-(Bảo Lâm vừa khóc vừa nói) Vì con sao, vì con mà lại k cho con ở bên cạnh người con yêu. Như thế là vì con sao ba?

Bảo Lâm ôm mặt khóc và chạy lên lầu...

Khi Bảo Lâm chạy lên lầu thì ông Chánh kêu người phụ tá...

-Anh phúc

-Dạ lão gia

-Mỗi chuyện thế nào rồi?

-Dạ! hơn cả tháng nay chủ tịch vẫn bận rộn để tìm kiếm tiểu thư Bảo Nghi nên chúng ta cũng đã nhân cơ hội này mua lại được 10% cổ phần của các cổ đông khác. Bây giờ chúng ta có tổng cộng 30% cổ phần, tính luôn phần của cô Bảo Lâm là 35%. 5% hiện rải rác cho các cổ đông khác. Chủ tịch có 40% và cô Bảo Nghi có 20%.

-Ba ta thật k công bằng mà. Từ nhỏ đã thương Bảo Nghi nhất. Đến khi mất cũng cho nó hết toàn bộ cổ phần chỉ để cho Bảo Lâm có 5%. Vậy thì anh hãy cố gắng mua lại hết 5% còn lại. Thì khi đó ta và anh hai sẽ bằng cổ phần. Nếu như Bảo Nghi k quay lại nữa thì chắc chắn 20% kia sẽ là do Bảo Lâm thừa hưởng vì trong bản duy trục đã liệt kê chỉ có Bảo Nghi và Bảo Lâm mới được quyền thừa hưởng tài sản của ba ta

-Dạ! lão gia

Đêm qua con nhỏ này cứ mê mẩn gọi mãi “mẹ ơi, mẹ ơi”. Trong lúc tôi đang ngủ say thì cô ấy đã thức. Tự vì đêm qua cô ta cứ kêu lạnh, nên tôi đã nằm xuống bên cạnh và ôm lấy cô ấy vào lòng.

-Gia An

-(Tôi mở mắt ra) Cô tỉnh rồi hả!

-Bỏ tôi ra, anh ôm chặt quá

-Ồ, tôi k có cố ý, tự hôm qua cô kêu lạnh nên tôi...

-Uhm, nhưng mà chặt quá

-Uhm (Tôi bỏ tay ra và ngồi dậy, đưa tay lên trán cô ấy) Cô thấy thế nào rồi?

-(Cô ấy nói trong giọng không nhẽo) Vẫn còn đau đầu

-Uhm, để tôi nấu cháo cho cô ăn rồi uống thuốc ha

-K muốn đâu

-Nhưng phải uống thuốc mới hết chứ

-Uống thuốc rồi có được ăn kem k?

-Hả! Đang bệnh mà ăn kem gì

-Mỗi lần bị bệnh ba đều mua kem cho tôi ăn

-Uhm, vậy thì ăn và uống thuốc xong đi ăn kem

-Hihi, phải ăn kem ở tiệm ngon nhất tp

-Ok, dậy đi

-Vậy anh k đi làm sao?

-Hôm nay xin nghỉ dẫn cô đi ăn kem và hôm qua hẹn đi chơi nữa

-Đúng rồi, hôm qua anh đi đâu mà tôi chờ hoài cũng k thấy về

-Ờ...cái đó. Thôi đừng nhắc nữa, giờ đi nha (Tôi thấy có lỗi quá, nếu mà nói đi chơi với Bảo Lâm đến quên cả cô ta, chắc con nhỏ này sẽ giận lắm)

Ở quán kem...

-Ăn 2 ly được k?

-Sao ham ăn quá vậy

-Tôi thích ăn kem mà

-Ăn một ly thôi

-Đồ keo kiệt

-Kem ở đây mắc lắm, lấy tiền đâu ra mà trả

-Lúc trước tôi mà đi ăn thì nguyên tiệm này đều được bao hết

-Bộ tên đại ca đó giàu lắm sao?

-Hihi, đại ca cái đầu anh, anh đứng gốc cả tôi cũng k biết

-Dẫn cô đi ăn mà còn chửi tôi gốc hủ

-Hihi, mà đi ăn thế này vui hơn, có nhiều người ngồi ăn giống mình. Lúc trước người ta chỉ ngồi nhìn tôi rồi chụp hình chứ có ai lại được gần

-Cô làm như cô là người nổi tiếng lắm vậy. Cũng là vợ bé của người ta thôi

-Anh bỏ ngay cái từ đó đi, tôi k muốn nghe đâu

-Ờ...thì thôi, vậy cũng khó chịu

Ăn kem xong chúng tôi đi xem phim. Mà con nhỏ này ngộ lắm, sợ ma mà còn đòi đi xem phim ma. Coi kiểu gì mà cứ núp núp sau lưng tôi. Nhìn cô ta mà tôi mắc cười dễ sợ.

-Gia An chúng ta đi shopping nha

-Thôi k đi

-Anh sợ tốn tiền phải k. Tôi chỉ ngắm thôi, k mua được chưa

-Uh

Con nhỏ này đúng là dân sành điệu thiệt bước vào toàn là tiệm đồ hiệu thứ thiệt, nào là LV, Chanel, Bebe, và Hermes. Chắc là hồi xưa cô ta là khách VIP của mấy tiệm này quá. Cô ta thấy quần áo là vui mừng thấy sợ. Bỏ lại tôi ngồi một chỗ còn cô ấy đứng lựa đồ, nhìn giống vệ sĩ bên cạnh thiên kim tiểu thư quá.

-Gia An, cái này đẹp k

-Uhm (Tôi mệt quá trả lời cho có)

-Vậy anh mua cho tôi nha

-Hả!

-Mua đi, k có mắc đâu. Coi như anh đền bù cho tôi vì hôm qua thất hẹn

-(Con nhỏ này biết đụng đến điểm yếu của tôi ghê, biết tôi thấy có lỗi nên cô ta thể mà) Bao nhiêu?

-800

-Vậy mà rẻ hả!

-Mua đi nha, có 800 mà anh cũng keo với tôi sao

-(Gần 1/3 tiền lương một tháng của tôi đấy. Chắc bấm bụng mua cho con nhỏ này quá) Lần này thôi mai mốt k mua nữa đâu

-Ok

Tôi móc bóp ra đưa cho cô ấy 800...

-Hả!

-Đưa tiền rồi đi tính đi

-Tôi nói 800 đô mà

-Cái gì? Cái này mà 800 đô hả!

-Uhm, vậy là rẻ rồi đó

-Cô nghĩ tôi là triệu phú hả! Cô có biết là cái áo đầm này bằng tiền lương 5 tháng của tôi k

-Anh làm một tháng bao nhiêu?

-3 triệu

-Hả! 1 tháng chỉ có 3 triệu, sao mà đủ xài. Một ngày tôi xài gấp mấy chục lần thế

-Cô nghĩ cô còn được như trước kia sao mà xài kiểu đó

-Vậy thôi k mua, sáng bay giờ cũng k ai ngắm

-Trả lại cho người ta đi rồi về

Trên đường...

-Gia An này! Anh làm ít tiền vậy sao mà đủ xài

-Thì xài tiết kiệm, một tháng tính hết tất cả tôi chỉ xài có 2 triệu rưỡi à. Cũng may đi xe đạp nên k tốn tiền xăng

-Vậy là kể từ khi có tôi anh tốn tiền nhiều lắm đúng k?

-Cô cũng biết nữa hả! Hôm nay đi chơi có một chút mà đã tốn hết 500

-Gia An...

-Hả!

-Sao anh tốt với tôi quá vậy. Chúng ta đâu có quen biết gì đâu. Vậy mà anh lại cứu tôi và còn cho tôi ở nhà anh nữa

-Cho cô ở nhà làm oshin mà

-Hihi...có ai mướn oshin giống anh k. Mà anh đừng lo sau này tôi nhất định sẽ đền đáp lại cho anh

-Đền đáp cái gì?

-Đến lúc đó thì anh biết

-Đừng có bắt tôi cưới cô làm vợ nha

-Anh mơ đi, anh tu 8 kiếp cũng k được nữa. Với lại anh còn là con gái mà

K biết sao nghe xong câu này tôi thấy buồn sao sao đó...

-Gia An nè!

-Hả!

-Từ nay tôi sẽ k xài phung phí nữa. Tôi sẽ tiết kiệm cho anh, nhưng một tháng anh dẫn tôi đi ăn kem một lần nha

-An ở chỗ đó đó hả!

-Uhm, được k?

-Ok

-Mà giờ tôi đi làm phụ anh nha

-Cô đi làm sao. Mà làm cái gì? Với lại cô đâu thể lộ mặt

-Uhm, cũng đúng

-Hồi xưa cô làm nghề gì?

-Tôi hả! Đi ca hát, biểu diễn

-Vậy là đi làm ca sỹ trong mấy vũ trường nên mới quen được tên đại ca đó hả

-Khùng quá đi...k thích nói mấy chuyện đó mà. Đại ca cái đầu anh thì có

-Tự nhiên chửi cái đầu tôi

-Anh đó! Sao tôi thấy anh nói chuyện cứ sao. Hình như là bị ngọng, nói tiếng việt k được chuẩn, giống như mấy cái người sống ở nước ngoài lâu năm vậy

-Khùng sao, người ta nói tiếng việt vậy mà kêu k chuẩn

-Chắc tại anh mới học đến lớp 5, nên mới thế. Mà bài tập hôm trước tôi đưa, anh làm chưa?

-Làm rồi, chút nữa về cô giáo kiểm tra

-Ok, làm sai là bị đánh đòn

-Mơ hả, k có chuyện đó đâu

-Giờ anh có muốn nghe tôi hát k?

-Uhm, hát đi

...

Giọng hát của con nhỏ này hay thiệt, rất trong và cao. Cô ta nói k sai mà, làm ca sỹ thiệt. Hát cứ như là người chuyên nghiệp, nếu mà con nhỏ này đi thi Việt nam Idol, chắc sẽ lọt vào vòng trong...

7. Chương 7 : Cầu Hôn

Tối hôm đó cũng khoảng 11 giờ thì phải. Tôi và con nhỏ đó đang ngủ say thì dt tôi keo. Coi lại số thì biết đó là Bảo Lâm.

-Alo

-(Bảo Lâm vừa nói vừa khóc) Anh An! cứu em

-Em sao vậy? Đừng khóc, có chuyện gì nói anh nghe

-Ba em giam lỏng em ở nhà, k cho em được gặp anh

-Nhưng vì sao chứ?

-Vì em nói với ba là em yêu anh, em muốn được ở bên anh, nhưng ba k chấp nhận nên giam k cho em ra ngoài. Anh hãy đến cứu em có được k?

Nghe những lời nói đó mà tôi thấy sao thật ghen ngào, chỉ vì một người như tôi mà cô ấy lại bị thế.

-Anh sẽ đến liền

Tôi vội vã ngồi dậy thay đồ và trước khi tôi đi thì vẫn thấy con nhỏ đó đang ngủ say sưa...nhưng tôi đâu biết rằng cô ấy đã thức từ hồi tiếng chuông dt keo. Cô ta đã nghe hết cuộc nói chuyện nhưng lại chỉ nằm im mà k nói gì.

Theo địa chỉ Bảo Lâm cho thì tôi đang đứng trước một căn biệt thự rất nguy nga. Tôi đứng ở dưới dt cho Bảo Lâm...

-Anh đang ở dưới nhà

-Anh đợi em một chút, để em coi mấy tên cận vệ đâu rồi

-Uhm

Đứng ở dưới cũng khoảng 15 phút thì tôi mới thấy Bảo Lâm mở cửa bước ra...

-Mình đi nhanh đi anh, k bọn họ phát hiện

-Uhm

Tội đạp xe nhanh bỏ đi...

-Giờ chúng ta đi đâu đây hả em

-Đến nhà anh được k?

-Hả! (Tôi nhớ đến con nhỏ ở nhà) K được đâu em, nhà anh có người

-Là cái người oshin của anh hả!

-Uhm

-Vậy chúng ta kiếm một khách sạn nào đó đi, cũng nửa đêm rồi, chẳng lẽ đi ngoài đường thế này sao

-Uhm

Chúng tôi bước vào một khách sạn...

-Tối nay em ngủ ở giường bên đây đi. Anh ngủ bên này

-Dạ

-Nhưng em đi như thế ba em có làm gì k?

-Em cũng k biết nữa. Đây là lần đầu tiên em trốn nhà đi như thế này

-Em gan quá

-Uhm, tất cả đều là tại anh đó

-Sao lại tại anh?

-Vì em yêu anh

Tôi đứng ngơ ngác nhìn Bảo Lâm, k biết là mình nên nói gì nữa. Tôi thật sự cũng thích Bảo Lâm, nhưng con nhỏ ở nhà tôi nói k sai, Bảo Lâm yêu tôi vì cô ấy tưởng tôi là con trai. Nếu cô ấy biết sự thật về tôi thì có lẽ Bảo Lâm sẽ k yêu tôi đâu.

-Gia An, anh làm gì mà im lặng thế?

-K gì

Bảo Lâm bước đến thật gần và ôm lấy tôi từ phía sau...

-Anh, em thật sự rất yêu anh

-Bảo Lâm...anh...

-Sao hả anh!

-Anh k thể yêu em

Bảo Lâm bỏ tay ra và tôi cũng quay lại nhìn cô ấy

-Sao anh lại k thể yêu em

-Anh xin lỗi...nhưng anh k thể

-Chẳng lẽ anh đã yêu người con gái khác

Tôi k biết là mình nên trả lời thế nào. Tôi k thể yêu Bảo Lâm và tôi cũng k có yêu người con gái nào khác. Nhưng tôi nghĩ mình nên làm cho cô ấy nản lòng.

-Sao anh k trả lời em?

-Uhm, anh đã có người yêu

-Cô ấy là ai? Có phải là cô gái ở nhà anh đúng k?

-Uhm

-(Bảo Lâm nói trong ghen ngào) Vậy thì em hiểu rồi

Bảo Lâm chạy vội ra ngoài. Tôi cũng đuổi theo, nhìn thấy cô ấy leo lên một chiếc taxi. Tôi cũng lặng lẽ lấy xe về nhà.

Bảo Lâm vừa bước vào nhà thì đã thấy ông Chánh ngồi đợi sẵn ở phòng khách...

-Con mới vừa đi đâu đó?

-Con ra ngoài

-Con đi gặp tên đó đúng k?

Bảo Lâm im lặng k trả lời

-Được rồi, vậy thì con đừng có trách ba. Hắn sẽ k thể nào sống ở đất Sài Thành này nữa

-Đừng làm hại đến anh ấy. Từ nay trở đi con sẽ k gặp lại con người đó nữa đâu nên ba k cần phải làm như thế

Nói rồi Bảo Lâm bước lên lầu...

Về đến nhà thì tôi thấy con nhỏ đó vẫn còn ngủ. Mà ngủ kiểu gì cái mền thì bị đạp bung ra. Tôi bước lại kéo mền đắp lại cho cô ấy và cũng lặng lẽ nằm bên cạnh. Đang nằm để tay lên trán thì con nhỏ đó lại quay qua ôm lấy tôi. Chắc là tưởng tôi là cái gối ôm nữa. Tôi thầm nghĩ điều đó nhưng tôi đâu hề hay biết rằng con nhỏ đó đang cố tình làm thế. Được cô ta ôm, lòng tôi cảm thấy thật bình yên và nhẹ nhàng. Tôi quàng tay qua vai cô ấy và thế là chúng tôi ôm lấy nhau và chìm sâu vào giấc mộng.

Tối hôm qua cũng đến hơn 4 giờ sáng tôi mới ngủ nên hôm nay tôi ngủ dậy trễ, cũng khoảng hơn 12 giờ trưa. Khi tôi nhìn lại đồng hồ thì mới biết là mình đã trễ giờ làm, mà tôi nhớ là tối qua tôi đã chỉnh chuông báo thức rồi mà, sao nó lại k kêu. Tôi bước ra khỏi phòng thì thấy con nhỏ đó đang dọn đồ ăn lên bàn.

-Dậy rồi hả! Đánh răng đi rồi ăn trưa luôn

-Cái đồng hồ của tôi sao nó k kêu

-Là tôi tắt đó, tôi đã dt cho chị Ngọc xin nghỉ dùm anh rồi

-Uhm, cảm ơn

Bước vào toilet, tôi mới chợt nhớ ra là sao con nhỏ này lại muốn cho tôi ngủ thêm. Cô ta làm sao biết được hôm qua tôi ngủ trễ. Lúc tôi đi thì cô ấy vẫn ngủ mê và cho đến khi tôi về cũng vậy mà.

Bước ra từ toilet...

-Lại đây ngồi đi

-Cô nấu món gì vậy?

-Canh chua cá và cá kho, món anh thích đấy

-Nhìn ngon đấy

-Ngoan thì ăn nhiều đi, chắc có lẽ đây sẽ là lần cuối

-Hả! Nói gì thế

-(Cô ta nhìn tôi, ánh mắt rất là tha thiết) Tôi đã làm phiền anh nhiều quá rồi. Chắc là vì tôi nên anh mới gây lộn với bạn gái. Tôi nghĩ có lẽ tôi k nên làm phiền anh nữa

-Ai nói với cô là tôi gây lộn với bạn gái

-Tôi qua lúc anh nói chuyện dt tôi đã nghe. Tôi còn nghe tiếng cô ấy khóc nữa

-Cô đừng có khùng quá, k phải là vì cô đâu

-Chứ sao?

-Vì tôi là con gái, tôi k thể yêu cô ấy

-Chẳng lẽ cô ấy thật sự k biết anh là con gái sao?

-K, chắc có lẽ vì thế mà cô ấy mới yêu tôi

-Gia An, sao anh k thử nói đi, có thể cô ấy sẽ chấp nhận thì sao

-Tôi chỉ là một tên nghèo bệt, k nuôi nổi chính mình thì làm sao có thể bắt cô ấy chịu khổ cùng tôi. Mà thôi bỏ qua chuyện này đi. Cô đừng có nghĩ là vì cô. Cứ việc ở lại đây

-Bộ anh k thấy tôi phiền sao?

-Uhm thì phiền thiệt nhưng mà bây giờ cô mà đi thì biết đi đâu

-Hihi...uhm vậy thôi ở lại cùng chịu khổ với anh. Mà giờ anh lỡ xin nghỉ rồi, hay là ăn xong chúng ta đi chơi nha

-Hôm qua mới đi rồi, hôm nay muốn đi nữa hả!

-Uhm, giờ tôi muốn đi câu cá

-Hả! Câu cá

-Uhm, được k? Tôi muốn đi câu cá lâu rồi mà vẫn chưa được đi

-Sáng đã nghỉ làm rồi thì đi

Chúng tôi ngồi bên một bờ hồ...

-Bỏ khăn bịch mặt ra đi, chỗ này có tôi với cô à, k ai thấy đâu mà lo

-Uhm, deo nó hoài cũng mệt lắm chứ bộ

-Ờ...ơ...giật câu có cá kìa

-(Con nhỏ đó giật cái cần câu, k ngờ là có cá thiệt. Cô ta vui mừng reo lên) Có cá rồi...đây là lần đầu tiên tôi câu được cá đó

-Vậy thì câu đua đi coi ai câu được nhiều hơn

-Sợ anh sao

Chúng tôi ngồi câu cá trò chuyện đến chiều tối mới chịu về...

-(Con nhỏ đó vừa cầm cái thùng đựng cá vừa cười chọc quê tôi) Gia An! hôm nay tôi câu được 20 con, trong khi anh câu chỉ có 15 con. Hihi...thấy tôi giỏi chưa!

-Mà có thật đây là lần đầu tiên cô câu cá k, sao mà câu được nhiều vậy?

-Chắc vì nó thấy tôi đẹp nên mới lại ăn mồi của tôi

-Cô mà đẹp hả, nghĩ sao vậy! Xấu muốn chết

-Anh...dám chê tôi xấu hả

Con nhỏ đó chạy đuổi đánh tôi, nhưng vì do k cẩn thận nên vất phải cục đá dưới đất, kết quả là bị té. Thấy vậy nên tôi chạy lại đỡ con nhỏ đó lên.

-Sao rồi có đau k?

-(Cô ta không nhẽo) Chân bị chạy máu rồi

-Đâu để tôi coi

-Nè (Vừa nói cô ấy vừa đưa chân cho tôi xem)

-Có chút à, có sao đâu

-K biết đâu, bắt đền anh cổng tôi lên lầu

-Mơ hả! Tự đi đi

Tôi quay mặt bỏ đi trước, trong khi con nhỏ đó vẫn ngồi yên tại chỗ, cái mặt thì bí xị. K biết tôi nghĩ gì nữa tự nhiên lại quay ngược lại.

-(Tôi khon lưng) Lên đi!

-Hihi...(Con nhỏ đó vừa cười vừa leo lên lưng tôi)

Khi chúng tôi vừa lên đến lầu thì đã thấy có đến 6 người đàn ông mặt đồ suit trong rất lịch sự đang đứng trước nhà tôi. Tôi chợt nghĩ chẳng lẽ bọn họ là đàn em của tên đại ca kia, bọn chúng đến tìm con nhỏ này, vậy là cô ta sẽ gặp nguy hiểm rồi. Tôi đang k biết nên làm gì thì bọn họ cũng đã nhìn thấy chúng tôi. Họ cùng nhau tiến đến và đứng trước mặt tôi và con nhỏ đó, chắc bọn chúng sẽ bắt chúng tôi quá, nhưng k, ngược lại họ còn cùng nhau gật đầu như hành lễ trước chủ nhân vậy. Một người đàn ông cao và nhìn cũng thật nguy nghiêm bước lên. Ông ta gật đầu thêm một lần nữa.

-Dạ! Tiểu thư

“Tiểu thư” ông ta đang gọi ai vậy? Tôi đang nghĩ k biết ông này có đang nhận lầm người k ta. Con nhỏ đó lay lay người tôi.

-Gia An!

-Gì thế!

-Bỏ tôi xuống

-Oh

Tôi bỏ con nhỏ đó xuống và cũng nắm tay đỡ cô ta sợ con nhỏ này sẽ té...

-(Cô ta vừa định tay tôi vừa nói với người đàn ông vừa gọi “tiểu thư” lúc nãy) Các người hãy về đi. Tôi sẽ về sau

-Dạ! Lão gia đã dặn là phải dẫn tiểu thư về, nếu k tất cả chúng tôi sẽ phải bị đuổi việc

-VẬY...(Bảo Nghi hiểu rõ những gì ba cô mà nói ra thì ông ấy nhất định sẽ làm. Chú quản lý Hưng sẽ rất khó xử. Chú Hưng là người đã làm việc cho ba cô cũng hơn 20 năm. Từ nhỏ chú ấy đã rất thương Bảo Nghi như con nên vì thế cô ấy cũng không muốn chú Hưng bị rắc rối. Con nhỏ đó quay qua nhìn tôi) Gia an! Anh đi cùng tôi nha!

-Đi đâu?

-Về nhà tôi

Tôi chợt nghĩ con nhỏ này có nhà sao? Mà những người này là ai mà tại sao lại gọi cô ta là tiểu thư? Trong đầu tôi bây giờ đang có thật nhiều câu hỏi...

2 Chiếc xe quẹo vào một căn biệt thự, phải nói là rất rộng lớn. Cái vườn thôi cũng rộng gấp mấy lần cái sân vận động. Kiến trúc thì có thể nói không thua kém gì những lâu đài cổ ở Pháp. Khi chiếc xe ngừng lại thì có đến mấy chục người đứng đợi sẵn để mở cửa. Tôi không biết là tôi đang đi đâu nữa, tôi chỉ biết là đi theo để bảo vệ con nhỏ này. Mà tôi cũng không thiệt với sức của tôi thì làm sao có thể đánh lại mấy chục người to khỏe thế kia. Khi chúng tôi bước vào trong đại sảnh thì người quản lý Hưng nói.

-Xin cậu Gia An đợi ở ngoài, lão gia muốn gặp riêng tiểu thư

-Ở ngoài hả! (Tôi thật sự không an tâm để con nhỏ này gặp lão đại ca kia một mình đâu)

-Gia An! Anh cứ ở ngoài đây đợi đi, không sao đâu tôi vào đó sẽ ra liền

-Cô có chắc không?

-Anh đừng lo họ không phải là người xấu đâu

Thế nên tôi đành ngồi ở ngoài đợi. Trong lúc con nhỏ đó vào gặp ai đó thì có rất nhiều người mang đồ ăn thức uống lên mời tôi, nhìn đồ ăn còn hơn nhà hàng 5 sao nữa, nhưng làm sao tôi có tâm trạng để ăn chứ...Chắc khoảng được nửa tiếng thì tôi thấy cô ta bước ra, đi bên cạnh còn có một người đàn ông cũng chạc 50 rồi. Cô ta khoác tay ông ta, nhìn rất thân mật, chắc là đã quay lại với ông ta chẳng.

-(Ông ta đứng ngơ ngẩn nhìn tôi một lúc) Là anh chàng này sao!

-(Bảo Nghi) Dạ!

-Cậu tên gì?

-(Nghe đến ông hỏi tôi hơi giật mình vì nhìn ông ấy rất là uy quyền) Tôi tên Phương Gia An

-Gia An ư! cậu cũng bản lĩnh lắm, từ nay phải chăm sóc tốt cho con gái của ta, nếu mà cậu để nó bị bắt cứ thiệt thòi nào thì ta sẽ bắt cậu phải chết không được sống không xong

Con gái...ông ta nói ai thế? Tôi đứng ngơ ngẩn nhìn ông...

-(Con nhỏ đó bước lại và quàng lấy tay tôi) Ba đừng lo anh ấy nhất định sẽ rất tốt với con

-Được vậy thì tốt

Nói xong ông bước đi và chú quản lý Hưng cũng bước theo sau

-(Khi ông đã đi thì tôi quay qua nhìn cô ta) Tôi biết anh đang có rất nhiều thắc mắc, nhưng bây giờ theo tôi lên lầu, tôi sẽ kể anh nghe

Con nhỏ đó kéo lấy tay tôi và bước lên lầu, khi chúng tôi vừa bước lên thì có đến 2 người phục vụ mở cửa một căn phòng cho chúng tôi bước vào và khi chúng tôi đã vào trong thì cánh cửa cũng có người đóng lại. Nhìn sơ thì đây là một căn phòng ngủ, rất lớn phải nói là to gấp đôi căn nhà của tôi, President Room ở khách sạn 5 sao cũng chưa chắc đã bằng.

-Ngồi xuống đi

-Ông ta là ai thế! Là tên đại ca đó hả! Mà sao ông lại gọi cô là con gái

-Hihi...không phải thế đâu, ông ấy là ba tôi

-Ba cô?

-Uhm

-Nhưng sao lại...

-Hihi...hôm trước nhà tôi có xảy ra chút chuyện nên tôi mới bỏ nhà đi

-Vậy cô k phải là vợ bé của tên đại ca nào sao

-Tôi có bao giờ nói thế đâu tự anh nghĩ đó thôi

-Ồ...vậy là...

-Anh ngốc quá đi, cả tôi cũng k biết

-Cứ cho là thế đi, nhưng vì sao ba cô lại nói là tôi phải chăm sóc tốt cho cô

-Về chuyện đó thì...

-Thế nào?

-Gia An! Chúng ta kết hôn nha

-Cái gì? (Tôi chơng mắt nhìn cô ta)

-Bình tĩnh nghe tôi kể đi, lúc này...

Vừa mở cửa bước vào là Bảo Nghi đã chạy lại ôm lấy ba...

-Ba! Con nhớ ba

-Nhớ ba mà bỏ đi cả tháng nay k chịu về nhà

-Con xin lỗi!

-Để ba coi con gái cưng của ba thế nào rồi. Con ốm đi đó

-Đâu có đâu, mập ra thì có, suốt ngày con ở nhà hoài k làm gì nên mập ra thêm

-Một tháng qua con sống thế nào?

-Con sống tốt lắm, ba đừng lo

-Ba nghe chú Hưng nói lại là con ở nhà một anh chàng, phải làm việc cực khổ lắm đúng k con!

-K đâu, anh ấy rất tốt với con, còn chỉ con nấu ăn. Con gái của ba bây giờ biết nấu nhiều món lắm, bữa nào con sẽ nấu cho ba thử

-Con nấu sao

-Dạ!

-Con gái ba thật ngoan, nhưng con nè! ba k muốn con cứ theo con đường nghệ thuật đó đâu, chính vì nó mà con mới bị thế này

-K đâu ba, chỉ tại con khờ nên mới tin cái con người đó, nhưng bây giờ mỗi chuyện đã hết rồi

-Nhưng ba cũng k muốn con cứ theo đuổi con đường phồn hoa và phức tạp đó. Con là đứa con duy nhất của ba, con có trách nhiệm quản lý công tũ của gia đình mình

-Nhưng con k thích kinh doanh

-K được, con nhất định phải về làm ở công tũ, chính vì lúc trước ba quá thương con nên mới chúi để con làm nghệ thuật. Kết quả thì thế nào! Con là người thừa kế của gia tộc ta, con có trách nhiệm của con

-Con...

-Ba đã quyết định rồi

-Ba! Chỉ cần là người trong gia tộc ta là có quyền thừa kế đúng k?

-Uhm, nhưng k tính đến cậu và Bảo Lâm

-Vậy còn chồng của con thì sao?

-Chồng con!

-Dạ! chỉ cần là chồng của con thì anh ấy cũng là thành viên trong gia tộc mình. Anh ấy sẽ thay con lo cho việc kinh doanh của công ty

-Nhưng bây giờ con chưa có chồng

-Ai nói là k, cái người ngồi ở ngoài đó chính là người con muốn lấy làm chồng

-Con nói cái gì! Anh ta sao

-Dạ!

-K được! Anh ta làm sao có thể xứng với con được. Mặc dù anh ta là người tốt nhưng con người đó lý lịch k rõ ràng và còn quá thua xa với con gái của ba

-Chẳng lẽ ba muốn con đến với một người tài giỏi học cao như cái tên kia để rồi anh ta lừa gạt con lúc nào cũng k biết. Con chỉ cần chồng con là người tốt bụng và thương con thôi là đủ rồi

-Nhưng...anh ta k xứng với con

-Con k quan tâm, con chỉ muốn cưới anh ta thôi. Và ba à! con k thể lấy người nào khác được đâu vì...vì con đã là người của anh ấy rồi

-Con nói cái gì?

-Trong một tháng qua, anh ấy luôn ở bên cạnh con, thương yêu và chăm sóc con hết lòng. Mặc dù anh ấy làm chẳng được bao nhiêu tiền nhưng anh ấy k ngại cho con ở lại, mua đồ cho con và còn dẫn con đi ăn những gì con thích. Và chẳng bao lâu chúng con đã phát triển đến với nhau

-Con...

-Con xin lỗi ba! Nhưng ba cho con được cưới anh ấy nha và cũng để anh ấy thay con lãnh cái trách nhiệm của gia tộc mình (Bảo Nghi ôm lấy ba làm ổng cũng động lòng)

-Tôi đã nói với ba tôi như thế đó

Tôi im lặng...

-Anh có thể cưới tôi được k? chúng ta chỉ là đám cưới giả thôi, chỉ cần một thời gian, sau đó tôi sẽ về giúp ba quản lý công ty và khi đó chúng ta sẽ ly dị. Tôi sẽ cho anh một số tiền lớn đến lúc đó thì anh có thể đến với người mà anh yêu. Chắc là khi đó anh sẽ k còn nghĩ là mình k thể lo lắng cho cô ấy

Tôi lại im lặng...

-Sao anh k trả lời?

-Cô kiếm người khác đi

-Tại sao chứ?

-Tôi k cần tiền của cô đâu. Cô nghĩ tôi là ai hả?

-K đâu, ý của tôi k phải nói anh giúp tôi vì tiền. Tôi chỉ mong anh có thể giúp tôi thêm một lần này nữa thôi

-Tôi đã nói là k thể rồi

Tôi đứng dậy định bước đi ra khỏi đây thì...

-Gia An!

Tôi quay lưng lại nhìn thì thấy một giọt nước mắt đang lăn dài trên đôi mi kia. Tôi lại xao xuyến, tôi muốn được ôm cô ấy vào lòng để xoa dịu nỗi niềm đó.

-Từ nhỏ tôi đã rất muốn trở thành một ca sỹ nổi tiếng, được hát những bài hát do mẹ tôi sáng tác. Mẹ tôi là một nhạc sỹ thiên tài. Khi tôi còn nhỏ thì tôi vẫn hay chạy long tong theo mẹ để được nghe những bài hát do chính bà sáng tác. Và tôi cũng đã có một mơ ước là sau này tôi nhất định sẽ trở thành một ca sỹ nổi tiếng và sẽ tự mình ra một albums trong đó tất cả đều là những ca khúc do mẹ tôi sáng tác. Nhưng cái mơ ước đó tôi lại chưa thể hoàn thành thì ba tôi đã bắt tôi phải giải nghệ. Tôi xin anh đấy, xin hãy cho tôi được thật hiện ước mơ đó có được k?

Thật sự tôi rất là xao động bởi những lời nói đó, những gì cô ấy nói về mẹ của mình, chứng minh rằng cô ấy rất thương bà ta. Tôi ước gì tôi cũng có được một chút ít ký ức về mẹ của mình giống như cô ấy. Nhưng tôi thì k, mẹ tôi đã ra đi vào đúng cái giây phút tôi vừa được chào đón trên thế gian này. Mẹ đó là một cái từ nghe thật xa xăm với một người như tôi bởi vì chưa một lần nào trong đời tôi được cất tiếng gọi “MẸ”. Cô ta có một ước mơ để làm ẹ mình và tôi cũng rất muốn giúp cô ta hoàn thành ước mơ đó vì đó có thể được xem như tôi được làm ẹ của tôi, nhưng tôi thật sự rất ghét khi phải nhận trách nhiệm thừa kế ột gia tộc. Cái trách nhiệm đó rất nặng nề...tôi hiểu rất rõ mà...

-Xin lỗi tôi k thể giúp cô

-Tại sao chứ?

-Vì tôi k muôn lãnh cái trách nhiệm quản lý công tuy của gia đình cô

-Anh đừng lo, anh chỉ là cho có thôi. Tôi biết anh cũng k biết gì về việc kinh doanh, nhưng anh hãy yên tâm đi tôi sẽ mời một chuyên gia kinh tế về giúp anh. Anh ta sẽ làm tất cả mọi việc thay anh

-Ý cô nói là tôi chỉ làm bù nhìn phải k?

-Uhm

-Vậy sao cô k kêu anh ta cưới cô luôn đi

-K được, vì anh ta là con trai và vì tôi cũng muốn đền đáp cho anh

-Đền đáp kiểu đó hả! Giống như là bắt buộc thì đúng hơn, ép hôn

-Anh giúp tôi nha

-Chuyện đó tôi sẽ suy nghĩ lại, giờ tôi về đây

Nói xong tôi bước đi khỏi...

Đã 1 tuần lễ rồi kể từ ngày con nhỏ đó về lại nhà mình. Căn nhà tôi bỗng trở nên thật trống rỗng và buồn tanh. K còn có ai gây lộn cùng tôi, cũng k còn có ai để tôi xai vặt, nấu cơm cho tôi ăn, dạy tôi học và chơi cùng tôi...

Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về lời yêu cầu của con nhỏ đó nhưng tôi vẫn thấy k an tâm vì tôi thật sự rất căm ghét cái chiến trường thương nghiệp kia, lúc nào cũng phải đâm đập lên nhau để đạt được thành công.

Cuộc hợp báo...

(Người quản lý) Em chuẩn bị xong chưa. Chắc là khi ra đó bọn nhà báo sẽ nhất định nhắc đến chuyện cũ

-K sao đâu chị, em mở cuộc hợp báo này là em biết rõ mình nên nói gì mà

-Uhm, vậy em hãy chuẩn bị nha

-Dạ!

Có đến gần 50 phóng viên trực nhật ở bên ngoài để chờ đợi sự xuất hiện của Bảo Nghi. Còn về fans của Bảo Nghi thì thôi khỏi nói, vừa nghe được tin tức trở lại của thần tượng thì đã có hơn ngàn người đợi sẵn ở ngoài cuộc hợp báo. Không khí của hội trường thì rất hồi hộp. Tất cả đều đang rất mong chờ sự xuất hiện của Bảo Nghi.

Một lúc sau thì Bảo Nghi bước ra đi bên cạnh là người quản lý. Cô ấy vừa xuất hiện thôi là các máy ảnh đã được hoạt động liên tục.

-Xin cô cho biết là trong khoảng thời gian qua cô đã ở đâu?

-Có tin đồn là cô đã tự tử đúng k?

-Có người còn nói là cô đã đánh ghen

-Cô có thể cho chúng tôi được biết là cô đã đau khổ thể nào k?

Các phóng viên thì thi nhau hỏi tới tấp...

-(Người quản lý) Xin các vị hãy bình tĩnh và ngồi vào ghế. Bảo Nghi nhất định sẽ cho các vị biết tất cả

Khi người quản lý nói vậy là bọn phóng viên ngồi vào ghế hàng hoàng. Bảo Nghi và người quản lý cũng ngồi vào bàn trước mặt.

-(Người quản lý) Cuộc họp báo chính thức bắt đầu. Bây giờ xin cô Bảo Nghi nói với chúng ta vài lời

-(Bảo Nghi) Đầu tiên tôi xin được gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến các khán giả đã và luôn yêu mến tôi, và đồng thời cảm ơn đến các bạn phóng viên đã bỏ thời gian đến dự cuộc họp báo ngày hôm nay. Chắc có lẽ trong suốt hơn một tháng qua các bạn đã rất lo lắng và muốn biết về tin tức của tôi, vì vậy ngày hôm nay tôi muốn mở cuộc họp báo này để xin được nói về cuộc sống của mình trong ngần ấy thời gian

-(Người quản lý) Bây giờ xin các vị đặt câu hỏi!

-Xin cô Bảo Nghi cho khán giả được biết trong một tháng qua cô đã đi đâu và làm gì?

Bảo Nghi mỉm cười, một nụ cười tỏa sáng của niềm hạnh phúc...

-Nói về khoảng thời gian một tháng đó, có thể nói nó là một thay đổi lớn trong cuộc sống của tôi. Kể lại cái ngày hôm đó, sau khi biết được sự thật về người đàn ông kia. Quả thật tôi cảm thấy rất buồn, nhưng người ta thường nói k sai “Khi một cánh cửa của hạnh phúc đóng lại thì sẽ có một cách cửa hạnh phúc khác mở ra và chào đón.” Trong lúc mà tôi cô đơn và tuyệt vọng nhất thì thượng đế đã cho tôi gặp được anh ấy. Một người đàn ông trầm lặng, ít nói nhưng lại có một trái tim vô cùng ấm áp. Anh ấy đã xuất hiện trong cuộc đời của tôi nhẹ nhàng như một cơn gió. Anh ấy đã đến để rồi làm thay đổi tất cuộc sống của tôi. Vào lúc mà tôi vất vả và cần bờ vai, anh ấy luôn ở bên, quan tâm, chăm sóc và thương yêu tôi. Anh ấy đã dạy cho tôi rất nhiều điều, đó là những công việc rất bình thường mà hầu như người con gái nào cũng biết làm. Thế mà tôi đây đã 23 tuổi đầu mà chưa bao giờ biết đến. Anh ấy dạy cho tôi nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa, biết tiết kiệm, và chăm sóc cho người khác. Những ngày đầu khi tôi nấu ăn cho anh ấy thử, thì anh ấy nói là đồ ăn của tôi nấu chỉ có heo mới ăn. Thế rồi tôi rất tức giận, và đôi lúc còn giận lẫy. Nhưng thế đó vậy mà ngày nào cũng có một con heo âm thầm ăn hết những món đồ ăn đó. Anh ấy lúc nào cũng nói với tôi là đã đỡ rồi, nhưng tôi hiểu anh ấy đồ ở đâu mà. Nói về đồ tôi nấu thì thôi khỏi nói, mỗi ngày một vị chua, ngọt, mặn, đắng. Nghĩ lại tôi thấy thật thương anh ấy lắm. Có thể nói anh ấy là một người thật ngốc, ngốc đến nỗi cả tôi là ai cũng k biết.

-Vậy là anh chàng đó k biết cô là diễn viên nổi tiếng sao?

-Phải, anh ấy k hề biết được thân phận của tôi nhưng lại đối xử với tôi rất tốt

-Vậy xin cô cho biết anh chàng đó là con của vị đại gia hay là một chàng giám đốc trẻ nào?

-Anh ấy hử! Chỉ là một nhân viên nghèo. Một tháng làm chỉ được vài triệu, chưa đủ khả năng để nuôi bản thân mình nữa, vậy mà còn đem tôi về chăm sóc

-Vậy là khoảng thời gian qua cô ở nhà của anh ta?

-Phải, đó là khoảng thời gian thật đẹp

-Xin cô cho biết thêm tên và chỗ làm của anh chàng đó?

-Về thân phận thực sự của anh ấy thì tôi xin tạm thời được giữ bí mật

-Cô và anh ta sẽ kết hôn chứ?

-Về điều này tôi đã sáng sủa, chỉ còn chờ anh ấy lên tiếng thôi

-(Người quản lý) Cuộc hợp báo xin được chấm dứt

Qua ngày hôm sau...hầu như các tạp chí đều đăng trang đầu về tin tức của Bảo Nghi...mỗi tạp chí một chủ đề, nào là “Chàng trai khờ gặp đại minh tinh,” “Phò mã tương lai của nhà họ Hoàng,” “Tiểu thư showviet sắp lên xe hoa,” “Sự trở lại đầy mới mẻ của đại mỹ nhân”...Nhiều đến đếm k hết. Mỗi người hầu như ai cũng rất tò mò về tin tức của chàng trai bí ẩn mà Bảo Nghi nhắc đến. Tin đồn về chàng trai đó hầu như đi khắp cư dân mạng. Còn có vài người lên mạng tự nhận mình là người đó.

Còn về tôi thì vẫn bình thường, đi làm là về nhà như mỗi khi. Chị Ngọc và mấy người ở Icy...thì hay hỏi thăm dạo này Kin thế nào rồi. Tôi chỉ nói là cô ấy bận k đến được. Mỗi người hình như ai cũng rất quý con nhỏ đó. Cứ gọi là Kin, họ đâu biết rằng cô ta là một đại tiểu thư chứ.

Sáng sớm, tôi đang chuẩn bị đi làm thì có người bấm chuông. Mở cửa ra thì biết ngay là con nhỏ đó, mặc dù là cũng bịch kính mặt mũi như trước, nhưng tôi dư sức nhận ra được cô ta mà.

-Biết là anh chưa đi làm mà

-Đến đây chi vậy?

-Kiếm anh để hỏi coi anh suy nghĩ về chuyện đó sao rồi

-Chưa biết

-Anh làm gì mà lẳng nhăng như đàn bà vậy quyết định nhanh đi

-Chứ tôi là gì. Tôi cũng là con gái mà

-Anh...

-Về đi bữa nào trả lời cô biết

-K, phải trả lời liền

-Đã nói là về đi, tôi đi làm đây (Tôi đóng cửa bước đi)

-Anh k trả lời thì tôi sẽ đứng đây mãi

-Vậy thì đứng đi

Nói rồi tôi bỏ đi. Tôi đi xuống tới chỗ đậu xe, nhưng k biết suy nghĩ sao tôi quay lại đứng ở một góc nhìn cô ta. Con nhỏ này lì thiệt luôn, tôi đã rời khỏi nhà rồi mà vẫn đứng ở trước nhà tôi k chịu đi. Cũng khoảng 20 phút sau, tôi bước lại.

-Sao lì quá vậy

-Ủa, anh chưa đi sao!

-Mệt quá, về đi, đừng có đứng đấy trù ẻo nhà tôi

-Anh đồng ý thì tôi mới đi. Đồng ý nha!

-Uhm, uhm...về đi

-Vậy là anh đã đồng ý. Hihi

Con nhỏ đó vui mừng đến nỗi ôm cái cổ tôi muốn đứt ra...Mà tôi thật sự k hiểu con nhỏ này nghĩ gì nữa, tự nhiên lại đi cầu hôn người ta...nan nỉ người khác cưới mình, làm như cô ta k có ai theo vậy k bằng...nhìn thì đâu thua kém ai, nói thật sự ra là rất đẹp nữa là khác, còn về gia thế thì khỏi bàn cãi...

-Bây giờ tôi về chút nữa đến thăm anh

-Thăm tôi làm gì?

-Để cho tất cả mọi người biết chúng ta sắp kết hôn

-Uhm, muốn sao cũng được, về đi

Sau khi từ nhà tôi về thì Bảo Nghi ghé nhà thăm Bảo Lâm vì nghe chú út nói lại là Bảo Lâm dạo này bị bệnh k thể đi ra ngoài.

-Dạ! tiểu thư, có đại tiểu thư Bảo Nghi đến thăm ạ

-Ai?

-Dạ! là cô Bảo Nghi ạ

Bảo Nghi cùng vừa bước vào phòng...

-Bảo Lâm!

Khi vừa thấy Bảo Nghi, Bảo Lâm đã vui mừng rỡ chạy lại ôm lấy chị...

-Chị đã đi đâu vậy, cả tháng này cả nhà ai cũng lo cho chị lắm

-Chị ở nhà một người bạn đó mà

-Nhà bạn! Nhưng mà ai? Bác 2 đã cho người đến khắp nơi rồi mà

-Một người bạn chị mới quen, mà chuyện đó chị sẽ nói cho em nghe sau. Chị nghe chú út nói là em bị bệnh. Em có sao k?

-Em k sao

-Hình như em đang có chuyện buồn hả! Nói chị nghe đi

-Em...em đã yêu một người nhưng người đó k yêu em

-Sao, người đó là ai?

-Là một người em mới quen

-Nhưng vì lý do gì anh ta lại k yêu em

-Vì anh ấy đã yêu người con gái khác

-Anh ta nói thế hả!

-Dạ!

-Chị hiểu rồi, chị hiểu cái cảm giác đó mà. Khó chịu lắm, nhưng em vẫn còn may mắn vì anh ta thật thà nói cho em biết. Còn hơn cái con người kia, đã lừa dối chị

-Sao hai chị em mình lại khổ thế chị nhỉ

-Đừng lo nha em, rồi mỗi chuyện sẽ tốt hơn thôi. Bảo Lâm nè! chắc có lẽ chị sắp kết hôn rồi

-Hả! Kết hôn? Với ai?

-Với một người chị mới quen

-Sao, mới quen hả! Có phải là người mà lúc chị bỏ đi đã ở nhà anh ta k?

-Uhm, rồi sau này chị sẽ nói cho em biết

8. Chương 8 : Công Khai

Hồi nãy con nhỏ đó dt nói là chút nữa sẽ mua đồ ăn trưa mang đến tiệm cho tôi và còn bảo là nói với mấy người khác đợi ăn chung luôn. Chị Ngọc, Châu và thằng nhóc Đăng Khoa nghe có Kín đến là thích lắm, họ mền cô ta lắm.

Một chiếc xe limousine đen bóng ngừng ngay trước cửa của Icy trong con mắt ngăm nhìn của rất nhiều người trong tiệm lẫn người đi đường. Hai người thanh niên mặt đồ vest chỉnh tề bước xuống và mở cửa xe. Bảo Nghi từ từ bước ra, cô ta mặt bộ đầm màu kem, đeo một kính mát Gucci, và mang chiếc giở xách LV. Mỗi người thì bắt đầu hướng ánh mắt nhìn về phía Bảo Nghi một cách thật chăm chú. Họ đang xác định

coi người họ đang nhìn thấy có chắc chắn là Hoàng Bảo Nghi k? Chắc có lẽ nhiều người trong số họ đang cho rằng mình đã qua mắt vì làm sao đại minh tinh Bảo Nghi lại xuất hiện ở nơi đây. 2 chàng vệ sỹ tay sách mấy bịch đồ và bước theo bên cạnh cô tiểu thư thật quý phái và xinh đẹp kia vào tiệm. Tôi thì lo ở nhà bếp nên đâu biết chuyện gì đang xảy ra ở ngoài. Khi tôi mang đồ ra cho khách thì tôi đã nhìn thấy con nhỏ đó đang đứng trước cửa tiệm đối diện là chị Ngọc, Châu, và thằng nhóc Đăng Khoa. Cộng thêm mấy người khách cùng nhau đổ ánh mắt nhìn về cô tiểu thư xinh đẹp lộng lẫy trước mặt. Con nhỏ đó lấy mắt kính xuống và nở một nụ cười nhìn tôi. Tôi thì đang đứng ngó người đằng sau thằng nhóc Đăng Khoa.

-(Đăng Khoa nói trong lấp bắp) Là...là...chị...Bảo...Nghi...phải...k...ch ị...hai...

-(Chị Ngọc cũng lấp bắp nói) Hình...như...là...vậy...

-(Con nhỏ đó bước đến gần hơn đối diện chúng tôi, cô ta nở một nụ cười thật tươi) Mọi người vẫn khỏe ạ!

3 cái người đằng trước tôi đang đứng ngó người khi nghe câu hỏi đó. Họ đang nghĩ rằng là họ có bao giờ gặp được đại minh tinh Bảo Nghi đâu, sao cô ấy lại tỏ vẻ quen biết với họ như thế. Tất cả cũng tại vì mỗi lần cô ta đến đây thì đều đeo khăn bịch mặt nên đâu ai biết được khuôn mặt thật sự của cô ta đâu.

-Mọi người sao vậy? k nhận ra em hả!

-(Chị Ngọc) Em...là...?

-Hihi...em là Kin đây mà

-Kin?

-Dạ! em mang thức ăn đến ồi người nè

-(Thằng nhóc Đăng Khoa mở hai con mắt hết cỡ ra nhìn) Chị...là...chị...Kin...

-Uhm, là chị đây, nhóc k nhận ra giọng nói của chị hả!

-Ồ, đúng rồi, đây là giọng nói của chị Kin, nhưng sao nhìn chị lại giống...

-Hoàng Bảo Nghi đúng k?

-Dạ...

-Uhm, thì chị chính là Hoàng Bảo Nghi và cũng là Kin

Bảo Nghi vừa nói dứt lời thì đã bước đến quàng lấy tay tôi.

-(3 người kia cùng đồng thanh) Hả!

Con nhỏ đó lại nhìn mỗi người mỉm cười...

-Anh có đói bụng k? Em có mang thức ăn trưa đến cho anh nè!

-Uhm (Tôi trả lời mà bản thân mình cũng k biết mình vừa nói gì, chỉ trả lời cho có lợi. Vì bây giờ trong đầu tôi đang suy nghĩ rằng thì ra con nhỏ này là Hoàng Bảo Nghi sao, là cái người mà hầu như một tháng nay tôi luôn được nghe nhiều người nhắc đến.)

Khi nhìn thấy Bảo Nghi quàng tay tôi, mấy đứa nhóc trong tiệm liền lấy dt ra chụp lia lịa, mà con nhỏ này dường như k quan tâm đến, cô ta càng tỏ ra lo lắng cho tôi hơn.

-Anh ngồi xuống đi, để em dọn thức ăn cho anh ha!

(Cô ta quay qua nói với 3 người kia) Mọi người ăn chung nha, em mua nhiều đồ lắm.

3 cái người kia hình như vẫn chưa hoàng hồn thì phải. Họ như đang bay bổng đầu đầu. Con nhỏ này nói ngồi là họ cùng nhau ngồi xuống chẳng người nào nói lời nào, chỉ biết đưa mắt nhìn Bảo Nghi.

2 Người vệ sỹ dọn đồ ăn lên bàn, nhìn rất là phong phú, nhiều đến cỡ hơn chục người ăn cũng k hết.

-(BN) Xin mời người ạ!

Cô ta gấp một cục sushi và đút cho tôi...

-Hả miệng ra đi anh!

3 người kia thì vẫn ngồi nhìn và cộng thêm mấy đứa nhóc khách hàng, nhìn k chớp mắt luôn. Tôi cũng chong mắt nhìn cô ta, k biết con nhỏ này đang bày trò gì nữa.

-Sao thế anh! K ăn em mỗi tay thì sao

Tôi cũng nghe lời kẻ đến ăn cục sushi vào miệng...

-Ngon k anh!

-Uhm

-(Bảo Nghi quay qua nói với 3 người kia) Sao mỗi người k ăn. Đồ ăn k vừa miệng hả! Để em kêu người mua cái khác ha

-(Chị Ngọc) K cần đâu em. Đồ ăn ngon lắm mà

-Dạ! vậy mỗi người cứ tự nhiên nha

-(Đăng Khoa) Chị là Kin thật hả

-Hihi...uhm chị thật là chị Kin của nhóc mà

-Chị làm em thật bất ngờ quá, vậy mà lâu nay em lại k biết chị Kin vui vẻ hoạt bát lại là đại minh tinh Hoàng Bảo Nghi

-Hihi...chị là ai k quan trọng, chị vẫn là Kin của mỗi người mà

-Nhưng sao chị lại lấy tên là Kin

-Kin là nickname do một người bạn đã đặt cho chị

Con nhỏ này làm tôi nhớ đến một cô bé, cũng có cái tên là Kin, do chính tôi đã đặt. Tôi vẫn nhớ như in hình ảnh của cô bé ngày nào, với hai cái bím tóc dài, khuôn mặt tròn tròn trong thật là đáng yêu, đặt biệt là khi cô bé mặc bộ áo đầm trắng nhìn cứ như một thiên thần nhỏ. Cũng đã lâu lắm rồi, kể từ ngày tôi rời khỏi thì tôi đã k còn gặp lại cô bé đó nữa. Chắc bây giờ cô bé đã trở thành một thiếu nữ rất là xinh đẹp. Nếu mà bây giờ có gặp lại tôi có nhận ra cô bé đó k ta?

-(Đăng Khoa) Hồi nãy khi em gặp chị, em cứ tưởng là đang nằm mơ chứ

-Vậy để chị nhéo em một cái coi em có mơ k ha!

-Thôi thôi em biết là k phải mơ rồi

Có một đứa nhóc chạy lại định xin chữ ký của Bảo Nghi, nhưng chưa kịp đến gần thì đã bị chàng vệ sỹ cản lại.

-(Cô bé cố chồm tới và nói) Chị Bảo Nghi ơi! cho em xin chữ ký nha

-(Bảo Nghi quay qua nói) Bỏ cô bé ra đi

-Dạ!

-(Anh chàng vệ sỹ vừa bỏ tay ra là cô bé đã chạy đến bên cạnh con nhỏ đó) Ký tên cho em nha chị!

-(BN mỉm cười nhìn cô bé) Bây giờ chị đang ăn, để chị dùng bữa trưa xong, chị sẽ ký tên cho em ha, chụp hình luôn.

-Dạ! chị hứa rồi nha

-Uhm, chị hứa

-(Bảo Nghi vừa dứt lời thì mấy đứa nhóc kia cũng đồng thanh nói) Em nữa nha chị!

-Chị nhất định sẽ làm

Bọn nhóc đó vui mừng và tạm thời để cho bọn tôi có thời gian dùng bữa.

(DK) Chị Kin! Hôm qua em có đọc báo, đọc lời phỏng vấn của chị, em có thấy chị nhắc đến một anh chàng nào đó. Người đó là anh An đúng k chị?

-Uhm

-Vậy là...vậy là...bạn gái của anh An là đại minh tinh sao

-(Châu) Anh An tài thiệt, lù lù mà xách cái lu chạy hồi nào cũng k ai biết. Có được bạn gái số một luôn

-(Con nhỏ đó nghe Châu nói thế cười chọc quê tôi) Hihi...

-(DK) Đúng rồi em còn đọc thấy chị nói là 2 người sắp kết hôn nữa

-Uhm

-(Châu) Vậy là chúng ta sắp được đi dự đám cưới của Gia An rồi

-(Chị Ngọc) Gia An! Sao ngồi ngơ người ra vậy. Đừng nói là em cũng k biết là bạn gái của mình là ngôi sao số 1 của màn ảnh việt nha

-Hihi...Anh ấy k biết đâu, lúc quen em anh ấy đâu biết em là ai. Chắc là bất ngờ quá nên mới vậy đó chị

-(DK) Ồ, đúng rồi, vậy là anh An sắp trở thành anh rể của Bảo Lâm rồi

-(BN) Ủa, em biết Bảo Lâm hả!

-Dạ! Bảo Lâm là bạn học của em mà

-Vậy sao! Thật bất ngờ thiệt, nếu biết vậy hồi nãy chị đã kêu Bảo Lâm đi chung đến đây rồi. Mấy hôm nay nó bị bệnh cứ ở nhà suốt

-Bảo Lâm bị bệnh sao chị! Cô ấy có sao k? Có đi bác sỹ chưa?

-K sao, nhưng chị thấy nó hơi buồn

-Buồn hả! Sao lại buồn? Ai làm Bảo Lâm k vui vậy?

-Ồ! chị biết rồi nha nhóc, nhóc thích em chị đúng k?

-(Nó lấp bắp khi bị nói trúng tim đen) Em...em...

-Hihihi...

Sao trái đất này lại nhỏ đến thế nhỉ. Bảo Lâm là em của con nhỏ này sao. Cô ta nói là Bảo Lâm đang bệnh và buồn. Có phải là vì tôi k? Tất cả cũng vì tôi cả. Bảo Lâm yêu tôi đến thế mà tôi lại có thể làm cô ấy đau lòng. Tại sao tôi lại là con gái, nếu tôi là con trai thì tôi sẽ có thể đến với Bảo Lâm rồi. Tôi thật sự cũng rất thương Bảo Lâm, nhưng chúng tôi làm sao có thể chứ...Liệu cô ấy có chấp nhận khi biết được rằng tôi k phải là một người đàn ông thật thụ.

Sau khi ăn uống xong, con nhỏ này đã giữ lời hứa ký tên và chụp hình với bọn nhóc kia. Một lúc sau, chị Ngọc bảo tôi hãy dẫn con nhỏ này đi khỏi đây nhanh đi, nếu mà cô ta mà ở đây thêm một chút nữa chắc khỏi đi được luôn vì quán càng lúc càng đông người, đến nỗi phải xếp hàng mới được vào vì không đủ chỗ ngồi. Nên vì thế cô ta đã xin phép về trước và bảo tôi đi chung luôn, vì có lẽ nếu tôi ở đây thì cánh nhà báo nhất định sẽ đến kiểm. Và tự nhiên tôi trở thành người nổi tiếng.

-Bây giờ chúng ta đi đâu?

-Về nhà tôi

-Về nhà cô làm gì?

-Bắt đầu từ hôm nay anh sẽ dọn đến nhà tôi

-Hả! Cái gì?

-Ba nói phải kêu anh về, với lại hôm nay mỗi người cũng đã biết quan hệ của chúng ta, nên nhất định họ sẽ tìm ra nhà anh và sẽ k để anh được yên đâu. Nên vì thế anh nên về nhà tôi ở là tốt nhất

-Vậy còn nhà tôi thì sao?

-Bây giờ chúng ta ghé qua nhà anh lấy một ít đồ. Còn những thứ còn lại thì bỏ lại đi, tôi đã chuẩn bị tất cả cho anh rồi

-K được, tôi phải lấy cái kệ sách, truyện của tôi

-Vậy mang nó về luôn

-Uhm

Bắt đầu từ hôm nay tôi đã phải về ở chung với con nhỏ này. Tôi được sắp ở một căn phòng kế bên phòng của cô ta, vì chúng tôi chưa đám cưới nên tạm thời là như vậy, sau hôn lễ thì dĩ nhiên tôi lại phải ở chung phòng với cô ta nữa. Từ một căn phòng chung cư nghèo, để chuyển đến một căn biệt thự huy nga tráng lệ số một của vn chỉ trọn vẹn trong một ngày. Tôi k biết mỗi chuyện rồi sẽ ra sao, điều bây giờ tôi mong muốn là con nhỏ này có thể mau thực hiện thành công ước mơ của cô ta, thì khi đó tôi lại có thể trở về với cuộc sống bình dị của tôi.

Đang ngồi đọc chuyện thì...

-Cộc...cộc...

-Vào đi

-Anh có rảnh k?

-Chuyện gì?

Cô ta đưa cho tôi một tờ giấy...chính xác là tờ đơn...

-Gì vậy?

-Hợp đồng kết hôn

-Hợp đồng hả!

-Uhm, trong hợp đồng tôi đã liệt kê rõ ràng là sau khi tôi hoàn thành xong cuốn ablums thì chúng ta sẽ ly dị, và tôi sẽ cho anh 10 triệu đô

-Tôi k cần số tiền đó đâu. Tôi muốn cô tặng nó cho quỹ từ thiện

-Sao vậy! vậy còn anh thì sao?

-Tôi thế nào kệ tôi. Quan tâm làm chi ệt. Chỉ biết là cô nên bắt đầu làm cái ablums đó đi

-Biết rồi, phải đợi đám cưới xong đã

-Uhm

-Mà còn một chuyện nữa!

-Gì?

-Mai mốt chúng ta nên đổi cách xưng hô, là anh và em. K được gọi tôi và cô biết chưa

-Uhm, sao cũng được, mệt quá xong rồi thì đi về phòng cô đi

-Anh chưa ký tên

-Đưa đây

Tôi đặt bút ký vào tờ hợp đồng hôn nhân, thế là từ hôm nay trở đi tôi đã trở thành người chồng hờ của cô ta.

-Anh xuống ăn cơm luôn đi

-K ăn

-Anh phải xuống, ba đợi ở dưới đó

-Mệt quá đi

-Tôi mới mệt anh đó

-Gọi gì thế

-Ồ...đúng rồi. Hihi...chúng ta xuống dưới nhé anh

Chúng tôi vừa bước xuống phòng ăn thì đã thấy ba cô ấy ngồi đợi sẵn. Có 3 người ăn thôi mà có đến chục người phục vụ. Khi chúng tôi đều ngồi vào bàn ăn thì ba cô ấy nói...

-Gia An!

-Dạ!

-Kể từ hôm nay trở đi con đã trở thành một thành viên trong gia tộc ta. Con phải biết rõ là con bây giờ là đại thiếu gia của nhà họ Hoàng. Ba muốn từ ngày mai con phải về công tụy học cách kinh doanh, để sau này còn giúp ba quản lý công tụy. Được chứ!

-Ba! Chuyện gì cũng phải từ từ chứ, để tụi con đám cưới xong đã. Với lại con muốn mượn thêm một chuyên gia kinh tế về giúp anh ấy trong việc kinh doanh

-Uhm, vậy cũng tốt. Con gái của ba bây giờ suy nghĩ chu đáo quá ha, khác xưa rất nhiều

-Sao lại khác hả ba!

-Con bây giờ thương chồng hơn thương ba

-(Con nhỏ đó đứng dậy bước đến ôm cổ ba) Đâu có đâu, con vẫn thương ba của con nhất mà

-Hihi...nịnh quá đi con gái cưng của tôi

Nhìn thấy 2 cha con của họ mà tôi cảm thấy rất ranh tị, tôi thầm ước gì được như cô ấy. Mặc dù chỉ có 2 cha con nhưng họ lại rất thương yêu nhau. Còn tôi thì sao, ba tôi ổng đã bỏ rơi tôi ngay lúc tôi vừa mới lọt lòng mẹ để lại tôi cho bà ngoại nuôi, và khi tôi lên 10 thì bà ngoại cũng đã rời xa tôi, đi đến một nơi rất xa. Khi đó ổng mới đem tôi về nuôi nhưng chúng tôi chưa bao giờ ngồi chung để ăn một bữa cơm hay trò chuyện cùng nhau. ổng chỉ biết bắt tôi làm theo những gì ổng sắp đặt.

Tại nhà ông Chánh...

-Dạ! thưa tiểu thư, lão gia muốn gặp tiểu thư

-Anh xuống trước đi, tôi xuống liền

-Dạ!

Cũng đã hơn một tuần rồi, Bảo Lâm k hề bước ra khỏi căn phòng của mình. Kể từ ngày ở khách sạn, sau khi bị từ chối thì trái tim của cô ấy đã bị tổn thương thật nhiều. Một tình yêu mà cô đã đặt rất nhiều kỳ vọng, Bảo Lâm đã từng nói với chính mình rằng, dù cho ba cô có cương quyết k chấp nhận thì cô vẫn sẽ k bao giờ bỏ cuộc, cô sẽ sẵn sàng bỏ lại tất cả để được ở bên cạnh người mình yêu, nhưng kết cuộc thì sao, khi chưa bắt đầu thì người đó đã rời xa cô.

Bảo Lâm bước xuống lầu...

-Con xuống rồi sao?

-Dạ!

-Con có nghe tin chị Bảo Nghi về chưa!

-Dạ! hôm qua chị ấy có ghé qua đây

-Vậy sao! Vậy con có biết là Bảo Nghi sắp kết hôn k?

-Dạ! con có nghe chị ấy nhắc đến

-Uhm, vậy Bảo Nghi có nói cho con nghe anh chàng ấy là ai k?

-Dạ k!

-Người đó là một người con cũng quen biết đấy

Ông ta đưa cho Bảo Lâm tờ báo với tựa đề “Phò mã tương lai của đại gia tộc.” Bảo Lâm cầm tờ báo và đọc, trong đó có kèm theo hình của tôi và Bảo Nghi được chụp hôm qua ở Icy...

-Cái tên đó cũng bản lĩnh lắm chứ. Hết con gái của ta giờ đến phiên đại tiểu thư. Uổng công con đã đau khổ vì nó. Thế mà giờ hắn ta lại dám cưới với Bảo Nghi. Đúng là cái tên ham danh hoa phú quý mà

-Ba thôi đi, con k muốn ba nói anh ấy như vậy đâu

-Đến bây giờ mà con vẫn còn bênh cho hắn ta sao. Con k thấy là hắn đã làm gì hả!

-Thôi đi ba, chính ba là người đầu tiên k chấp nhận anh ấy và khi anh ấy đến với chị Bảo Nghi thì anh ấy đâu hề biết thân phận thật sự của chị ấy

-Ba thật sự k hiểu là tên đó có cái gì mà 2 chị em còn lại mê nó

-Ảnh có cái tốt của ảnh, làm sao ba biết được chứ

Bảo Lâm k nói thêm gì nữa chỉ lặng lẽ bước về phòng. Nhưng có mấy ai nhìn thấy được những giọt nước mắt đang thấm đầy nơi khoé mi kia...

Bắt đầu từ cái hôm tôi dọn về đây thì tôi đã k còn về làm ở Icy nữa. Tôi đã có dt xin chị Ngọc cho nghỉ. Chị ngọc cũng hiểu và chị ấy dặn là lâu lâu về chơi. Thật sự tôi cũng nhớ nơi đó lắm, nơi đã gắn liền với tôi trong suốt 2 năm qua.

Con nhỏ đó nói là hôm nay có cuộc hợp báo, mục đích chính là giới thiệu tôi với khán giả và cũng đồng thời công khai việc đám cưới của chúng tôi...

-(Chị quản lý) 2 em xong chưa?

-Ok

-Vậy thì chuẩn bị ra nha

Khi chúng tôi vừa bước ra ngoài thì con nhỏ đó khoác lấy tay tôi. Chúng tôi cũng bước ra, các phóng viên thì đã chụp hình lia lịa...

-Xin chào các vị! Hôm nay tôi mở cuộc hợp báo này là muốn giới thiệu đến tất cả khán giả về chồng sắp cưới của tôi, anh Phương Gia An

-Dạ! xin anh cho biết là 2 người đã đến với nhau thế nào?

-Vậy để tôi trả lời thay cho anh ấy nha bởi vì anh ấy là một người rất là ít nói nên chắc là k quen với tình cảnh thế này. Chúng tôi bắt đầu đến với nhau vào một buổi chiều khi tôi vừa bước ra từ một buổi trình diễn. Anh ấy đã chạy xe đạp ngang qua tôi và đã làm dăng nước lên người tôi. Anh ấy đã xin lỗi còn cho tôi về nhà thay quần áo. Khi đó anh ấy cũng k biết tôi là ai. Và sau cái hôm biết được sự thật về cái người kia. Khi đó tôi thật sự rất buồn và trong lúc mà tôi mệt mỏi nhất thì ông trời đã cho tôi gặp lại anh ấy và thế là chúng tôi đến với nhau.

-Vậy xin anh cho khán giả được biết về cảm giác của anh thế nào khi cưới được cô vợ vừa tài hoa vừa xinh đẹp số một của màn ảnh việt

-Tôi k có cảm giác gì cả, tôi cưới cô ấy vì tôi muốn thực hiện ước mơ của cô ấy

-Ước mơ? Ý anh là sao ạ?

-Ý của anh ấy là muốn thực hiện ước mơ của chúng tôi, ước mơ là chúng tôi sẽ được mãi mãi bên nhau

-Wo, anh đúng là lạng măn thiệt

9. Chương 9 : Hôn Lễ

Thời gian thấm thoát trôi nhanh, mới đây mà đã đến ngày chúng tôi phải đi thử áo cưới...

Bảo Nghi kêu tôi nhờ thằng nhóc Đăng Khoa làm rể phụ còn về phần cô dâu phụ thì cô ấy sẽ lo.

-Nhóc đến rồi sao?

-Anh An này suốt ngày cứ kêu em là nhóc, em đã 22 tuổi rồi, sắp ra trường rồi đấy.

-Lớn k biết bằng ai, tính tình vẫn con nít

-Anh nhớ nha, chút nữa em méc chị Kin cho biết

-Đã là người lớn mà đi méc là sao

-Ồ...mà chị Kin đâu rồi anh?

-Cô ấy nói là đi rước ai đó

-Ủa, vậy hả?

Một lúc sau...

-Anh An xe của chị Kin kìa đúng k?

-Uhm

Chiếc xe ngừng trước mặt tôi và Đăng Khoa. Bảo Nghi bước xuống và có thêm một người con gái bước xuống theo. Tim tôi bắt đầu đập mạnh. Tôi ngơ ngát nhìn cô gái ấy.

-Nhóc em đến rồi hả! Coi chị dẫn ai đến nè

-(Thằng nhóc Đăng Khoa mắt sáng rỡ lên, mặt vui mừng thấy rõ) Ủa Lâm cũng đến đây nữa hả!

-Uhm, Lâm là cô dâu phụ mà

-Hihi vậy hả Khoa cũng là chú rể phụ nè. Mà ước gì sau này mình cũng trở thành nhân vật chính. (Đăng Khoa nói câu cuối cùng rất nhỏ)

-Khoa nói gì?

-Ồ...ko gì

-Hihi...chị nghe rồi nha nhóc

-Đâu có gì đâu chị (Nó nhìn Bảo Nghi với ánh mắt van xin rằng đừng nói ra, sợ Bảo Lâm sẽ ngại)

-Hihi...chị biết là được ha nhóc

-(Bảo Nghi quay qua nói với tôi) Để em giới thiệu nha. Đây là Bảo Lâm em họ của em. Con đây là anh Gia An vị hôn phu của chị

Tôi vẫn đứng như khúc gỗ nhìn Bảo Lâm. Tôi k biết là mình nên nói gì nữa...

-Chúc mừng anh, k ngờ chúng ta lại trở thành bà con

-(Bảo Nghi bắt ngờ hỏi) Ủa em quen biết anh ấy hả!

-Dạ! lúc em đến Icy chơi có gặp anh ấy

-Oh

Tôi vẫn k nói lời nào cả...chúng tôi bước vào trong tiệm đồ cưới. Tôi và thằng nhóc Đăng Khoa có vẻ nhanh hơn 2 người kia. Chúng tôi thay đồ xong và ngồi ở ngoài đợi.

-Anh An có khát nước k, để em đi mua ha

-Em đi làm gì, để anh nhờ anh tài xế đi mua cho

-Thôi khỏi đi, ở kế bên đây mà

-Sao mà nhiệt tình quá vậy

-Hihi...Bảo Lâm thích uống nước dừa nên em muốn mua cho cô ấy

Thì ra Bảo Lâm thích uống nước dừa sao. Nghĩ lại tôi thật vô tâm quá, Bảo Lâm thích gì tôi cũng k biết

-Anh An em đi nha

-Uhm

Khi Đăng Khoa đi được 5 phút thì Bảo Lâm bước ra, cả hai chúng tôi nhìn nhau. Biết được rằng rất ngại ngùng, k ai có thể nói gì. Chúng tôi đã đứng nhìn nhau như thế cho đến khi người phục vụ xuất hiện cắt ngang cái không gian yên tĩnh đến ngại thở đó.

-Dạ! đây là nơ áo của anh ạ

Tôi vội cầm lấy cái nơ từ tay của cô gái đó...

-Cảm ơn

Khi cô gái ấy bỏ đi thì tôi cố tình lấy cái nơ đeo vào cổ vì tôi k muốn chúng tôi cứ ngại ngùng nhìn nhau thế này. Nhưng mà k biết sao hôm nay cứ thế nào có cái nơ mà đeo hoài cũng k xong. Khi tôi lay hoay cứ tháo ra và đeo vào cái nơ, Bảo Lâm bước lại và đứng đối diện tôi.

-Để em đeo cho

Bảo Lâm đưa tay lên cổ áo tôi, trong khi tay tôi vẫn còn để trên đó, bàn tay của chúng tôi chạm vào nhanh, rồi cũng thật nhanh chóng rút khỏi. Còn Bảo Lâm thì mở lấy cái nơ từ cổ tôi ra. Thế là tôi đứng yên cho Bảo Lâm đeo giúp. Tôi thì ngây ngô ngẩn nhìn khuôn mặt của cô ấy. Khuôn mặt vẫn trong sáng và xinh đẹp như ngày nào. Hồi nấy, lúc mới gặp với khoảng cách khá xa nên tôi k để ý, bây giờ chúng tôi với khoảng cách chỉ 2 cm, tôi có thể nhìn một cách rõ ràng hơn. Nhìn cô ấy mà lòng tôi quặn đau. Người con gái mà tôi thương, giờ đây đang đứng trước mặt tôi, nhưng sao tôi k thể ôm lấy cô ấy vào lòng.

-Xong rồi

-Ồ...cảm ơn em

-Đừng khách xáo với em như thế. Anh đã sắp trở thành anh rể của em rồi mà

Anh rể, cái từ nghe sao mà xót xa quá. Tôi lại lặng yên nhìn cô ấy và tôi biết cô ấy cũng nhìn tôi.

-Hai người đang làm gì thế (Bảo Nghi bước ra)

Cả hai đều giật mình, Bảo Lâm lùi lại vài bước

-Dạ! em giúp anh ấy đeo nơ áo

-Vậy hả! Anh lớn vậy mà còn k biết đeo, để em của em giúp vậy sao

-(BL) Uhm, anh ấy gốc thiệt đấy

-Nhờ gốc nên mới có thể làm chồng chỉ đó

-(Tôi nhăng mặt nhìn con nhỏ đó) nói ai gốc hả!

-Chẳng lẽ em nói chính mình sao

Nhìn thấy mặt tôi nhăng tỏ vẻ k thích, con nhỏ đó bước đến và quàng lấy tay tôi...

-Em chỉ chọc anh thôi, chồng của em dĩ nhiên là k có gốc. Mà có gốc đi chẳng nữa thì cũng là gốc dễ thương mà

Tôi lại nhâu mắt nhìn cô ta, nhưng thật sự thì tôi cảm thấy rất vui vì những lời của con nhỏ đó nghe rất là đáng yêu và có chút con nít...

Hôm nay là ngày cưới của tôi...Mặc dù chỉ là một đám cưới giả nhưng bên cạnh tôi lại k có lấy một người thân. Ba tôi ổng sẽ phản ứng thế nào khi biết được hôm nay là ngày thành hôn của tôi. Chắc hẳn ổng sẽ rất là tức giận, k phải cũng vì việc hôn ước của tôi mà tôi với ổng đã xảy ra một cuộc đại chiến để rồi tôi bỏ lại tất cả mà ra đi. Bà ngoại và mẹ là 2 người quan trọng nhất trong cuộc sống của tôi, nhưng cả hai người họ đều đã rời xa tôi, bỏ lại tôi lẻ loi trong cuộc đời này. Nếu họ còn ở trên thế gian này thì chắc có lẽ họ sẽ rất vui vì tôi đã mang về cho họ một người con dâu.

-Anh đang suy nghĩ gì mà tập trung quá vậy?

Tôi giật mình quay qua nhìn thì thấy Bảo Lâm, cô ấy hôm nay trông thật đẹp với bộ đầm màu hồng nhạt. Tôi đứng lặng lẽ nhìn cô ấy.

-Anh làm gì mà nhìn em hoài vậy

-Ồ...k gì (Tôi quay lưng đi hướng khác)

-Anh đeo nơ áo chưa?

-Hả!

-Hôm trước em thấy anh đeo k được, nên em định vào giúp anh

Tôi lại đứng lặng lẽ nhìn Bảo Lâm...

-Anh sao vậy?

-Anh k gì, em đeo cho anh nha

Tôi thích, rất thích cái cảm giác được ở bên cạnh Bảo Lâm. Cái cảm giác đó thật ngọt ngào làm sao, nhưng tôi hiểu tôi đã k còn có thể như thế. Mặc dù giữa tôi và con nhỏ kia chỉ là chồng hờ vợ tạm, nhưng tôi nghĩ bản thân mình k nên làm cho cô ta phải khó xử và mất mặt với mỗi người. Dù sao cô ấy cũng là người nổi tiếng mà. Cộng thêm tôi lại là con gái làm sao tôi và Bảo Lâm có thể chứ. Trong lúc Bảo Lâm đeo nơ cho tôi thì tôi lại được ngắm nhìn cô ấy một cách thật gần. Khi Bảo Lâm đeo xong thì cô ấy ngược mặt lên nhìn tôi. 4 mắt chạm vào nhau, làm tôi có một cảm giác như muốn được ôm cô ấy vào lòng...

Bảo Lâm quàng tay qua cổ tôi và ôm lấy tôi. Bảo Lâm khẽ nói...

-Cho em được ôm anh một lần này nữa thôi nha anh

Câu nói của cô ấy làm tôi thật ghen ngào. Tôi cũng dang tay ôm lấy Bảo Lâm. Chúng tôi vẫn đứng như thế ôm lấy nhau để xoá tan đi cảm giác nhớ mong.

Được vài phút thì Bảo Lâm buông tay ra...

-Em xin lỗi! Đáng lẽ ra em k nên như thế

Tôi k đáp lại mà chỉ mỉm cười nhìn cô ấy...

Cộc...cộc...

-Vào đi

-Dạ! chú rể xong chưa ạ! Đã sắp đến giờ làm lễ

-Uhm, tôi ra liền

Một frist hot star cũng là con gái độc nhất của một đại gia giàu có và quyền lực trong kinh doanh lẫn chính trị thì dĩ nhiên hôn lễ làm sao có thể đơn giản được. Có rất nhiều ca sỹ, diễn viên, nhạc sỹ, đạo diễn, những danh nhân bất nhất của cả nước, và còn có cả chủ tịch nước và những chính trị gia (Chủ tịch nước là cậu ruột của ba Bảo Nghi) đều có mặt để dự hôn lễ của chúng tôi. Nói thật sự thì tôi k hề biết bất cứ ai trong số họ, toàn bộ quý khách đều là khách của ba và Bảo Nghi. Còn bạn của tôi thì chỉ có khoảng vài người ở Icy mà thôi. Phóng viên thì k thể nào đếm hết, họ có ở khắp nơi, trong hôn lễ lẫn ở ngoài vì có những phóng viên k được sự cho phép vào nên họ chỉ có thể đứng bên ngoài chỉ có những người được mời mới có thể vào bên trong hôn lễ, vì đảm bảo sự an toàn cho chủ tịch nước và những người có tiếng tăm đang có mặt bên trong.

-(Châu) Chị Ngọc nhìn kìa, Tăng Thanh Hà và Lương Mạnh Hải đó nhìn họ ngoài đời xúng quá ha. (Châu reo lên) Có cả thần tượng của em nữa, chị Mỹ Tâm kìa. A, anh Đan Trường, Quang Vinh, Minh Hằng, và Hồ Ngọc Hà nữa.

-(Anh Hùng chồng của chị Ngọc) Wo, coi kìa em, người ngồi đằng kia là chủ tịch nước phải k!

-(Chị Ngọc) Uhm, đúng rồi, còn người ngồi kế bên ông ấy là ba vợ của Gia An đó

-(Châu) Công nhận luôn nha đây là lần đầu tiên trong đời mà em được đi đám cưới hoàng tráng thế này, toàn là sao k, mà ai cũng đẹp hết

Vài Khách Mời...

-(Anh Hùng) Anh thấy chú rể phụ hôm nay cũng đẹp trai lắm đấy. Mà em, cô gái đứng kế Đăng Khoa đó là diễn viên hay ca sỹ vậy, nhìn cô ấy đẹp quá ha

-(Chị Ngọc) Anh nói cô dâu phụ đó hả! cô bé là em họ của cô dâu đó

-(Anh Hùng) Em của Bảo Nghi! đúng là chị nào em đó ha. Tài sắc vẹn toàn. Cô bé đó có phải là người mà thằng nhóc Đăng Khoa nhà mình thích k?

-(Châu) Đúng rồi đó anh

-(Anh Hùng) Thằng nhóc này có mắt thẩm mỹ ghê ta

Hôn lễ bắt đầu...

-Gia An! Con có đồng ý làm người chồng hợp pháp của cô dâu Hoàng Bảo Nghi và sẽ yêu thương, chăm sóc và chia sẻ với Bảo Nghi dù cho có khó khăn, đau ốm hay bệnh tật.

-(Tôi quay qua nhìn con nhỏ đó rồi quay lại nhìn người chủ hôn) Dạ! con đồng ý

-Bảo Nghi! Con có đồng ý làm người vợ hợp pháp của chú rể Phương Gia An và sẽ yêu thương, chăm sóc và chia sẻ với Gia An dù cho có khó khăn, đau ốm hay bệnh tật.

-Dạ! con đồng ý

-Bây giờ ta tuyên bố hai con đã trở thành vợ chồng của nhau...hai con hãy trao nhẫn cưới.

Sau khi trao nhẫn cưới xong thì cha lại nói...

-Hai con hãy trao nhau nụ hôn tưởng trần cho lòng yêu thương

-Hả!

-Con có chuyện gì sao Gia An

-Ồ...Dạ! k có

Cái ông cha này ngộ nhỉ muốn hôn hay k là chuyện của người ta, vậy mà ông lại kêu người ta làm. Mà ông đã nói tôi còn biết làm thế nào. Tôi kể mặt đến bên con nhỏ đó. Cô ta chợn mắt nhìn tôi chắc là cũng ngoài dự tính của cô ấy. Tôi đặt một nụ hôn lên môi cô ấy, cứ mỗi lần hôn con nhỏ này là lòng tôi lại cảm giác thật lạ. Như là có nhiều cảm xúc trộn lẫn k biết chính xác là gì.

Đêm tân hôn...

-Chúng con bây giờ đã là vợ chồng rồi thì phải biết yêu thương nhường nhịn nhau

-Dạ! ba cứ yên tâm đi mà

-Gia An! Mai con theo ba đến công ty, ba muốn giới thiệu con với hội đồng quản trị

-Dạ!

-Ba! Sao ba k cho anh ấy được nghỉ vài ngày

-Thì ba cũng đã bảo là 2 đứa nên đi hưởng tuần trăng mật mà k chịu

-Tự Gia An nói là muốn sau này tự làm ra tiền và chúng con sẽ đi (Tôi k hề nói điều đó, chính cô ấy nói hết. Tôi và con nhỏ đó đều k muốn đi hưởng tuần trăng mật nên chúng tôi đành nói dối.)

-Thôi 2 đứa lên nghỉ sớm đi. Nhớ mai dậy sớm theo ba đến công tuyền đó. Đừng có thức khuya quá

-Dạ! con biết

Phòng ngủ...

-Gia An! Đây là danh thiếp của bạn tôi. Anh ấy là một chuyên gia kinh tế. Tôi đã nhờ anh ấy mời giúp một người về giúp đỡ cho anh

-Uhm, cô lo mà bắt đầu làm cái ablums đi

-Biết rồi

-Biết được là tốt

-Tối nay anh ngủ trên sofa

-Cái gì?

-Lúc ở nhà anh thì anh nói là chủ nhà nên bắt tôi phải ngủ dưới đất, bây giờ là nhà tôi, tôi cho anh ngủ sofa là tốt hơn rồi

-Nhưng mà cô có ngủ dưới đất bao giờ chưa?

-Thì chưa nhưng mà người ta cũng hay ra giọng chủ nhà đuổi tôi đó thôi

-Giỏi lắm

Con nhỏ đó cười từng tưng vì đã chơi được tôi nhưng k có dễ đâu. Lúc này cô ta đang ngồi trên giường. Tôi tiến lại gần cô ấy, chắc là tưởng tôi ngoan ngoãn lấy mềm gối lên sofa ngủ. Tôi bước lại bất ngờ đẩy con nhỏ đó nằm xuống giường và nằm lên người cô ấy.

-Anh định làm cái gì nữa hả!

-Sao thế em yêu, hôm nay là đêm tân hôn của chúng ta mà

-Anh...

-Em phải biết là đêm tân hôn thì chúng ta nên làm gì đúng k!

-Tôi k có giỡn đâu, anh đứng dậy coi

-K được đâu em yêu, chút nữa ba mà có lên thấy chúng ta mỗi đứa ngủ một nơi thì em biết thế nào chứ

-Anh...

Tôi mỉm cười nằm lẳng ra một bên kéo mềm đắp lên mình và quay qua nhìn cái mặt tức giận của cô ấy

-Ngủ ngon nhé vợ yêu, k thì anh k chắc là anh sẽ làm gì vợ yêu đâu

-Cái đồ đáng ghét, đáng ghét...

-Em mà còn chửi nữa thì đừng có trách anh đó

Tôi nhắm mắt lại nhưng hình như tôi có nghe tiếng của con nhỏ đó nói nói cái gì đó, chắc là chửi tôi. Mặc kệ, bây giờ điều mà làm tôi lo lắng nhất là ngày mai tôi phải theo ba đến công tuyền, lại quay về với cái chiến trường thương nghiệp đó. Tôi thật sự rất ghét phải như thế, nhưng dù sao tôi đâu cần thiết phải làm gì, chỉ là bù nhìn mà thôi. Cái người kia sẽ làm tất cả thay cho tôi.

10. Chương 10 : Mối Tình Đầu Của Vợ Tôi

Mặt trời vừa mọc là tôi đã theo ba đến công tuyền. Khi chúng tôi vừa bước vào phòng hợp là đã có rất nhiều người ngồi đợi sẵn, trong đó có cả ba của Bảo Lâm. Nói chính xác hơn thì bây giờ ông ấy đã là chú út của

tôi. Lần đầu tiên tôi gặp ông là vào ngày hôm qua tại hôn lễ của tôi và Bảo Nghi. Nhìn bề ngoài thì ông ấy là một người đáng để học hỏi. Lúc trước khi nghe Bảo Lâm nói ông cấm k cho cô ấy được gặp tôi, thì tôi nghĩ ông khinh người lắm, nhưng khi gặp thì ông lại tỏ ra rất thân thiện với tôi.

-Hôm nay tôi quyết định sẽ giao chức phó giám đốc điều hành cho Gia An, con rể của tôi. Nếu nó k hiểu điều gì xin các vị hãy tận tình giúp đỡ

-(Một tên đứng dậy nói. Hắn là tay chân của ông Chánh) Dạ thưa chủ tịch! Với chức vụ phó tổng giám đốc điều hành có là quá cao cho cậu Gia An k ạ? Tổng giám đốc (tức ông Chánh) đã làm cho công tuy mấy chục năm nên mới được như hôm nay. Còn cậu Gia An mới vào đã được làm phó tổng. Như vậy liệu có công bằng k ạ! Tôi chỉ sợ mỗi người bàn tán và dị nghị

-Tôi hiểu chứ, nhưng Gia An cũng là một cổ đông của công tuy ta

-Là sao ạ!

-Tôi sẽ cho Gia An 5% cổ phần của tôi và cũng như các vị đã biết Bảo Nghi cũng chính là vợ của Gia An hiện đang sở hữu 20% cổ phần của công tuy. Người ta vẫn nói Của Chồng Công Vợ, nên tôi nghĩ Gia An có đủ tư cách để ngồi vào chiếc ghế này

Sau câu nói đó của ba thì đã k còn bất cứ sự phản đối nào nữa...

Phó tổng giám đốc Room

-Gia An! Đây là phòng của con, hãy cố gắng làm việc nha

-Dạ! Con biết thưa ba

-Ba về phòng đây, có gì k hiểu thì hãy qua kiếm ba

-Dạ! Ba đi

Sau khi ba đi được 5 phút thì có người gõ cửa...

-Cộc...cộc..

-Vào đi

-Dạ! Thưa phó tổng có một người tên là Minh Hoàng xin được gặp ngài ạ

Minh Hoàng hình như là cái người mà hôm qua Bảo Nghi đã đưa cho tôi danh thiếp của anh ta thì phải.

-Cho anh ta vào đi

-Dạ!

Một lúc sau cô thư ký dẫn 2 người thanh niên cùng bước vào, nhìn cả hai đều là người rất có học thức. Cô thư ký rời khỏi phòng...

-(Một trong 2 người bước đến bắt tay với tôi) Xin chào anh! Tôi tên là Minh Hoàng là bạn của Bảo Nghi. Qua sự yêu cầu của Bảo Nghi tôi đã dẫn về đây cho anh một chuyên gia kinh tế đến từ mỹ. (Anh ta quay qua nhìn người thanh niên còn lại) Cậu ấy tên là Hiền Quân là tiến sỹ kinh tế từ trường đại học Harward

-Chào hai anh! Tôi tên là Gia An

-Nhân đây tôi cũng xin được nói lời xin lỗi vì do chuyến bay đã bị đình chỉ nên đã k thể về kịp để dự hôn lễ của hai người

-K sao, mời hai anh ngồi

-Tôi xin phép được về trước, vì vừa bước xuống sân bay là tôi đã dẫn Hiền Quân đến đây, chưa kịp về nhà nữa. Với lại hôm nay là sinh nhật của bà xã, nên chắc tôi xin được miễn phép về trước

-K sao, vậy hẹn gặp anh khi khác

-Ok, vậy tôi xin phép. Hiền Quân sẽ ở đây với anh

-OK

Khi Minh Hoàng rời khỏi thì tôi và Hiền Quân ngồi trò chuyện...

-Tôi nghĩ là Bảo Nghi đã nói với anh những gì cần làm rồi đúng k?

-Ồ k, tôi k có trực tiếp gặp Bảo Nghi. Tôi chỉ nhận lời mời của anh Minh Hoàng về đây giúp anh trong việc kinh doanh

-Vậy sao, vậy thì anh cứ làm những công việc của một phó tổng giám đốc cần làm. Nếu cần tôi ký gì thì hãy kêu

-Ừa, vậy anh sẽ làm gì?

-Về chuyện đó anh đừng để ý, cứ việc làm công việc của mình

-Ok

Trong lúc anh ta chăm chỉ coi lại cái đóng hồ sơ mà ba mới vừa kêu người đem qua thì tôi ngồi chơi game. Nhìn anh ta có vẻ rất siêng năng, làm từ sáng đến trưa mà k nghỉ một phút nào. Một người rất là học thức, cần cù, lại đẹp trai, và còn là tiến sỹ tốt nghiệp từ đại học Harvard thì chắc hẳn anh chàng này có khối chân dài theo.

-Anh đói bụng chưa?

-Cũng hơi hơi

-Vậy chúng ta đi ăn

-Uhm

Khi chúng tôi vừa chuẩn bị đi thì dt reo...

-Alo

-Là ba đây, con qua phòng ba một chút nha

-Dạ!

Cúp máy, tôi quay qua nói với Hiền Quân...

-Đợi tôi chút, tôi qua phòng chủ tịch một lát

-Dạ! Anh cứ đi

Khi tôi đi một lúc thì Bảo Nghi đến...

-Dạ! Chào tiểu thư

-Chị, Anh Gia An có trong phòng k?

-Dạ! Phó tổng mới vừa qua phòng của chủ tịch

-Oh, vậy có ai trong phòng k chị?

-Dạ! Có trợ lý của phó tổng ạ

-Uhm, vậy em vào đó đợi cũng được

Con nhỏ đó hơn hở mở cửa phòng, vừa bước vào, Hiền Quân cũng ngược mặt nhìn, chắc cậu ấy tưởng là tôi. Và khi ánh mắt của cả hai chạm vào nhau, đó cũng là giây phút họ như bất động. Khuôn mặt vui cười lúc vừa bước vào của Bảo Nghi đã bỗng nhiên trở nên u buồn. Đôi mắt của cô ấy như gồng gồng lệ. Còn Hiền Quân thì lặng lẽ nhìn Bảo Nghi với đôi mắt gợn buồn, như đang chứa thật nhiều tâm sự. Cũng khoảng một lúc sau Hiền Quân chủ động bước đến...

-Em vẫn khỏe chứ?

Sau câu nói đó cậu ấy hưởng nguyên cái tát của Bảo Nghi vào mặt, và rồi con nhỏ đó bỏ chạy thật nhanh ra khỏi phòng. Tôi bất ngờ k kém, khi vừa về tới thì đã thấy cô ta tát vào mặt Hiền Quân một cái “Bốp” rồi bỏ chạy đi. Tôi cũng cố đuổi theo cô ấy. Cô ấy chạy một nước lên tới sân thượng và rồi ngồi bệt trên ghế khóc nức nở. Đây là lần thứ 2 mà tôi thấy cô ấy khóc như vậy, khóc mà k hề biết có người bên cạnh, nước mắt cứ tuông rơi. Tôi bước lại ngồi kế bên và đưa cho cô ấy chiếc khăn tay. Cô ấy quay qua nhìn tôi và sau đó ôm chầm lấy tôi mà khóc. Đột nhiên trái tim tôi lại quặn đau. Những giọt nước mắt của cô ấy cứ như một thứ vô hình bóp lấy trái tim tôi. Ngay lúc này tôi chỉ muốn được ôm cô ấy thật chặt để bảo vệ và xoa dịu trái tim đang tổn thương kia.

Khóc một lúc Bảo Nghi cũng nín và bỏ tôi ra...

-Gia An!

-Hả!

-Tôi k muốn anh ta làm trợ lý của anh

-Sao thế! Hiền Quân làm được việc lắm mà

-Tôi k muốn, k muốn là anh ta

-Cô k còn là con nít nữa đâu, hử cái là đòi cái này cái nọ

-Nhưng...

-Tôi sẽ k đuổi Hiền Quân đâu. Tôi thấy cậu ta là người siêng năng và thành thật đấy

-Một người mà vì sự nghiệp đã bỏ lại người con gái mà mình yêu nhất để đi như thế gọi là thành thật sao!

-(Nghe cô ấy nói với đầy cảm xúc, hình như cô ấy hiểu rất rõ về Hiền Quân thì phải) Cô biết Hiền Quân hả!

Cô ta k trả lời mà giữ im lặng khá lâu...

-Anh ấy là mối tình đầu của tôi

-Mối tình đầu?

-Từ nhỏ tôi vốn k có một người bạn nào cả bởi vì bọn họ ai cũng sợ gia thế của nhà tôi cả. Cho đến khi tôi học lớp 2, tôi đã có một người bạn thật sự nhưng cũng chẳng bao lâu người đó cũng đã đi đến một nơi rất xa. Từ đó tôi k muốn có thêm một người bạn nào nữa vì tôi sợ cái cảm giác của sự chia ly, nó làm tôi khó chịu lắm. Rồi cho đến một hôm tôi đang ngồi đọc sách trong vườn hoa thì có một anh lớn hơn tôi 3 tuổi đã bước đến đưa cho tôi một cành hoa hồng, trên khuôn mặt của anh ấy lúc đó nở một nụ cười rất tươi. Tôi cầm lấy cành hoa và sau đó vứt nó xuống đất. Tôi hét vào anh ấy và đuổi đi nơi khác, nhưng anh ấy k nói gì cả chỉ biết cầm cây đàn violin và đàn cho tôi nghe. K biết sao, khi nghe tiếng đàn ấy, nó làm lòng tôi bỗng trở nên thanh thản đi rất nhiều và như có một niềm đam mê đang cháy bỏng trong trái tim tôi. Có thể vì tôi giống mẹ, tôi yêu thích âm nhạc. Từ hôm đó chúng tôi đã trở thành bạn. Gia đình anh ấy là bạn làm ăn của gia đình tôi, nên hai bên gia đình thường xuyên gặp mặt và cả hai bên đều hy vọng chúng tôi sẽ thành đôi. Vào năm đầu tiên tôi vào đại học thì chúng tôi đã chính thức quen nhau và còn dự tính là sau khi tôi tốt nghiệp sẽ tổ chức hôn lễ. Nhưng vào thời gian của 3 năm trước, khi lần đầu tiên tôi nhận được danh hiệu first hot star, đó cũng là lúc gia đình anh ấy phá sản. Vì do mặc cảm là k xứng với tôi, nên anh ấy đã làm đủ mọi cách khiến tôi phải từ bỏ anh để đến với một người khác. Tôi chưa bao giờ yêu người đó nhưng tôi vẫn chấp nhận để đến với anh ta có thể đó là vì lòng tự trọng nên tôi đã làm như vậy. Sau đó anh Hiền Quân cũng qua mỹ và chúng tôi mất liên lạc.

-Vậy...cô k yêu người kia sao?

-Tôi xấu lắm đúng k? Tôi quen với người ta mà cứ như k có, chỉ có trên danh nghĩa mà thôi. Thậm chí chúng tôi chưa bao giờ đi chơi riêng, hay tôi để anh ấy được phép nắm lấy tay tôi. Cái ngày mà tôi biết anh ta phản bội tôi, tôi đã khóc rất nhiều. Tôi khóc k phải vì anh ta mà tôi khóc vì tôi biết tôi vẫn còn yêu anh Hiền Quân rất nhiều

Và rồi cô ấy lại khóc tiếp...Sau đó tôi cũng xin phép về sớm để đưa con nhỏ này về nhà

-Nằm ngủ một chút đi nha

Tôi định đi ra khỏi phòng thì cô ấy nắm tay tôi lại...

-Gia An! Đừng đi

-Uhm, k đi, ngủ đi

Cô ấy ngoan ngoãn nhắm mắt lại ngủ, chờ cho cô ấy ngủ say thì tôi đi xuống nhà bếp...

-Dạ! Cậu cần gì để tôi lấy cho ạ (Bà quản gia đang đứng chỉ đạo mấy người đầu bếp thì bất ngờ khi tôi bước vào)

-Cháu định nấu ăn, bác chuẩn bị cho cháu chút đồ nha

-Dạ! Cậu nấu sao! K được đâu, ông quản lý sẽ la chúng tôi mất

-K sao đâu mà! Cháu sẽ nói lại với chú Hưng

-Vậy...

-Bác cứ để cháu làm đi nha

Một lúc sau ba về...

-Gia An có ở nhà k?

-Dạ! Có ạ

-Còn tiểu thư

-Dạ! Tiểu thư đang ở trên phòng. Hình như là tiểu thư đang bị bệnh

-Tiểu thư bệnh hả! Bệnh thế nào rồi?

-Dạ! Tôi cũng k được rõ lắm, chỉ nghe cậu Gia An nói lại là đừng vào phòng làm phá giấc ngủ của tiểu thư

-Vậy còn Gia An đâu?

-Dạ! Cậu ấy đang nấu ăn ở trong nhà bếp

-Nấu ăn?

-Dạ! Cậu ấy nói là muốn chính tay nấu cho tiểu thư ăn

Tôi đang lấy hoay với nồi canh chua lá giang mà còn nhỏ đó thích nhất...

-Con đang nấu gì thế?

-Dạ! Sao ba lại vào đây

-Ba nghe nói là con xin phép về sớm nên về coi con có chuyện gì

-Dạ! Chỉ là vợ con cảm thấy k khỏe nên con đưa cô ấy về

-K khỏe thế nào?

-Chắc là do hôm qua đông khách và nhiều nghi lễ quá nên cô ấy cảm thấy hơi chóng mặt (Tôi k dám nói về chuyện của Hiền Quân cho ba biết)

-Con cho vợ con uống thuốc chưa

-Dạ chưa ạ!

-Vậy thì tốt, con dẫn nó đi khám bác sỹ đi

-K sao đâu mà ba, cô ấy chắc k chịu đi bác sỹ đâu

-Phải bắt nó đi, đi khám luôn ở bệnh viện thụ sản luôn, biết đâu ba có cháu ngoại thì sao

-Hả!

-K phải hai đứa có chuyện đó trước khi đám cưới sao

-Dạ! Cái đó...

-Thế nào?

-K có đâu ba

-Sao con biết là k có?

-Dạ! Tụi con đã mua que thử về thử rồi (Có đâu, nhưng phải nói dối vì chẳng lẽ nói với ba là con k có khả năng để sinh baby)

-Uhm, mà con nấu món canh chua lá giang sao. Con nhỏ đó thích nhất đấy, giờ thì ba đã hiểu sao nó lại đòi cưới con cho bằng được

Nói rồi ba bước đi trên khuôn mặt nở một nụ cười mãn nguyện...

Nấu xong thì tôi dọn sẵn lên bàn rồi lên phòng coi cô ấy thế nào. Khi tôi lên tới thì thấy con nhỏ này vẫn còn ngủ say. Tôi ngồi xuống bên cạnh đưa tay dờ đi những sợi tóc phủ lên mặt cô ấy và vô tình đánh thức cô ấy...

-Gia An!

-Dậy rồi hả! Đói bụng k?

-Uhm, hồi nãy chưa có ăn trưa

-Vậy thì dậy đi tôi có nấu món canh chua lá giang cho cô đó

-Thiệt hả! (Cô ấy vui mừng ngồi bật dậy ôm lấy cổ tôi và chắc do vui quá nên hôn lên má tôi luôn. Đây là lần đầu tiên cô ấy chủ động hôn tôi trước, lâu nay có hôn rồi mà, nhưng sao tự nhiên mặt tôi nóng rang lên)

-Mặt anh sao thế, đỏ như mặt trời

-Ồ...k...gì...xuống ăn đi...

-Mà ba về chưa?

-Ba về rồi, hồi nãy ba hỏi là cô bệnh thế nào rồi?

-Anh nói sao?

-Tôi nói là do hôm qua lây hoay nhiều việc quá nên cô cảm thấy hơi mệt

-Uhm

-Mà ba còn nói thêm một chuyện nữa

-Chuyện gì?

-Ba nói là, dẫn cô đi khám bác sỹ thụ sản

-Cái gì?

-Thì ba nghĩ là cô có baby

-Rồi anh nói sao?

-Thì tôi nói là tụi mình có mua đồ về thử nhưng k có

-Hả!

-Thì phải nói thế ba mới tin chứ, trừ khi cô có baby thiệt (Tôi vừa nói vừa nhìn vào cái bụng của cô ấy)

-Gì gì mà nhìn dữ thế?

-Bà xã, hay mình có baby đi, cho ba có cháu ẵm

-Đừng có mơ nhá

Tôi mỉm cười nhìn cái mặt giận lẫy vì bị tôi chọc của cô ấy...

11. Chương 11 : Ông Ăn Chả Bà Ăn Nem

Mới đây mà tôi đã vào công tuy làm được một tháng. Mỗi ngày tôi đều đến và tan sở như mỗi người, nhưng thật chất ra thì tôi chỉ đến để che mắt mà thôi. Tất cả mỗi công việc đều do một tay Hiền Quân giải quyết. Cậu ấy là một người rất tài giỏi, về đến công tuy chẳng bao lâu mà đã giải quyết mỗi việc đầu vào đó. Làm mỗi người ai cũng nghĩ tôi tài giỏi lắm. Hôm nay công tuy có nhận thêm nhân viên mới, trong đó có thêm một thư ký cho tôi.

-Cộc...cộc...

-Vào đi

-Dạ! Thưa phó tổng, thư ký mới của ngài đã đến

-Cho cô ấy vào

Tôi tạm thời tắt máy vì lúc đó tôi đang chơi game, còn Hiền Quân thì đang xem xét giấy tờ để chuẩn bị công việc. Một lúc sau một cô gái bước vào. Tôi ngước mặt lên nhìn người con gái ấy, rồi tôi lại ngẩn ngơ nhìn cô ấy. K những chỉ tôi mà cả Hiền Quân cũng thế.

-Chào ngài! Tôi tên là Hoàng Bảo Lâm là thư ký mới của ngài

-(HQ) Bảo Lâm! Là em sao?

-(BL) Ủa, anh Hiền Quân! Sao anh lại ở đây?

-Anh là trợ lý của phó tổng

-Hả! Vậy chị Bảo Nghi có biết k?

-Hôm trước anh có gặp cô ấy

-Em là thư ký mới của tôi sao?

Bảo Lâm giật mình quay lại khi nghe tôi hỏi...

-Dạ!

-vậy cậu hãy sắp xếp công việc cho cô ấy đi

Nói rồi tôi bước đi ra khỏi phòng. K biết sao tôi lại phản ứng như thế nữa. Vì do quá bất ngờ về sự xuất hiện của Bảo Lâm hay do tôi k thích khi nghe ai đó nhắc về chuyện của Bảo Nghi và Hiền Quân?

-(HQ) Anh ấy sao vậy?

-(BL) Em cũng k biết nữa (Bảo Lâm đưa mắt xa xăm nhìn theo hướng tôi vừa bỏ đi)

Từ khi Bảo Lâm vào làm ở công tuy thì tôi, Bảo Lâm và Hiền quân cùng làm chung một phòng. Chúng tôi rất ít khi nói chuyện với nhau, đa phần chỉ có Bảo Lâm và Hiền Quân bàn luận với nhau về công việc, còn tôi thì cứ ngồi im trên bàn máy tính để chơi game. Nhiều lúc Bảo Lâm k hiểu điều gì hỏi tôi thì tôi cứ kêu cô ấy hỏi Hiền Quân đi. Hôm nay khi tôi đang ngồi chơi game thì Bảo Lâm xuất hiện sau lưng tôi.

-Ủa, anh đang chơi game sao!

-Em đừng để ý đến chuyện của anh. Hãy làm công việc của mình đi

-Mà sao anh lại k làm mà chơi game

-Anh đã nói là em đừng quan tâm đến

Tôi tiếp tục chơi game, k để ý coi phản ứng của Bảo Lâm thế nào. Bảo Lâm thì vẫn đứng đó nhìn tôi. Khi tôi quay lại nhìn thì thấy cô ấy đang gờm gờm nước mắt. Tim tôi bỗng xót xa. Bảo Lâm bỏ chạy ra khỏi phòng, vào lúc đó thì Hiền Quân đã ra ngoài giải quyết công việc. Tôi rất muốn được đuổi theo nhưng tôi

hiểu tôi cần phải lạnh lùng với cô ấy. Như thế sẽ tốt hơn cho cả 2. Khi Bảo Lâm vừa chạy khỏi thì cũng có người mở cửa bước vào.

-Đi ra khỏi (Tôi hét lớn vào người đó khi bản thân tôi vẫn chưa biết rằng người đó là ai)

-(Bảo Nghi) Anh làm gì mà nạt nộ ai vậy?

-Cô đến đây làm gì?

-Anh thật là quá đáng, anh đã làm gì để Bảo Lâm phải khóc như vậy?

-K liên quan đến cô

-Tôi nói cho anh biết, anh k có cái quyền nạt nộ với em tôi. Dù cho anh có thật sự là anh rể của nó thì anh cũng k được quyền làm thế

-Tôi làm gì k cần phải giải thích với cô

-Anh tưởng anh là chồng thật của tôi sao. Chúng ta cũng chỉ là chồng hờ vợ tạm mà thôi. Anh k có cái quyền hạn để làm điều đó

-Cô nghĩ tôi muốn làm chồng cô sao

-Bộ anh thật sự muốn giúp tôi hả. K phải anh cũng lấy tôi làm người thay thế để người con gái anh yêu nản lòng vì anh sợ cô ấy sẽ biết anh là con gái sao

-Được lắm, nếu muốn thì bây giờ chúng ta có thể ly dị. Đám cưới này chỉ là một vở kịch mà thôi. Hãy chia tay đi, để cô có thể đường đường chính chính đến với Hiền Quân

-Ý anh là sao hả!

-Tất cả những gì cô làm đều là vì Hiền Quân. Bây giờ anh ta đã về thì chúng ta cần gì phải đóng tiếp cái vở kịch này nữa. Cô có thể đến với người cô vẫn luôn yêu mà

-Anh...

Cánh cửa phòng đột nhiên mở ra. Tôi và Bảo Nghi đều sững sốt khi nhìn thấy Bảo Lâm và cả Hiền Quân nữa. Họ đã đứng đó từ khi nào và có nghe được những lời nói của tôi và con nhỏ đó k?

-(Tôi hét lớn) Sao 2 người vào mà k gõ cửa

-(BL) Anh đừng dùng cái cách đó để nói chuyện với em nữa. Em đã nghe hết tất cả rồi. Những gì hai người nói có phải là sự thật k?

-(BN) Bảo Lâm! Em hãy nghe chị nói (Con nhỏ này sợ Bảo Lâm sẽ nói lại với ba nhưng cô ta đâu biết rằng, Bảo Lâm chính là người con gái mà cô ta vừa nhắc đến)

-Sao anh k trả lời em?

Tôi vẫn giữ im lặng. Bảo Lâm ôm mặt chạy ra khỏi phòng. Lúc này tôi đã k còn có thể đứng yên được nữa. Tôi cũng chạy đuổi theo. Khi chúng tôi bỏ đi thì lúc này chỉ còn lại Hiền Quân và con nhỏ đó ở lại. Bảo Nghi k biết là Hiền Quân đã nghe được những gì. Cô ấy k biết mình phải nên đối diện với Hiền Quân thế nào nữa, nên cô ấy quay mặt bỏ đi, nhưng Hiền Quân đã nắm tay cô ấy lại và ôm thật chặt.

-Anh làm gì vậy! buông em ra

-Anh xin lỗi! Tất cả đều là do anh

Con nhỏ đó cũng k còn chống cự nữa, mà đứng yên cho Hiền Quân ôm. Còn tôi sau khi đuổi kịp Bảo Lâm thì tôi kéo cô ấy vào một căn phòng trống.

-Buông em ra

Tôi buông tay ra và đứng lặng lẽ nhìn cô ấy. Bảo Lâm bước lại rồi ôm chặt lấy tôi...

-Em xin lỗi! Xin lỗi vì đã hiểu lầm anh. Sao anh lại ngốc thế, cho dù anh có là ai là trai hay gái thì em cũng yêu anh mà

Sau đó cả 2 chúng tôi đi đến một công viên vắng vì cả 2 đều sợ sẽ bị người khác bắt gặp.

-Vậy tất cả là như thế sao. Anh cưới chị Bảo Nghi chỉ vì muốn em nản lòng và cũng vì muốn giúp chị Bảo Nghi

-Em k thấy là anh và em k xứng sao. Anh k muốn em vì anh mà chịu thiệt thòi

-(Bảo Lâm dựa đầu lên vai tôi) Anh thật ngốc! Đã yêu anh rồi thì em đâu quan tâm đến những điều đó

-Em k sợ sao!

-K! sao lại sợ chứ. Em sẽ nói chuyện với chị Bảo Nghi. Chị ấy rất là thương em, em tin chị ấy sẽ ủng hộ cho chúng ta

Chúng tôi ngồi một lúc thì Bảo Nghi dt cho tôi kêu tôi đến một quán ăn chắc là con nhỏ đó định nói về chuyện lúc nãy. Vài phút sau thì đến phiên Bảo Lâm nhận được dt của cô ấy. Tôi nghĩ chắc Bảo Nghi vẫn chưa biết về mối quan hệ giữa tôi và Bảo Lâm.

Ở quán ăn...

-(BN) Ủa, sao 2 người lại đi chung?

-Nãy giờ tôi đi chung với Bảo Lâm

-Vậy hả! (Bảo Nghi quay qua nói với Bảo Lâm) Bảo Lâm! Chị biết là em đã nghe hết tất cả. Thật ra chuyện đó...

-(Bảo Lâm cắt lời) K gì đâu chị! Em đã hiểu hết tất cả rồi

-Vậy là anh An đã giải thích với em rồi sao. Thế thì tốt, chị chỉ sợ em k hiểu

-K đâu, em hiểu mà. Trong chuyện này cũng có một phần lỗi là của em

-Sao lại là lỗi của em?

-Vì em k chịu tìm hiểu rõ tấm lòng của người em yêu

-Là sao?

-Thật ra...người con gái anh An yêu là em

Bắt đầu từ giây phút Bảo Lâm kể cho cô ấy nghe về mối quan hệ của tôi và Bảo Lâm thì con nhỏ này đột nhiên im lặng một cách lạ thường. Cô ta k hề nói hay hỏi tôi bất cứ điều gì. Và cái khoảng khắc im lặng này cứ mãi tiếp nối cho tận đến khi chúng tôi về đến nhà.

-(Bà quản gia) Dạ! Cậu và cô đã về, lão gia đang đợi 2 vị ở phòng ăn

-(BN) Dạ! Chúng con biết rồi

Cho đến giờ thì tôi mới nghe cô ấy đáp lại với bà quản gia...

-2 đứa mới đi đâu về đó?

-Dạ! Hôm nay con có việc nên kêu anh An đi với con đến một nơi , vì thế tụi con đã về trễ

-Uh, k gì đâu. Ba cũng hiểu mà, 2 đứa mới cưới thì cũng cần nhiều thời gian riêng, nhưng k vì thế mà được lơ là việc của công tụi nha. Hiểu k Gia An

-Dạ!

Nguyên buổi ăn hình như chỉ có mình ba là người nói còn tôi và Bảo Nghi thì chỉ có Dạ, thưa hay quá lắm thì mới trả lời câu hỏi của ba. Và điều này thì làm sao qua mặt được ba. Ba đã nhận ra được sự khác lạ trong chúng tôi. Bình thường thì tôi vốn rất ít nói nhưng cũng k như hôm nay, còn Bảo Nghi thì khỏi nói cô ấy cứ nhí nha nhí nhảnh như đứa con nít bên ba mình.

Sau khi dùng bữa thì chúng tôi về phòng...cánh cửa phòng đóng lại, vẫn k nhìn lấy tôi một lần. Bảo Nghi bước vào phòng quần áo và tiếp theo là phòng tắm. Tôi thật sự k thích cái cách mà Bảo Nghi cư xử như bây giờ, thà là cô ấy mắng tôi hay thậm chí là đánh tôi, còn hơn cô ấy cứ im lặng mãi như vậy.

Tôi muốn được giải thích, giải thích với cô ấy tất cả, nhưng tôi lại k hiểu rõ là tôi phải giải thích điều gì và vì sao tôi lại muốn giải thích với cô ấy. Lâu nay tôi làm bất cứ điều gì tôi đâu thích phải giải thích với ai, hiểu hay k đối với tôi k quan trọng nhưng còn lần này thì k.

Cả buổi tối hôm đó chúng tôi cũng vẫn giữ bầu không khí lặng yên đến ngọt thở đó. Một tuần lễ đã trôi qua, mối quan hệ giữa tôi và Bảo Lâm đã phát triển. Nói chính xác là tôi và Bảo Lâm đang hẹn hò. Đây là những gì tôi đã từng mong có được, nhưng thật lạ tuy ở bên cạnh Bảo Lâm có vui thật nhưng tôi vẫn thấy trong lòng mình thật k được thoải mái, cứ giống như hoa xương rồng mà lại được trồng ở nơi ẩm ướt, k thích hợp với môi trường sống. Tôi càng thấy k vui khi ngày nào Bảo Nghi và Hiền Quân cũng đi cùng nhau. Đối với Hiền Quân thì cô ấy vui cười nhẹ nhàng. Còn đối với tôi cứ như một vật vô hình. Chúng tôi ở chung một căn nhà, ngồi ăn chung một bàn, sinh hoạt chung một căn phòng, nằm chung một chiếc giường, và đắp chung một chiếc mền nhưng cứ coi đối phương k hề tồn tại vậy.

Tối hôm nay tại phòng ngủ...

-Dạo này cô bị gì thế! Giận tôi hả?

-K gì

-Vậy sao k nói chuyện?

-Chúng ta đâu có gì mà phải nói

-Ý cô là sao hả!

-Tôi và anh cũng chỉ là trên danh nghĩa thôi. K cần phải nói chuyện nhiều

-(Tự nhiên trái tim tôi lại nhói đau, nhói đau vì câu nói của cô ấy) nhưng k có nghĩa là k nói

-K có gì đâu. Anh đừng để ý đến. Tôi sẽ tranh thủ làm cho xong cái albums đó. Như thế chúng ta sẽ có thể ly dị sớm. Thôi giờ tôi đi ngủ

Tôi đứng đơ người, những dòng suy nghĩ cứ như dòng nước chảy xiết trong tâm trí tôi. Cô ấy muốn được mau kết thúc cuộc hôn nhân này. Chắc có lẽ cô ta muốn được đường đường chính chính ở bên cạnh Hiền Quân. Còn tôi khi đó có thể đến với Bảo Lâm. Tôi có vui k?

Qua ngày hôm sau khi xe của tôi và ba vừa ngừng trước cổng công ty là có rất đông phóng viên đã bao quanh chúng tôi.

-Xin hỏi chủ tịch có đọc báo hôm nay chưa ạ (Phóng viên đó vừa hỏi vừa đưa tờ báo ra. Trên bề mặt bìa là hình của tôi và Bảo Lâm tay trong tay đang đi trên bờ hồ)

-Xin ngài cho biết ngài có cảm nhận thế nào khi con rể của mình lại có mối quan hệ bất chính với người con gái khác

Sắc mặt của 3 bắt đầu đổi sắc hẳn. Phóng viên cứ bao lấy tôi và ba. Chúng tôi phải nhờ đến mấy chục người bảo vệ mới ngăn lại được. Vừa bước vào phòng là 3 đã bảo chú Hưng dt cho Bảo Nghi nói với cô ấy là k được ra ngoài. Chắc 3 sợ bọn phóng viên làm phiền Bảo Nghi. Sau khi dt cho Bảo Nghi, 3 kêu chú Hưng ra ngoài.

-Chuyện này là thế nào? Con đã làm gì? (Ba nói với giọng rất là nóng giận. Có thể nói từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ thấy ba như thế)

-Dạ! chuyện này là...

Tôi chưa kịp nói thì dt reo. 3 bắt máy và nói chuyện một hồi, với cách nói chuyện đó thì tôi biết chắc là Bảo Nghi. Tôi k biết 2 người đã nói gì nhưng tôi thấy hình như thái độ của ba đã k còn giận dữ như lúc trước nữa. Một lúc sau ba cúp máy...

-Ba xin lỗi! Đã hiểu lầm con. Thôi con về phòng đi

-Dạ!

-(Tôi tự hỏi) Ủa vậy mỗi chuyện là thế nào. Bảo Nghi đã nói gì?

Ngày hôm đó khi tôi và ba tan sở về thì bọn phóng viên vẫn còn đứng chờ sẵn ở trước cổng, lại phải nhờ đến bảo vệ thì chúng tôi mới thoát thân. Bọn phóng viên thì k dám theo về nhà vì ở nhà còn được canh gác chặt chẽ hơn cả công tuy mà.

-(BN) Dạ! Tụi con xin lỗi ba

-Mặc dù chỉ là đóng thử nhưng ba k muốn sự việc này tái diễn

-Dạ! con biết

Tôi thật sự k hiểu ba và Bảo Nghi nói gì nữa, đóng thử là sao?

Ở phòng ngủ...

-Chuyện đó là thế nào vậy?

-Tôi nói với ba là tôi kêu anh đóng thử nhân vật chính trong video clip. Còn về phần Bảo Lâm vì tấm hình rất nhỏ nên k ai nhận ra Bảo Lâm đâu

-Nhưng còn về bọn phóng viên. Họ đâu dễ dàng tin như vậy?

-Anh k cần lo. Tôi biết phải làm gì?

Tự nhiên tôi cảm thấy rất là có lỗi với Bảo Nghi. Tôi và Bảo Lâm thì vui vẻ bên nhau, để lại cho Bảo Nghi thật nhiều những phiền phức. Rồi đây cô ấy sẽ phải giải thích thế nào về tấm hình đó. Chắc chắn bọn họ lại môi chuyện cũ ra mà nói.

Hôm sau tại công tuy...

-Chuyện đó thế nào rồi anh?

-K gì đâu em đừng lo. Bảo Nghi đã nói với ba là nhờ anh đóng thử vai và vì tấm hình do một người đi đường chụp ở khoảng cách khá xa nên k ai nhận ra em

-Vậy thì tốt rồi, em chỉ sợ bác 2 sẽ biết

-Uhm, k sao đâu

-Anh! hôm nay em muốn dẫn anh đến một nơi. Chúng ta đi bây giờ nha, cũng đã đến giờ trưa rồi. Anh đừng lo chúng ta sẽ tự chia nhau đi và nơi đó chỉ có khách đặt biệt mới được vào. Dù cho bọn phóng viên có theo dõi cũng k thể vào và dù bọn họ có vào được đi nữa thì cứ nói là anh thay chị Bảo Nghi đưa đồ cho em họ

-Anh nghĩ là hôm nay anh k thể đi. Anh phải đến một nơi

-Nơi nào?

Cuộc họp báo...

-(Chị quản lý) Bảo Nghi! chị nhớ là dạo này chúng ta chưa hề thử quay máy về cuốn albums mới của em mà

-Chị đừng để ý nha. Người đó đến chưa chị?

-Cô ấy đã đến

-Vậy chúng ta cùng ra ngoài

Bên ngoài...

-Xin cô cho biết cô có cảm nhận thế nào khi phát hiện chồng mình bắt chung? Có phải chẳng đó lại giống với người bạn trai trước của cô. Họ đều phản bội cô

-(BN) Đầu tiên tôi xin được đính chính một điều là chồng tôi k hề bắt chung, mà là rất thương yêu tôi. Nhân đây tôi xin phép được mời một nhân chứng ra đây để nói về sự việc này

Phóng viên bắt đầu bàn tán vì họ đang thắc mắc là Bảo Nghi muốn mời ai ra. Có phải chăng là chồng của cô ấy...

-(Chị quản lý) Xin mời siêu mẫu Trác Tĩnh Văn

Từ phía sau một cô gái trong khá duyên dáng bước ra...

-Chào các vị! Hôm nay tôi có mặt ở nơi đây, để xin được là người giải đáp những thắc mắc của quý vị khán giả. Trong bức ảnh mà các vị đã thấy, thực ra người con gái ấy chính là tôi

Cuộc hợp báo bắt đầu xong xao hơn...

-Vậy ý cô nói là cô chính là người thứ 3

-(Tĩnh Văn) Phải, tôi chính là người thứ 3 nhưng đó chỉ là một nhân vật trong cuốn album sắp được phát hành của Bảo Nghi

-Xin cô hãy nói rõ hơn

-Là ngày hôm ấy, Bảo Nghi đã đến mời tôi đóng một vai trong cuốn album của cô ấy. Thật sự vào lúc đó tôi hơi lưỡng lự vì như các vị đã biết lâu nay tôi chỉ chuyên về ngành người mẫu, chưa bao giờ có cơ hội để đóng phim hay quay video clip. Nên tôi rất sợ mình sẽ k làm tốt, nhưng tôi thật sự rất hứng thú với lời mời của Bảo Nghi. Rồi Bảo Nghi đã nói với tôi rằng đừng lo lắng, ai cũng sẽ có lần đầu tiên. Nếu tôi còn sợ thì Bảo Nghi sẽ sắp xếp cho tôi được đóng thử trước khi nhận lời của cô ấy, nhưng vì do lúc đó Bảo Nghi chưa tìm được nam diễn viên chính nên cô ấy đành nhờ đến chồng của mình. Chính vì thế đã có những bức ảnh mà các vị đã được thấy

-Với lý do đó thật khó mà thuyết phục (Bọn phóng viên mà cho dù họ có biết chắc những gì Tĩnh Văn nói là sự thật đi chăng nữa thì họ cũng k thể nào bỏ qua một tin tức nóng bỏng thế này. Bọn họ vốn là chuyện nhỏ xé ra to mà.)

-(BN) Đó là sự thật. K có lý do gì mà tôi lại đi đính chính cho chồng mình khi biết anh ấy đã phụ bạc mình

-Bạn trai cũ và chồng của cô điều liên quan đến mối tình tay 3. Có phải chăng là do cô k có khả năng để giữ lấy người đàn ông của mình, để họ phải đi lãng nhăng như thế?

Cái bọn phóng viên thật là quá đáng mà. Tôi đã đứng bên ngoài nghe nãy giờ, máu của tôi đã sôi như lửa rồi. Tôi mở cửa bước vào.

Bọn phóng viên và cả Bảo Nghi đều rất bất ngờ khi thấy sự xuất hiện của tôi...

Tôi bước đến nắm lấy tay Bảo Nghi thật chặt...

-Tôi nghĩ là các vị đã đi quá xa rồi đó (Tôi chỉ tay vào tên phóng viên vừa nói câu cuối cùng.) Anh! mong anh hãy thuận trọng lời nói của mình. Với tư cách là một người chồng thì k một người nào mà ngồi yên khi nghe người khác nói ra những lời mang tính chất lăng mạ vợ mình. Và tôi cũng như bao người chồng khác, cũng sẽ k có đứng yên ở đây nếu như tôi nghe thêm bất cứ một lời nào mang tính chất lăng mạ vợ tôi

Tên phóng viên xanh mặt k dám mở miệng của hẳn ra luôn và những phóng viên khác cũng k dám nói gì nữa.

-Ở đây tôi xin các vị hãy biết một điều là vợ tôi k hề có lỗi gì trong chuyện này. Cô ấy là một người con gái rất đặc biệt trong cuộc đời của tôi. Tôi cảm thấy mình thật may mắn khi cưới được cô ấy làm vợ

Tôi quay qua đối diện với Bảo Nghi...kéo cô ấy đến gần hơn...Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt ấy. Đột nhiên có một cảm giác thật lạ cứ chạy khắp cơ thể tôi, đầu óc tôi thật trống rỗng và điều duy nhất bây giờ đang điều khiển từng hơi thở của tôi chỉ duy nhất là một ánh mắt của một ai đó. Bất chợt tôi cất lên một câu nói mà chính bản thân tôi cũng chưa bao giờ nghĩ đến.

-Anh yêu em

Tôi đặt lên đôi môi của Bảo Nghi một nụ hôn thật mặn nồng và sâu thẳm. Hương vị của sự yêu thương cứ như dòng nước chảy siết, lang tràn và chỉ trong chót lát đã hoàn toàn chiếm lấy tôi.

Bọn phóng viên thì nhân cơ hội chụp hình lia lịa.

Ở trong khán phòng...

Bảo Nghi cứ như người lạc trên chính tầng mây vậy. Nãy giờ, cô ấy cứ ngó người ra. Chị quản lý đã gọi mấy tiếng mà k phản ứng gì.

-Bà xã, bà xã...chị quản lý gọi kìa

-(BN) Hả!

-(Chị quản lý) Chị định nói với em là chị đưa Tịnh Nghi về nha

-(BN) Oh! Nghi cảm ơn Văn nhiều nha

-(Tịnh Văn) K có gì đâu, mình là bạn bè mà cảm ơn gì

-(BN) Uhm, vậy bữa nào hẹn gặp Văn sau nha

-(Tịnh Văn) Ok

Sau khi hai người họ bỏ đi thì lúc này chỉ còn tôi và Bảo Nghi.

-Sao anh lại đến đây?

-Đến kiểm em

-Nhưng

-Hôm nay anh muốn dẫn em đến một nơi

-Đi đâu?

-Đi đi rồi sẽ biết

Icy...

-Icy sao!

-Uhm, lâu rồi k về đây cũng thấy nhớ. Chúng ta vào trong nha

-Uh

Khi chúng tôi vừa bước vào đã thấy thằng nhóc Đăng Khoa trông có vẻ siêng năng lắm. Nó vừa thấy chúng tôi mừng rỡ đến nỗi làm rớt luôn cuốn sổ tính tiền xuống đất. Nó chạy lại ôm tôi.

-(DK) Anh An, chị Kin, 2 người về thăm em sao!

-K phải về đây thăm nhóc mà về coi nhóc có siêng năng về giúp chị Ngọc k

-Anh An này lâu ngày k gặp cũng k thay đổi gì. Cứ làm em quê chết

-Quán làm ăn thế nào?

-Từ khi mỗi người biết là anh đã từng làm việc ở đây thì bọn phóng viên có đến hỏi tin tức về anh. Thế là quán được quần áo miễn phí trên báo, nên đông khách lắm

-Vậy là nhóc phải khao anh đấy

-Mà chị Kin này! Sao nãy giờ chị k nói gì vậy. Chắc là chị vẫn còn buồn về tấm hình được đăng trên báo hôm qua sao. Chị đừng lo nha, em có thể bảo đảm với chị rằng anh An của em k bao giờ có người con gái nào khác ngoài chị. Anh ấy là người chung tình số một

-(Thằng nhóc này làm tôi cảm thấy thật xấu hổ, xấu hổ với những gì tôi đã làm tổn thương Bảo Nghi) Nghe em khen anh như vậy. Thôi đưa đây anh làm cho. Em ngồi nói chuyện với chị Kin đi

-Trời! sao lại để anh làm được

-Sao lại k được! nhóc đừng quên trước đây anh cũng từng làm sao. Cứ ngồi đó đi

Tôi thay thế Đăng Khoa đi phụ giúp mỗi người. Vì do lúc đầu tôi đã dẫn Bảo Nghi bịch mặt lại. Nếu k này giờ bọn nhóc ở tiệm đã bu quanh Bảo Nghi rồi.

-(BN) Nhóc tốt nghiệp rồi định làm gì?

-Dạ! em đã nộp hồ sơ vào công tuyền của gia đình chị, nhưng vì là một công lớn nên đòi hỏi rất cao. Phải là người có kinh nghiệm lâu năm hay do một người có chức trách cao trong công tuyền đề cử và bảo đảm. Nên em trượt rồi

-Sao em k nói chị biết

-Thôi em sợ làm phiền chị

-Nhóc nói chuyện khách xáo quá. Chị coi em là em trai của chị. Chị sẽ kêu anh An giới thiệu em

-Anh An hả!

-Uhm, anh ấy bây giờ là phó tổng giám đốc mà

-Đúng rồi, sao em k nghĩ đến anh An ha

-Hihi...Vậy thì ổn rồi đúng k

-Dạ! mà chị uống gì để em đãi nha vì đã giúp em kiếm được việc làm

Tôi từ nhà bếp bước ra...

-K cần đến nhóc đâu. Anh đã chuẩn bị rồi

-(BN) Gì thế anh

-Bây giờ em hãy nhắm mắt lại nha. Anh đếm 1, 2, 3 mới được mở ra

-Uhm

Tôi đặt cái ly lên bàn...

-1...2...3

Trước mặt Bảo Nghi là một ly kem co hình hài của 2 người đang quay mặt ngược lại với nhau, trông mặt họ rất buồn.

-(BN) Gì thế! Đã làm rồi thì làm mặt cười chứ. Mặt của 2 người này buồn hiu

-Em cũng thấy thế sao. Rất giống với 2 chúng ra một tuần qua

-Em...

-Đã một tuần rồi, anh k muốn chúng ta cứ như người k quen biết đâu. Em cũng thấy hình 2 người này rất xấu đúng k! Bởi vậy chúng ta đừng như họ nữa nha

-Hihi...

-Cười gì thế?

-Em k nghĩ là anh cũng lãng mạn như thế

-(Tôi đưa tay nhéo cái má Bảo Nghi) Dám chọc cả chồng sao

-Đau...đau...cho chồng chết luôn nè (Cô ấy đánh và nhéo tôi, đau phết đúng là con gái, có cái chiêu đó là lợi hại ghê gồm luôn.)

Ở nhà ông Chánh...

-Cộc...cộc...Ba vào được k?

-Dạ! ba vào đi

Ông Chánh bước vào phòng của đứa con gái và ngồi xuống...

-Dạ! ba kiểm con có chuyện gì ạ?

Ông mở chiếc cặp sách lấy ra một sắt hình. Đó là những tấm hình trong khá thân mật giữa tôi và Bảo Lâm. Bảo Lâm rất hốt hoảng khi thấy những tấm ảnh ấy.

-Ba...con...

-Con vẫn còn qua lại với tên đó sao?

-Dạ! con...

Bảo Lâm k biết là mình phải nên nói điều gì nữa. Chẳng lẽ lại nói với ba rằng đám của anh An và chị Bảo Nghi chỉ là giả, như thế ba sẽ nói lại với bác 2 thì khi đó mỗi chuyện sẽ phức tạp hơn. Và Bảo Lâm hiểu rõ càng k thể cho ba cô biết anh An k phải là người đàn ông thực thụ. Bảo Lâm đành ôm hết lỗi lầm về mình.

-Con xin lỗi ba

-Ba thật k hiểu tại sao con đã biết hẳn là người đã có gia đình mà con vẫn cắm đầu vào. Và người đó còn là chị của con

-Con biết tất cả đều là do con, nhưng ba à! con thật sự rất yêu anh An

-Con yêu hẳn nhiều đến thế sao?

-Dạ! rất nhiều

-Vậy thì con hãy tiếp tục mối quan hệ đó đi. Ba k cấm

-Hả?

Bảo Lâm rất là bất ngờ trước câu nói của ba mình. Cô ấy thật k hiểu ba cô đang nghĩ gì. Tại sao ông ấy lại k la mắng hay giam lỏng cô giống lúc trước, thay vào đó ông lại chấp nhận cho tình yêu của cô.

-Sao ba lại k phản đối?

-(Ông ân cần xoa đầu đứa con gái) Ba biết trước đây ba quá đáng nên làm con mới rơi vào hoàn cảnh như ngày hôm nay. Tuy là bây giờ có vẻ hơi bị thiệt thòi, nhưng dù sao Bảo Nghi cũng là chị con. 2 chị em cùng lấy chung một chồng cũng k sao. Hồi xưa người ta cũng thế thôi. Miễn sao con của ba được hạnh phúc là được

Bảo Lâm hoàn toàn k đồng ý với cách nói của ba mình nhưng cô k phản đối lại vì nếu cô nói ra thì ba sẽ nghi ngờ về cuộc hôn nhân của anh An và chị Bảo Nghi. Cô k muốn vì sự phân bua nhất thời mà đem lại phiền phức cho Bảo Nghi.

-Dạ! con cảm ơn ba

Ông Chánh rời khỏi phòng của đứa con gái, trên khuôn mặt nở một nụ cười đầy hiểm ý. Nói chính xác thì ông k phải vì thật lòng mong đứa con gái được hạnh phúc mà làm như thế vì thật sự với tư cách là một người cha thì ông phải nên ngăn cản k cho Bảo Lâm được tiếp tục mối quan hệ này. Ông nên biết rõ làm sao con gái của mình có thể hạnh phúc khi yêu một người đã có gia đình và người đó lại là chị của Bảo Lâm. Mục đích chính của ông là một thứ khác, mà ông biết rằng chỉ có chấp nhận thì ông mới có thể có cơ hội để lấy được cái ông muốn.

Sau cuộc hợp báo thì mỗi chuyện cũng đã dịu đi bớt. Mỗi người cũng có vẻ đã tin nhưng số khác cũng có những bài báo mang tính chất lăng mạ tôi vì hôm ở cuộc hợp báo tôi đã chính một tên phóng viên nên hẳn đã viết một bài báo là “Phò Mã Hết Lãng Nhăng Còn Đòi Hành Hung Người.” Sau khi bài báo đó được đăng lên thì hẳn đã bị đuổi việc vì do ba đã hạ lệnh cho tổng biên tập tổng cổ anh ta. Khi nghe kể lại về sự việc hôm đó, ba rất là ủng hộ cách làm của tôi vì tôi với ba bất ai nếu như làm tổn thương con gái mình đều đáng bị trừng phạt.

Đạo này tôi cũng ít đi cùng Bảo Lâm, chỉ là gặp mặt ở công ty và sau đó mạnh ai người nấy về vì cả 2 hiểu k nên để người khác để ý. Hãy để mỗi chuyện lắng lại đã. Còn về phần của Bảo Nghi thì trông khá bận rộn vì đang trong thời gian quay video clip cho cuốn albums. Ngày nào sau khi tan sở tôi cũng đều đến chỗ làm của Bảo Nghi, một phần thì muốn bọn phóng viên k viết bậy bạ về mối quan hệ của chúng tôi, một phần

khác thì tôi cũng muốn đến ủng hộ cho cô ấy. Trông Bảo Nghi bình thường thì vui vẻ, nhí nhảnh như đứa con nít, nhưng khi thấy cô ấy làm việc thì rất cần cù và chịu khó.

Trên đường tôi chở Bảo Nghi về...

-Anh có biết uống rượu k?

-Uhm

-Vậy thì hôm nay cho anh thử loại rượu này (Bảo Nghi đưa lên một chai rượu)

-Sao hôm nay lại muốn uống rượu?

-Đâu có, đây là loại rượu mà ba thích nhất chỉ có ở pháp, mà còn rất hiếm mỗi năm chỉ có 20 chai. Chủ yếu là mua cho ba nhưng sẽ cho anh uống khé

Ở nhà...

-Dạ! lão gia đã về

-Tiểu thư về chưa?

-Dạ! tiểu thư đang nấu ăn ở dưới bếp

-Nấu ăn hả?

-Dạ

Ông Phong nghe chú quản lý Hưng nói mà khá bất ngờ. Từ nào đến giờ có bao giờ con gái cưng của ông phải vào nhà bếp vậy mà hôm nay lại nấu ăn nữa chứ.

Ông khẽ bước vào nhà bếp...

-Con gái của ba đang làm gì thế?

-A, ba đã về

-Con gái của ba trông có vẻ giống một người vợ đảm đang quá nhỉ

-Hihi, hôm nay con xuống bếp cho ba thử tài nghệ của con. Giờ ba hãy đi tắm thay đồ là sẽ có ăn ngay

-Uhm, mà chồng con đâu?

-Anh ấy đang tắm trên phòng

Một lúc sau tôi và ba cùng bước vào phòng ăn thì đã thấy mỗi thứ đã được bày sẵn trên bàn. Những món ăn rất là bình dị nhưng chắc rằng đối với ba sẽ k có món ăn nào mà ngon và ngọt ngào bằng món ăn do chính con gái mình nấu.

-(Ba) Trong cũng ngon quá nhỉ

-Dĩ nhiên rồi do chính con gái cưng của ba nấu mà

-Gia An này! con đã dùng cách gì mà biến con gái ba thành như ngày hôm nay vậy

-K dám đâu ba, anh ấy làm sao thay đổi được con, chỉ là con muốn nấu cho ba ăn thôi

-Hôm nay nịnh ba quá nhỉ

-Đâu có đâu, con thương ba của con ma. Con còn mua cho ba chai rượu mà ba thích nhất nữa nè

-Wo, tốt vậy sao. Nếu thương ba thì mau cho ba đứa cháu đi

-Chuyện đó thì...(Bảo Nghi quay qua nhìn tôi, làm tôi cũng k biết cô ấy nghĩ gì nữa.)

-Gia An này! con phải cố gắng lên biết chưa. Có cần ba cho con được nghỉ một tuần để 2 đứa đi du lịch. Biết đâu khi về lại có tin vui

-(Tôi) Dạ! chuyện đó...

-(BN) Ba con đang bận mà, khi rảnh tôi con sẽ đi. Ba đừng nôn mà

Tôi tự nghĩ làm sao chúng tôi có thể cho ba một đứa cháu đây nhỉ...

Loại rượu mà Bảo Nghi mua quả thật là tiền nào của đó. Vị rượu rất tuyệt, 3 cha con vì thế mà xử nguyên bình luôn. Sau đó Bảo Nghi thì hát, ba thì đàn ghita, còn tôi thì ngồi làm khán giả, hát hò đến 10h đêm. Vì do ngày mai ai cũng đi làm nên phải đi ngủ sớm, sau khi ba về phòng thì tôi và Bảo Nghi cũng về phòng. Do say qua nên khi về đến 2 chúng tôi đã lảng ra ngủ như chết. Loại rượu này ngon nhưng dễ bị say và còn rất nóng nữa.

Sáng hôm sau cũng như mỗi ngày tôi thức dậy sớm hơn Bảo Nghi và cô ấy thì lúc nào cũng xem tôi là cái gối ôm để ôm. Nhưng có điều hôm nay thật lạ, tôi cảm thấy hình như cả tôi và Bảo Nghi thiếu thiếu cái gì đó. Tôi từ từ mở cái mềm và đưa mặt vào trong. Rồi tôi chợt hoảng hốt khi phát hiện ra rằng, cả tôi và Bảo Nghi chỉ mặc có đồ lót. Tôi biết chắc là tối qua giữa chúng tôi k hề xảy ra bất cứ chuyện gì, nhưng cái cảm giác gia thịt của tôi chạm vào gia thịt của cô ấy làm tôi nóng rang cả người. Tôi nhanh chóng đứng dậy thay đồ và sau đó lấy một cái mềm gối khác để lên sofa như chứng minh rằng tối qua tôi đã ngủ ở đó và k hề nhìn thấy bất cứ gì. Và đúng k sai, khi Bảo Nghi thức dậy cô ấy rất là hoảng hốt nhưng khi nhìn thấy đồ trên sofa thì cũng bớt sợ.

12. Chương 12 : Ngụy Quân Tử

Ở công ty...

-(BL) Anh có biết hôm nay là ngày gì k?

-Ngày gì em?

-Cả sinh nhật của em anh cũng k biết sao! (Vẻ mặt Bảo Lâm thoáng buồn)

-Sinh nhật hả em!

-Uhm

-Vậy thì...

-Em đã chuẩn bị một phòng đặt biệt rồi. Em chỉ mời có anh Hiền Quân và chị Bảo Nghi thôi, vì dù sao chỉ có hai người đó mới biết mối quan hệ của chúng ta

-Uhm

Thật ra hôm đó, Hiền Quân chỉ nghe được khúc sau cuộc nói chuyện của tôi và Bảo Nghi nên cậu ta chỉ biết được rằng đám cưới của tôi và Bảo Nghi là một vở kịch. Còn về thân phận con gái của tôi thì chỉ có Bảo Nghi và Bảo Lâm biết mà thôi.

Tối hôm đó tôi và Bảo Nghi cùng nhau đến dự tiệc của Bảo Lâm. Khi chúng tôi đến thì thấy Hiền Quân và Bảo Lâm đã có mặt. Bảo Lâm đứng dậy, bước đến khoác lấy tay tôi. Lúc đó tôi có liếc mắt nhìn qua Bảo Nghi, chỉ thấy cô ấy nở một nụ cười như muốn nói là tôi cứ việc thoải mái với Bảo Lâm.

Tôi móc túi ra đưa cho Bảo Lâm một món quà...

-Chúc em sinh nhật vui vẻ

-(Bảo Lâm khẽ đến hôn lên má tôi) Cảm ơn anh! là gì thế em mở ra được k?

-Uhm (Khi Bảo Lâm hôn tôi, tôi lại quay qua nhìn Bảo Nghi. Bất chợt tôi thấy một điều rất lạ, rõ ràng là cô ấy đang nhìn tôi, nhưng khi thấy tôi nhìn thì cô ấy lại quay mặt đi hướng khác, như sợ tôi sẽ biết vậy.)

Đó là một sự dây chuyền mà hồi chiều tôi đã mua khi đi cùng Bảo Nghi. Khi biết hôm nay là sinh nhật của Bảo Lâm, tôi k biết nên mua gì và Bảo Nghi cũng chưa mua quà nên chúng tôi đi mua cùng nhau. Trong khi Bảo Nghi đã mua được rất nhiều thứ còn tôi thì chẳng biết mua gì. Tôi nói với Bảo Nghi là mua bánh kem được k. Bảo Nghi nói với tôi là chắc từ nào đến giờ anh chưa bao giờ có người yêu quá. Cô ấy nói đâu sai từ nào đến giờ tôi có quen ai đâu, vậy mà dùng một cái tôi đã cưới vợ. Bảo Nghi đã kêu người bán hàng

đến và đã giúp tôi mua một sợi dây chuyền rất đẹp. Tôi không hiểu Bảo Nghi đang nghĩ gì nhưng tôi thấy hình như cô ấy đang muốn giúp cho tôi và Bảo Lâm được ở bên nhau. Đáng lẽ ra tôi phải vui chứ nhưng sao tôi lại không hề thích thái độ của cô ấy như thế. Và tôi lại phát hiện ra một điều là mỗi lần Bảo Nghi ở bên Hiền Quân thì tôi cảm thấy lòng mình rất là khó chịu. Hôm nay cũng vậy cô ấy và Hiền Quân cứ ngồi kể bên nhau, nói chuyện gì mãi. Mà tôi cũng thật ngớ ngẩn, Bảo Nghi không nói chuyện với Hiền Quân chẳng lẽ là tôi sao và Bảo Lâm cũng đang ở đây mà. Trong lòng cảm thấy rất khó chịu khi thấy Bảo Nghi cứ bên Hiền Quân, không biết là vì vui hay là bức mình nữa, tôi đã uống rất nhiều. Uống say bí sự đến nỗi Bảo Nghi phải chở tôi về. Về phần Bảo Lâm hình như có vẻ không vui với thái độ của tôi.

Khi về đến nhà Bảo Nghi và người giúp việc đỡ tôi lên phòng. Đỡ tôi nằm lên giường là tôi đã như người chết, không còn biết được gì nữa.

-Anh! dậy thay đồ đi rồi ngủ

-Không phản ứng gì

-Dậy đi mà, mặc vậy sao mà ngủ

-Tôi vẫn nằm bất động

-(Bảo Nghi bước đến kéo tay tôi) Dậy mau

Nhưng tôi cũng không dậy và do mơ màng nên kéo luôn cô ấy ngã xuống giường. Bảo Nghi nằm hẳn lên người tôi. Khuôn mặt của chúng tôi lúc này thật thật rất gần. Về mặt của Bảo Nghi có hơi chút bất ngờ khi bị té và cũng có chút thẹn thù nhìn tôi. Đôi mắt tôi cứ liềm diêm nhìn vào mắt của Bảo Nghi. Từ trong đôi mắt ấy, tôi như có thêm một nguồn lực, nó cứ chạy dọc cơ thể tôi, một sức hút thật mạnh. Và đôi môi tôi lại một lần nữa tìm đến đôi môi đang kêu gọi kia. Không kháng cự hay đẩy tôi ra, thay vào đó cô ấy đã trao cho tôi những nụ hôn thật ngọt ngào và say đắm. Càng tham lam hơn, chiếc lưỡi của tôi bắt đầu xâm nhập vào trong sâu, thật sâu cho đến khi chạm được vào chiếc lưỡi đang e thẹn kia. Và chỉ trong phút chốc chiếc lưỡi e thẹn ấy đã mạnh dạn đánh trả để có thể chạm được chiếc lưỡi của tôi.

Rồi thật bất ngờ Bảo Nghi đẩy tôi ra và đứng dậy hẳn. Còn tôi thì vẫn nằm trên giường, mệt quá nên ngủ luôn.

(Bảo Nghi tự tát vào mặt mình) Mày đang làm gì vậy Bảo Nghi? Sao mày lại có thể...? Gia An là người yêu của Bảo Lâm mà. Mày đúng là...

Sáng hôm sau khi tôi thức dậy thì đã không thấy Bảo Nghi đâu, bình thường cô ấy đi trễ hơn tôi mà, sao hôm nay lại siêng năng đi làm sớm thế nhỉ. Mà nói mới nhớ hôm qua tôi đã uống quá say, không biết Bảo Nghi làm sao đưa tôi về nhà được nữa.

Hôm nay ở công ty có cuộc họp rất quan trọng, chủ yếu là nhằm vào tôi vì công ty đang đấu thầu một khu đất dành để xây dựng một khu nhà cao cấp. Nó được ví như khu phố mỹ hưng 2. Cái bản đấu thầu và bản kế hoạch kinh doanh cho khu phố này đều cho phó tổng giám đốc phụ trách, tức là tôi, mà nói chính xác hơn là Hiền Quân làm vì tôi vốn chỉ là một bù nhìn mà. Có tôi hay không thì trái đất vẫn quay, nhưng tôi vẫn phải có mặt, mặc dù người thuyết trình bản kế hoạch là Hiền Quân.

Tại buổi họp...

Mỗi người ai cũng có vẻ rất chú tâm để lắng nghe bản thuyết trình của Hiền Quân, chỉ có tôi là buồn ngủ và nhúc nhích vì do đêm qua uống quá nhiều. Ngồi nghe Hiền Quân nói mà tôi cứ ngất lên ngất xuống. Tôi đâu hề để ý là ông Chánh nhìn tôi nãy giờ. Ông ấy có vẻ rất vui, vừa nhìn vừa mỉm cười trông thật là đắc trí. Một tiếng đồng hồ trôi qua cuối cùng cũng đã xong. Thấy đèn bật lên là tôi mừng hết lớn, nói thật Hiền Quân mà nói thêm chút nữa chắc tôi ngủ luôn quá.

Trông mỗi người ai cũng khá hài lòng về bản kế hoạch của Hiền Quân, làm tôi cũng được thơm lây vì trên thực tế ai cũng cho là tôi làm, còn Hiền Quân chỉ là trợ thủ giúp đỡ.

Trong lúc mỗi người đang vui vẻ chúc mừng ba vì có được một người con rể thật tài ba thì...

-(Ông Chánh) Gia An này! Bản kế hoạch này đều do một tay con làm sao?

-Dạ! (Trả lời mà tôi cảm thấy mắc cỡ dễ sợ. Tôi mà biết chữ nào trong đó chết liên. Chẳng biết nó về cái gì nữa là khác.)

-(Ông Chánh hỏi lại một lần nữa) Nó thật sự là do con làm?

-(Ba) Có chuyện gì sao?

Ông Chánh mở cặp sách lấy ra một sắt giấy tờ và phát cho tất cả mỗi người.

-(Ông Chánh) Đây là bản kế hoạch do đối tác của chúng ta đã gửi qua hôm trước nhằm mục đích cho chúng ta kham khảo và tôi đã xem qua bản kế hoạch này. Nó chính xác là giống với bản kế hoạch của phó tổng giám đốc 100%.

Mỗi người sững sờ về những gì ông Chánh vừa nói. Họ bắt đầu bàn tán xôn xao lên. Còn ba thì mở sắt giấy ra coi.

-(Ba) Gia An! chuyện này là thế nào?

-Dạ thưa ba! chuyện này...

-Tại sao bản kế hoạch của con lại giống như đúc bản kế hoạch của bên phía đối tác?

-Chuyện này con cũng k biết nữa. (Thật sự là tôi có biết đâu. Cái này là do một tay Hiền Quân làm hết mà. Có cậu ta mới có thể trả lời.)

-Bản kế hoạch này là do chính con làm, tại sao con lại k biết?

-Con...

-Con hãy ối người một câu giải thích (Trông ba tỏ ra rất tức giận.)

-Thật ra bản kế hoạch này k phải do con làm

-Con nói cái gì? Ý con nói cái này đều là do con đã sao chép?

-Dạ k, là do Hiền Quân đã làm giúp con

-Con là phó tổng giám đốc tại sao con lại để trợ thủ của con làm thay?

-(Tôi cảm thấy rất là có lỗi với ba. Tôi k muốn phải nói dối thêm nữa) Con xin lỗi ba! Thật ra từ trước đến giờ tất cả mỗi việc đều do Hiền Quân làm thay con

-Con...

Mỗi người lại xôn xao lên khi biết được rằng từ trước đến giờ tôi chỉ là bù nhìn mà thôi. Chỉ có duy nhất một người là đang thâm cười mà thôi.

-(Ba đứng lên và nói) Về chuyện của ngày hôm nay, tôi sẽ cho các vị một câu trả lời vào cuộc họp của ngày mai. Bây giờ coi như cuộc họp kết thúc. (Ba quay qua nhìn tôi) Con qua phòng gặp ba

Ở trong phòng ba...

-Con hãy cho ba biết là từ nào đến giờ con chỉ đến công tui cho có và mỗi việc đều do Hiền Quân làm?

-Dạ! con xin lỗi ba, tất cả đều là lỗi của con

-Chuyện này Bảo Nghi cũng biết phải k? Và do nó đã bảo con làm như thế?

-Dạ! thực ra là do con k thích kinh doanh nên Bảo Nghi mới nhờ người giúp con

-2 con thật quá đáng mà. Con có biết để con ngồi vào chức phó tổng giám đốc là ba đã phải lấy danh dự của mình ra để bảo đảm cho con. Vậy mà ngày hôm nay con đã khiến ba phải mất mặt với mỗi người thế nào

-Con thật sự xin lỗi ba

-Bây giờ ba cho con cơ hội lần cuối. Con hãy làm một bản kế hoạch khác. Và lần này k một ai được quyền giúp con. Nếu con k hiểu điều gì qua kiểm ba, ba sẽ cho con ý kiến. Con hãy nhớ nếu lần này k thành công

thì cả con và Bảo Nghi đều bị nghỉ việc. Về nhà mà nói với vợ con như vậy. Nó mà kiếm người giúp con thì ba sẽ lập tức cấm cung k cho nó được bước chân ra khỏi nhà, đừng nói chi đến chuyện nghệ thuật

-Dạ!

-Thời hạn của con là một tháng, con lo mà tranh thủ đi

-Dạ! con hiểu

Ba nói chuyện rất cương quyết tôi mà k hứa thì ba sẽ cấm cung 2 đứa ngay lập tức. Tôi thì vốn k sợ điều đó vì ngoài công tui ra tôi cũng đâu đi đâu, ở nhà đọc chuyện như xưa. Tôi chỉ sợ cho Bảo Nghi thôi, cô ấy đang trong thời gian hoàn tất cuốn albums. Bây giờ ba mà cấm cung thì chắc cô ấy sẽ buồn lắm vì chưa thể hoàn thành ước mơ của mình mà. Dù sao cô ấy đã vì tôi mà chịu nhiều thiệt thòi rồi, bây giờ cũng đến lúc tôi nên làm một cái gì đó cho cô ấy. Từ nào đến giờ đến công tui toàn là chơi game bây giờ phải lo học hỏi tìm hiểu tình hình của công tui để làm ra bản kế hoạch khác. Đây cũng là dịp để tôi thử coi dao lâu ngày có bị lẹc k?

-Sau khi biết tin thì Bảo Nghi lập tức đến công ty. Vừa đến là cô ấy đã vào phòng kiếm ba. K biết là thế nào, chỉ biết là khi cô ấy qua phòng kiếm tôi, tôi thấy mặt cô ấy như cái bánh bao chiều.

-Gi thế mặt buồn hiu!

-Chúng ta sắp bị cấm cung rồi, sao k buồn. Tôi chưa làm xong cái video clip nữa.

-Vẫn còn một tháng nữa mà biết đâu tôi làm được thì sao

-Làm sao anh có thể làm được chứ, đó đâu phải là chuyện dễ dàng gì. Anh chỉ mới học hết lớp 5, từ nào đến giờ chẳng biết được bản kế hoạch kinh doanh ra sao, thì làm sao có thể hoàn thành được trong khoảng thời gian ngắn đó

-Cô xem thường tôi quá nhỉ

-K phải xem thường, tôi biết anh sẽ cố gắng làm nhưng..

-Thôi được rồi, đừng lo lắng nữa, đến lúc đó thì sẽ biết mà Qua ngày hôm sau tại cuộc họp..

-Hôm nay tôi xin thay mặt con rể tôi gửi lời xin lỗi đến tất cả mọi người vì thời gian qua nó đã k chịu cố gắng làm việc. Và tôi cũng xin dừng danh dự của mình để xin các vị hãy cho Gia An thêm một lần cơ hội để được làm một bản kế hoạch khác, coi như để bù đắp lại lỗi lầm mà nó đã mắc phải. Tôi xin hứa là sẽ k để một ai có quyền giúp nó, chỉ duy nhất nó làm mà thôi

-(Một người bên phía ông Chánh) Theo như dự tính ban đầu thì chúng ta đã hẹn để thuyết trình bản kế hoạch với bên đối tác vào thứ 2 tuần sau. Vậy phó tổng sẽ dùng 5 ngày còn lại để làm điều đó sao

-Về thời hạn thì tôi có thể bàn lại với bên đối tác cho gia hạn lại thêm một tháng, cho Gia An có thể thu xếp làm được

-(Ông Chánh) Công ty chúng ta lâu nay đều lấy uy tính làm đầu. Nếu như chỉ vì chuyện này mà làm mất đi uy tính mà chúng ta đã xây dựng từ rất lâu thì đó là một việc k thể nào chấp nhận được và ai trong chúng ta có thể chắc chắn rằng Gia An sẽ hoàn thành được bản kế hoạch đó trong khi cậu ấy k hề biết gì về tình hình của công ty Lâu nay tôi cứ tưởng ông Chánh là người tốt, k ngờ chấy nhả mới lòi đuôi chuột. Rõ ràng là muốn vui chết tôi mà. Tôi sẽ k để ba phải mất mặt với mọi người đâu.

-Thôi được rồi 5 ngày thì sẽ là 5 ngày. Tôi xin hứa với các vị là vào thứ 2 tuần sau tại buổi họp này đích thân tôi sẽ trình bày bản kế hoạch với bên đối tác và nếu như tôi k làm được điều đó thì tôi sẽ xin từ chức phó tổng giám đốc Mọi người k còn ai nói thêm điều gì nữa. Còn ông Chánh thì khá hài lòng vì đã đẩy tôi vào đường cùng k lối xây sở. Ở phòng chủ tịch..

-Mỗi chuyện giống như chủ tịch đã dự đoán. Bản kế hoạch là do cậu Hiền Quân đã đưa cho tổng giám đốc và lấy tên một người bên phía đối tác đứng tên. Mục đích là muốn hạ cậu Gia An và danh dự của chủ tịch

-Hãy ra lệnh của tôi đuổi việc Hiền Quân

-Dạ! nhưng còn về cậu Gia An thì sao, làm sao cậu ấy có thể làm được việc đó trong vòng 5 ngày

-Đó cũng coi như là thử thách cho nó. Tất cả giờ đây chỉ còn phụ thuộc vào nó mà thôi. Hãy đem đồng hồ sơ này qua cho nó, đó có thể giúp nó hiểu thêm về vốn liếng của công ty

-Dạ! Sau khi về phòng thì tôi lập tức ngồi vào bàn làm việc đọc đồng hồ sơ mà ba mới vừa kêu chú Hưng mang qua. Lo làm việc mà tôi cũng k để ý đến thời gian. Đến khi Bảo Lâm bước vào vỗ vai tôi kêu tôi đi ăn trưa thì tôi mới biết là đã gần 1h trưa.

-Chúng ta ra ngoài ăn nha anh

-Thôi em đi ăn một mình đi, có gì mua cho anh hộp cơm được rồi

-Ba em thật quá đáng mà, rõ ràng là k cho anh thời gian để làm

-K sao đâu em đừng lo, anh sẽ cố gắng

-(Bảo Lâm chồm đến hôn lên má tôi) Coi như tiếp sức cho anh đấy

-(Tôi mỉm cười) Cám ơn em. Thôi đi ăn đi, coi chừng đói bụng đấy

-Uhm, em đi đây Vừa bước ra tới trước cổng công ty thì Bảo Lâm đung mắt Đăng Khoa...

-Ủa sao Khoa ở đây

-Hôm nay là ngày đi làm đầu tiên của Khoa mà

-Khoa cũng làm ở đây hả?

-Khoa mới vừa được anh An giới thiệu vào làm

-Uhm

-Sao trông Lâm có vẻ buồn vậy

-K gì đâu

-Đang lo lắng cho anh An, về chuyện đấu thầu hả!

-Khoa cũng biết chuyện đó nữa sao

-Cả công ty ai cũng đồn xôn xao lên. Họ còn cá cược với nhau là anh An có làm được trong 5 ngày k. Cá 1 ăn 9

-Là sao?

-Thì nếu anh An hoàn thành được trong thời hạn và chủ thầu chấp nhận thì sẽ 1 thắng 2 vì ai cũng cho là 90% anh An làm k được

-Mọi người thật quá đáng. Anh ấy mà biết được chắc buồn lắm

-K sao đâu, Lâm đừng lo. Anh An nào giờ k quan tâm đến người ta nói gì đâu. Mà Khoa cũng có cá đấy

-Hả! Khoa cá bên nào

-Khoa dĩ nhiên đứng bên phía anh An. Một mình Khoa cá với tất cả. Nếu thua sẽ dẫn nhân viên của 5 phòng đi ăn trưa ở nhà hàng 5 sao

-Trời vốn nặng vậy. Cả trăm người chứ k ít

-K sao, Khoa tin ở anh An mà

-Cho Lâm chơi chung được k! Lâm sẽ theo phe Khoa. Có gì thua 2 đứa mình sẽ chịu chung, còn thắng thì Khoa muốn sao cũng được

-Dĩ nhiên là được, vậy chúng ta là đồng minh Tôi lo làm việc mà quên mất cả thời gian. Đến khi chú Hưng qua gõ cửa kêu về cùng ba thì tôi mới biết là mỗi người đã về hết. Thu dọn đồng giấy tờ và mang chúng về nhà luôn. Khi tôi và ba vừa bước vào nhà thì thấy bà quản gia đã chờ sẵn.

-Dạ! ông và cậu thay đồ xuống dùng bữa. Hôm nay đích thân tiểu thư xuống bếp

-(Ba) Hả! tiểu thư xuống bếp hả. Hôm nay là ngày gì thế, k phải sinh nhật ba, là sinh nhật của con hả Gia An

-Dạ! k ạ

-(Ba) Tiểu thư nhà này lâu lâu siêng đột xuất nhỉ Nói rồi ba bước về phòng, còn tôi cũng lên lầu. Tắm xong, tôi xuống lầu thì đã thấy Ba và Bảo Nghi ngồi đợi sẵn.

-(Ba) Đồng đủ rồi, cả nhà mình dùng bữa đi Vì do đầu óc tôi cứ để tâm trí vào đồng hồ sơ trên lầu nên cũng k để ý đến những món ăn hôm nay thế nào. Chỉ lo ăn cho nhanh còn làm việc tiếp.

-(Ba) Gia An!

-Dạ!

-Con thấy bữa ăn hôm nay thế nào. Do đích thân vợ con nấu bổ dưỡng cho con đấy

Nghe ba nói thì tôi mới bắt đầu để ý đến những món ăn trên bàn, toàn là giúp bổ sung trí óc và bổ cho cơ thể. Mấy món này tôi chưa từng dậy cho Bảo Nghi nấu bao giờ mà. Mà nghĩ lại mới nhớ sao hôm nay cô ấy lại siêng năng quá. Tự tay xuống bếp.)

-Dạ! đồ ăn rất ngon

-Con có biết là vợ con đã chịu khó thế nào k. Tự mình dậy sớm đi chợ rồi về nhờ đầu bếp chỉ cho nấu vì nó muốn tắm bổ cho con đấy Nghe ba nói mà tôi thấy thương Bảo Nghi ghê. Sao cô ấy lại chịu khó như thế. Từ nào đến giờ cô ấy đâu cần phải làm những công việc này. Là 1 người phụ nữ xinh đẹp, quyến rũ, và mộng mơ của hàng triệu người đàn ông, là đứa con gái duy nhất của một đại tập đoàn lớn mạnh nhất vn, mà cô ấy lại chịu đích thân xuống bếp để nấu những món này cho tôi. Ăn vào mà cảm thấy rất là ngọt, hương vị của hạnh phúc.

Ở phòng ngủ...

-Em ngủ trước đi, anh còn phải làm việc, Bảo Nghi k nói gì, chỉ biết im lặng ôm cái gối vào lòng, cái mặt thì xụ xuống. Thấy cô ấy có vẻ k vui nên tôi bước đến ngồi cạnh bên.

-Có chuyện gì hả?

-Bảo Nghi chỉ lắc đầu nhưng trông cái mặt thì bí xị

-Đang lo lắng tôi sẽ k làm được và chúng ta sẽ bị cấm cung hả?

-Lại lắc đầu

-Chứ là chuyện gì? Thấy cô ấy cứ ôm ôm cái tay nên tôi mới liếc mắt nhìn xuống. Hình như là bị thương, cái tay đỏ quá, tôi vội nắm tay cô ấy lên coi.

-Bị gì thế sao lại sưng thế này?

-Hồi nãy cái thớt rớt xuống trúng tay. Chảy máu nhiều lắm. Dì vú đã thoa bóp nhưng vẫn còn đau

-(Tôi nắm tay Bảo Nghi xoa xoa) Sao lại bất cẩn như thế!

-Người ta chỉ muốn làm cho anh ăn, để anh tắm bổ vậy mà chỉ ngồi ăn cho có. Chẳng biết nói câu nào và cũng k thêm quan tâm người ta sao

-(Tự nhiên thấy ghen ngào quá. Tôi nhìn cô ấy một cách âu yếm) Anh xin lỗi! từ nay sẽ k thế nữa. Để anh bóp tay cho em nha

-Uhm

-(Tôi ngồi bóp tay cho cô ấy một lúc) Ngủ nha, mai còn phải đi làm, giờ anh phải làm việc

-Uhm, anh cũng đừng làm khuya quá, ngủ sớm biết k!

-Anh biết rồi, em ngủ đi Đợi cho cô ấy ngủ say thì tôi mới ngồi vào bàn làm việc. Cứ say sưa với công việc mà trời sáng lúc nào cũng k biết. Tôi vội dọn dẹp giấy tờ và bước lại nằm bên cạnh Bảo Nghi vì tôi sợ chút nữa cô ấy dậy mà thấy tôi vẫn còn làm việc sẽ la cho coi. K biết sao tự nhiên tôi lại sợ cô ấy ghê.

Đã 5 ngày trôi qua đối với tôi đây là khoảng thời gian làm việc thực sự của mình. Chỉ còn ngày mai nữa thôi là tôi phải thuyết trình bản kế hoạch với bên đầu tư. Có thể nói bản kế hoạch này không những nắm giữ vận mệnh về sau của cả 2 đứa mà nó còn củng cố lại địa vị của ba và đánh tan mọi nghi ngờ của dư luận cũng như những thế lực đen tối đang biến công ty này thành miếng mồi ngon béo bở có thể trục lợi bằng bất cứ giá nào và còn quyết định sự tự do của tôi và Bảo Nghi. K chỉ có hai đứa chúng tôi mà thôi, nó còn liên quan đến mặt mũi của ba và uy tín của cả cái công ty này. Bản kế hoạch thì đã hoàn thành nhưng có được trúng thầu hay k thì còn phải trông chờ vào ngày mai. Mấy hôm nay ngày nào Bảo Nghi cũng đi làm sớm để tranh thủ về và vào bếp làm buổi tối cho tôi và ba. Ba thì khen nức nở vì nuôi con gái đến 20 mấy năm đến giờ mới được ăn những món ngon do đích thân nó nấu. Còn tôi thì chỉ có thể diễn tả bằng 2 từ mà thôi, “Hạnh Phúc.” Thử cảm giác mà tôi chưa bao giờ có được thậm chí ngay khi ở bên cạnh Bảo Nghi.

Hôm nay tôi đã tranh thủ về sớm hơn mỗi ngày. Khi vừa về đến thì tôi đã đi thẳng vào nhà bếp, nhìn thấy Bảo Nghi trông có vẻ khá bận rộn, quay qua bên này đến bên kia, cũng k hề hay biết về sự xuất hiện của tôi. Tôi cũng k vội lên tiếng mà chỉ đứng lặng im ngắm nhìn cô ấy. Trông Bảo Nghi thật đáng yêu làm sao, làm mà cái mặt dính dơ cũng k biết, khoảng khắc này mà được chụp lại, đăng lên mạng thì bảo đảm báo chí tha hồ tốn k biết bao nhiêu giấy mực để viết về nàng công chúa xinh đẹp trở thành một người vợ nội trợ giỏi giang.

Tôi khẽ bước đến đưa tay lau đi vết bẩn trên mặt cô ấy, chắc vì thế làm cô ấy hơi giật mình quay qua nhìn tôi...

-Gì thế?

-Mặt mèo (vừa nói tôi vừa lau)

-Anh về hồi nào sao k lên tiếng?

-Anh mới về thôi, em đang nấu gì đó?

-Em đang hấp cua, nhìn ngon k?

-(Nhìn vẻ mặt hớn hở của cô ấy khi nhìn con cua mà tôi thật rất ảm ảm) Hay là hôm nay chúng ta ra ngoài ăn đi

-Nhưng còn đồ ăn đã nấu rồi thì sao?

-Để đó chút ba về ba ăn. Mấy hôm nay đã cực khổ rồi, giờ mình đi giải lao một bữa

-Uhm, sáng ngày mai hai đứa mình cũng bị cấm cung coi như đi chơi lần cuối

-Ok, vậy lên thay đồ mau

Thế là 2 đứa bảo bác tài ở nhà, tôi lấy xe máy chở Bảo Nghi đi...

-Chúng ta đi đâu vậy anh?

-Em có bao giờ đi chợ đêm chưa?

-Chưa, mấy chỗ đó đông người lắm, nên ba k cho đến đó

-Vậy thì bây giờ chúng ta đi. Mà em có đem theo khăn bịch mặt k?

-K, nhưng em có đem theo nón với lại tối rồi k ai nhận ra em đâu mà lo

-Đi chung với em mệt thật đấy đi đâu cũng phải lén lút lút lút , giống ăn trộm quá ah

-Hứ...được đi với em là hân hạnh lớn của anh rồi còn nói

-Ghê, làm như mình có giá lắm chứ

-Dĩ nhiên, vô giá đấy nhé

-Thì vô giá, miễn phí mà đúng k

-Anh...thấy ghét, lúc nào cũng k biết nhường người ta

-Thì giờ nhường được chưa

-là ông xã mà k biết nhường bà xã gì hết

-Mà! Anh không thể hoàn thành tốt vai diễn của mình , vậy ngày mai nếu tình hình không ổn , chúng ta có nên ly dị k ?

-(Bảo Nghi im lặng cũng khoảng vài phút) Anh muốn ly dị hả?

-Anh đã k thể làm được gì nữa với lại không phải em muốn quay lại với Hiền Quân hay sao?)

-Lại im lặng

-Sao thế, k nói gì vậy

-Anh yêu Bảo Lâm lắm đúng k?

Bây giờ đến phiên tôi, im lặng và k biết mình nên nói gì. Ở bên Bảo Lâm quả thật rất vui và tôi cũng từng nghĩ tôi yêu Bảo Lâm, nhưng tại sao tôi k thể nói tôi yêu cô ấy. Nếu ly dị thì tôi và Bảo Lâm có thể đường đường chính chính ở bên nhau và Bảo Nghi có thể đến với người cô ấy yêu. Đó sẽ là kết thúc tốt đẹp cho tất cả, nhưng sao trái tim tôi lại cảm thấy nhói đau, thật sự rất khó chịu mà chính bản thân tôi lại k biết câu trả lời.

-Em quyết định rồi, ngày mai sẽ nói với ba em về công ty làm . Anh sẽ không bị cấm vận và đường đường chính chính gặp Bảo Lâm , được chứ

-Còn cái album thì sao, em chưa hoàn thành nó mà

-K sao đâu, em sẽ làm nó khi nào em rảnh

Thật không thể hiểu nổi, cô ấy muốn tôi về để lãnh giúp trách nhiệm quản lý công ty. Vậy mà giờ cô ấy lại bỏ hết tất cả để quay về nơi không phải là sở trường của mình, với 1 lý do rất chính đáng , đó là để tôi k bị cấm cung và tự do đến với Bảo Lâm. Thật ra cô ấy đang nghĩ gì?

Chợ đêm...lâu rồi k đi, quả thật rất đông người nhìn rất nhộn nhịp...

-Đây là chợ đêm đó hả

-Uhm

-Đông người quá hả

-Uhm (Tôi nắm lấy tay cô ấy) Nắm vào k là bị lạc

-Uhm

2 Đưa đi dạo, lựa đồ trông như 1 cặp tình nhân ấy và còn rất đẹp đôi nữa chứ.

-Anh! mua cho em cái này

-Hả! tiểu thư như em cũng xài đồ ở đây nữa sao

-Uhm, vì em muốn anh mua nó cho em (Bảo Nghi lấy cái nón ra và đội cái nón đó vào) Nhìn đẹp đúng k?

-Uhm

-(Người bán hàng) Dạ! nhìn cô bé đội lên rất hợp

-Bao nhiêu tiền vậy

-Dạ! 100

Tôi móc bóp đưa cho người bán hàng 100. Người bán hàng vừa cầm tờ tiền mà mắt thì cứ nhìn chăm chăm vào Bảo Nghi, nói thật bây giờ tôi mà có đưa bao nhiêu chị ta cũng k biết.

-(Người bán hàng) Em là Hoàng Bảo Nghi phải k? (Bảo Nghi lật đật kéo cái nón xuống, nhưng chị ta càng nhìn kỹ hơn) Đúng rồi em là Hoàng Bảo Nghi, còn đây là chồng em mà

Mọi người trong tiệm cũng bắt đầu đưa mắt nhìn về phía chúng tôi. Tôi vội vàng nắm lấy tay Bảo Nghi và kéo đi, nhưng bọn họ cũng đuổi theo, vừa đi vừa reo hò. Chợ đêm vốn dĩ rất đông người và chật chội nên chúng tôi chạy đến đâu thì càng có thêm nhiều người đuổi theo đến đấy, nhất là mấy đứa nhóc teen

-Anh! mình phải làm gì?

-Hãy chạy thêm chút nữa

Khi vừa chạy ngang qua một quầy hàng may mắn có 1 lối đi nhỏ, tôi lật đật kéo Bảo Nghi áp sát vào bên hông, nhưng nơi đó lại rất nhỏ và chật vốn dĩ k đủ chỗ cho 2 người có thể nói mọi tiếng động dù là hơi thở nhẹ của đối phương cũng có thể cảm nhận rất rõ ràng. Tôi đưa tay lên miệng ra dấu im lặng. Bọn nhóc kia chạy ngang qua chúng tôi và họ đã k thể nhìn thấy được tôi và Bảo Nghi, nhưng bọn nhóc này lại k chịu đi mà vẫn đứng vòng vòng đó tìm kiếm tung tích của chúng tôi.

Lúc này cả hai đứa mặt đối mặt, ánh mắt chạm vào nhau, như có một sức hút lạ, làm tôi k thể nào tách rời khỏi đôi mắt long lanh ấy. Đôi mắt thật sâu và triu mến làm tôi muốn được đi sâu hơn, muốn được khám phá để mình có thể hiểu được những suy nghĩ kia. Đôi môi tôi bắt đầu di chuyển, muốn được...được chạm vào đôi môi say đắm của ai đó. Trong đầu tôi thật trống rỗng, không biết được rằng bản thân mình đang làm gì và nghĩ gì nữa, cứ hành động trong vô thức.

-Gia An!

-(Tôi giật mình) Hả

-Mọi người đã đi rồi

-Oh (Tôi nhanh chóng tách rời cô ấy ra)

-Chúng ta đi khỏi đây nha, đông người quá

-Uhm

Hôm nay là một buổi tối rất dài và khó ngủ nhất của tôi. K phải vì ngày mai phải thuyết trình bản kế hoạch, mà là đầu óc tôi cứ mãi miên mang suy nghĩ về chuyện vừa rồi giữa tôi và Bảo Nghi ở chợ đêm. Tôi quay qua nhìn Bảo Nghi, cô ấy đã ngủ rất say, nhìn khuôn mặt đáng yêu làm sao, cứ như thiên thần vậy. Một thói quen không thể bỏ , một hành động không thể thiếu Bảo Nghi quay qua ôm lấy tôi như tìm kiếm 1 bàn tay , một bờ vai , một mùi hương , một hơi thở để lại đằng sau Tôi cũng vòng tay ôm cô ấy vào lòng. Hơi ấm và mùi hương ấy làm tôi cứ ngất ngay, cho tôi một cảm giác thật bình yên để rồi chìm sâu vào giấc mộng thật đẹp. Một giấc mộng mà nơi đó chỉ có cây thơm cỏ lạ, tiếng suối chảy, tiếng đàn du dương , tiếng hát đắm say lòng người, có con tim rộn ràng và một tình yêu nên thơ đang dần chớm nở trong điệu nhạc thần tiên.

13. Chương 13 : Buổi Thuyết Trình

Bình minh tỏ sáng một bầu trời...

-Gia An!

-(Tôi mở mắt ra nhìn Bảo Nghi) Uhm

-Dậy mau đi, 7h rồi đó

-Sao em dậy sớm thế?

-Không ngủ được. Hôm nay là ngày quan trọng của anh mà

-Anh thuyết trình chứ đâu phải em

-Thì người ta lo lắng

-Sợ bị cấm cung và k được gặp Hiền Quân sao

-Giờ này còn nói chuyện đó làm gì. Cho dù có bị cấm cung thì cũng có anh cùng chung số phận với em mà

-(Mặc dù chỉ là một câu nói nhưng nó đã làm trái tim tôi rất vui) Thiệt hả!

-Uhm, mà anh có muốn em đi cùng đến buổi thuyết trình k?

-Thôi, k cần đâu. Em hãy làm công việc của mình đi

-Uhm (Bảo Nghi chồm đến hôn lên má của tôi) Làm tốt nhé ông xã

-(Tôi mỉm cười nhìn dáng vẻ đáng yêu của cô vợ hờ) Chỉ thế thôi sao, nếu là bà xã thì phải hôn ở chỗ này
(Tôi chỉ tay lên môi)

-Mơ đi, hôn vào đó Bảo Lâm ghen thì sao

-(Tôi nhú mày) Thôi anh dậy đây

Ở công ty trước giờ thuyết trình

-Con đã chuẩn bị tất cả chưa?

-Dạ! đã xong rồi

-Con có chắc là mình sẽ làm được k?

-Con sẽ cố gắng hết sức

-Uhm, ba cũng muốn nói cho con biết một việc. Về bản kế hoạch lần trước, con có biết là do ai đã bán cho công ty đối tác k

-Dạ! k ạ

-Người đó là Hiền Quân

-Ba nói gì! là Hiền Quân sao?

-Trước đây ba nó là bạn làm ăn của ba, nhưng vì trong một lần kinh doanh, do k cẩn thận nên đã bị ăn cắp tài liệu, vì thế họ đã k thể hoàn thành hợp đồng đúng thời hạn. Kết quả công ty phải bồi thường một số tiền rất lớn nhưng nó lại đang trong tình trạng bên bờ vực phá sản. Trong lúc đó, ông ấy đã đến xin ba giúp đỡ nhưng ba đã từ chối vì ba hiểu rõ dù cho ông ấy có thể tiếp tục thì cũng k ai chấp nhận làm ăn với ông nữa. Nên ba đã đề nghị hãy tạm thời đóng cửa công ty dành một ít vốn lo cho vợ con. Nếu cứ tiếp tục thì sẽ k còn 1 xu nào. Nhưng k có nghĩa là ông ấy thất bại, cứ coi như một vụ làm ăn thua lỗ và bây giờ mình k có khả năng hoạt động theo quy mô lớn, có thể làm nhỏ lại, vẫn có hợp đồng và tiền thu vào. Nhưng ông ấy k nghe lời ba, vẫn tiếp tục kinh doanh theo con đường cũ, mỗi tháng hợp đồng thì ít nhưng tiền phải trả cho nhân viên lại gấp mấy lần. Công ty càng ngày càng nhiều nợ, đến nỗi ông ấy k còn khả năng để thanh toán. Trong một lần chủ nợ đến đòi tiền và các cổ đông đòi rút vốn, ông ấy đã lên cơn đau tim và qua đời. Cũng chính vì thế mà Hiền Quân luôn cho rằng ba chính là người giết chết ba nó, nên nó luôn muốn tìm cách để trả thù. Đáng lẽ ra nó là con của bạn ba, ba sẽ k để nó bị thiệt thòi, vì Hiền Quân có tài nhưng lòng hận thù đã làm mất đi giá trị nhân phẩm của nó rồi

Nếu thật sự Hiền Quân như những gì ba nói thì...cậu ta đến với Bảo Nghi có phải là vì trả thù k? Nếu mà Bảo Nghi biết được, cô ấy sẽ đau lòng lắm. Tim tôi bỗng quặn đau khi nghĩ về điều đó. Tôi sẽ k để Bảo Nghi bị bất cứ tổn thương nào, bởi vì cô ấy là...

-Ba nói cho con biết là để con có sự cảnh giác với Hiền Quân

-Dạ! con hiểu ạ

-Thôi cũng đến giờ rồi chúng ta qua phòng họp đi

-Dạ

Tại phòng họp...Không chỉ có những cổ đông và viên chức lớn của công ty mà còn có sự xuất hiện của chủ tịch hội đồng quản trị của công ty đối tác...Khi vừa bước vào thì ông Chánh đã nhìn tôi và mỉm cười...một nụ cười cho sự kính trọng.

Đền phòng họp được tắt đi, cũng là giây phút tôi bắt đầu thuyết trình bản kế hoạch của mình...

Mục đích chính của chúng ta là tạo ra một sự hấp dẫn và mang lại cho khách hàng niềm tin vào những ngôi nhà mà chúng ta đã làm nên. Điều quan trọng là chúng ta không chỉ nhờ đến quảng cáo để lấy sự chú ý của khách hàng, mà những ngôi nhà ấy cần phải có chất lượng và thẩm mỹ cao, xứng đáng với giá tiền mà khách hàng đã bỏ ra. Cái câu hỏi chính là làm thế để tạo ra một ngôi nhà hoàn hảo? Một ngôi nhà thì sẽ có 2 yếu tố chính, đó là cần phải có linh hồn và phẩm chất. Linh hồn là tạo cho khách hàng một cảm giác gần gũi và ấm áp, sau một ngày làm việc mệt mỏi thì home chính là nơi sẽ giúp mỗi người điều hoà tâm trạng và mang lại sự bình yên giản đơn. Còn nói về phẩm chất thì tôi muốn nói đến vẻ đẹp và chất lượng của thiết kế...

Một tiếng trôi qua...

-Và đây chính là bản kế hoạch của tôi. Tôi xin được hết.

Sau hơn một tiếng thuyết trình thì tôi cũng đã hoàn thành xong trách nhiệm của mình. Bây giờ chỉ còn chờ vào nhận xét của mỗi người mà thôi, nhưng k biết sao sau khi tôi kết thúc đến giờ mà không một ai phản ứng gì cả. Họ chỉ nhìn nhau trong im lặng, sự im lặng chứa đầy áp lực. Năm phút lại trôi qua nhưng k một ai nói điều gì, rồi bất chợt một tiếng động được phát ra, đó là một tiếng vỗ tay. Không phải là của ba, cũng không phải của những cổ đông khác, và càng không phải của ông Chánh, mà tiếng vỗ tay đó là của chủ tịch hội đồng quản trị của bên đầu thầu.

-Điều duy nhất mà tôi có thể nói là Tuyệt Vời

Sau câu nói đó là tiếng vỗ tay vang dội cả phòng họp. Tất cả chỉ nhìn nhau mỉm cười trong sự bất ngờ mà thôi...

-Anh Phòng này, cậu ấy k hổ danh là con rể anh. Người ta vẫn nói cha nào thì con nấy, bây giờ có thể sửa lại là cha nào con rể nấy. Hay là chúng ta ký hợp đồng ngay bây giờ luôn đi vì tôi không có một lý do gì mà từ chối một bản kế hoạch hoàn hảo như vậy

-Dĩ nhiên là được chứ (Ba mỉm cười thật tươi)

Thế là 2 công ty quyết định ký hợp đồng ngay lập tức. Mỗi người thì ai cũng khá bất ngờ về diễn biến đang xảy ra, vì họ k bao giờ ngờ tôi có thể đầu được thầu chỉ sau 1 lần thuyết trình, mà k cần bất cứ sự bổ sung hay sửa đổi nào.

Ở phòng ba...

-(Chú Hưng) Cậu Gia An thật tài, chủ tịch Khương rất hài lòng về bản kế hoạch của cậu ấy. Tôi nghĩ nếu tiểu thư biết được chắc sẽ vui lắm

-Anh k thấy lạ sao!

-Ý của lão gia là?

-Gia An, nó không phải như chúng ta đã biết đâu. Nó có thể làm được một việc mà cả một chuyên gia kinh tế bậc nhất như Hiền Quân cũng không thể

-Nhưng theo như chúng ta đã cho người điều tra thì cậu Gia An chưa từng tốt nghiệp bất cứ trường đại học nào ở Việt Nam

-Có thể nó k học ở Việt Nam thì sao!

-Ý của lão gia là cậu Gia An học ở nước ngoài! Nhưng như vậy thật vô lý. Nếu như cậu ấy tốt nghiệp ở nước ngoài thì cậu ấy phải có công việc và cuộc sống tốt hơn rất nhiều so với việc làm phục vụ bàn ở quán nước

-Có thể đó là những gì chúng ta chưa biết về nó

14. Chương 14 : Nha Trang

Một tuần lễ sau...

Tôi, Bảo Nghi, Bảo Lâm, và Đăng Khoa cùng nhau đi Nha Trang. Vì Đăng Khoa vẫn k biết gì về mối quan hệ giữa tôi và Bảo Lâm, nên cả hai vẫn phải tiếp nối vở kịch chồng hờ vợ tạm.

Sống với người nổi tiếng có khác. Khi xe vừa chạy đến trước cửa khách sạn đã thấy nhân viên lễ tân ăn mặc chỉnh tề sắp thành 2 hàng tiếp đón. Cánh cửa mở ra một người đàn ông đứng tuổi mặc đồ vest đen sang trọng bước đến .

-Xin được tự giới thiệu. Tôi tên là Trần Khánh Trung giám đốc khách sạn. Chúng tôi rất hân hạnh được đón tiếp tiểu thư và cậu chủ đến nghỉ mát ở khu resort này.

-(BN) Rất vui được gặp ông

-Xin mời mọi người - vừa nói ông vừa hướng cánh tay chào mời của mình theo lối đi vào lobby

Trong lúc đang làm thủ tục check-in , tôi để ý có rất nhiều ánh mắt tò mò pha lẫn thích thú khi thấy sự xuất hiện của BN.

-(Người tiếp tân) Dạ! Đây là khóa phòng của em

Bảo Nghi vừa đưa tay lấy ...

-Em có thể ký tên cho chị được không?

Bảo Nghi mỉm cười cầm tờ giấy và cây bút lên ký tặng. Đúng nét chữ của diễn viên rất đẹp và chuyên nghiệp.

Sau đó chúng tôi chia nhau về phòng của mình. Hiển nhiên tôi và Bảo Nghi phải ở chung phòng . Thực ra chúng tôi đã làm mặt lạnh với nhau cả tuần nay rồi. Kể từ hôm thuyết trình thì chúng tôi đã k còn nói chuyện với nhau nữa, chỉ nói vài lời khi điều đó thật sự cần thiết.

Vào phòng được một chút thì Bảo Lâm điện thoại...

-Anh nghe

-Bọn mình ra ngoài chơi nha anh

-Uhm

-Rủ luôn chị Bảo Nghi luôn

-Ok, gặp em ở quầy tiếp tân

-(Tôi quay qua hỏi Bảo Nghi, lúc này cô ấy đang soạn quần áo ra khỏi vali) Em có muốn ra ngoài không?

-Không đi đâu

-Tại sao?

-Đi chung mắc công mất vui

-Em nói vậy là sao?

-Giờ mà ra biển thì sẽ có nhiều người nhận ra em, khi đó không thể chơi mà còn phải trốn

-Em có thể đội nón mà

-Thôi không đi đâu, anh đi với Bảo Lâm đi

-Ok

Tôi bước xuống quầy tiếp tân...

(Đăng Khoa) Ủa anh An, chị Bảo Nghi đâu?

-Cô ấy nói k muốn đi

-Chị ấy bệnh hả!

-K có, chỉ là k muốn đi

-(BL) Vậy thôi để chị ấy nghỉ đi

Ba đưa chúng tôi đi dạo quanh bờ biển. Tôi và BL k dám thân mật vì có ĐK ở đây. Vả lại giờ tôi cũng k có tâm trạng gì cả. K hiểu sao tôi lại bực mình con nhỏ kia đến thế. Nếu k muốn đi thì từ đầu đừng ra đây. Đi được một chút tôi nói với ĐK và BL đến nhà hàng đợi, tôi quay về coi Bảo Nghi thế nào...

Nằm nghỉ một lúc , BN cũng thay đồ ra ngoài. Vừa bước ra khỏi phòng đã gặp phải một người...

-(Hiền Quân) Ủa là em sao!

-(Bảo Nghi) Anh cũng ra đây chơi hả!

-K, anh đi công tác, mà em đi với ai vậy?

-Em đi cùng Gia An, Bảo Lâm, và bạn của BL nữa

-Giờ em định đi đâu?

-Em đi tìm mọi người

-Vậy à

-Thôi em đi nha (BN bước đi nhưng HQ đã nắm tay cô ấy lại)

-Đừng đi, đừng rời xa anh nha

-Sao vậy anh!

-Anh biết trước đây anh k nên bỏ lại em mà đi như thế, nhưng anh thật sự rất yêu em. Hãy quay lại bên anh được k em?

-Yêu em! Yêu em mà bỏ lại em một mình, để rồi trong lúc em cần anh nhất thì anh ở đâu!

-Anh xin lỗi, hãy cho anh thêm một cơ hội được k em? Để anh có thể bù đắp lại những tổn thương của em

-K phải cái gì đã bỏ đi rồi thì có thể quay lại được đâu

HQ bắt ngờ ôm BN vào lòng. Chính lúc đó tôi cũng vừa bước đến...

-Hãy tha thứ cho anh đi em!

-Em đã nói rõ với anh rồi, em đã k còn yêu anh nữa

HQ không chịu rời bỏ BN mà còn ôm cô ấy chặt hơn...Trong lúc đó tôi như một kẻ điên, sự nóng giận, lòng ghen tuông đã che lấp đi lí trí. Tôi cũng k xác định rõ là tôi đang làm gì nữa. Tôi bước đến và kéo BN ra khỏi vòng tay của HQ. Cả 2 người đều rất bất ngờ trước hành động của tôi.

-(BN) Gia An!

-(HQ) Anh đang làm cái gì vậy? Đây là chuyện của tôi và BN

-Chuyện của anh và BN ? Nên nhớ cô ấy là vợ của tôi

-Vợ anh sao! Hai người chỉ là đám cưới giả mà thôi. Tất cả những gì cô ấy làm đều vì tôi, anh hiểu chứ!

-Tôi mặc kệ điều đó, hiện tại bây giờ cô ấy là vợ của tôi, và tôi k cho phép anh có quyền làm điều đó với vợ tôi , anh hiểu chưa ?

Tôi tức giận kéo BN đi...Hiền Quân cũng k dám đuổi theo.

-(BN) Gia An ! Anh sao thế?

-Có phải lúc này k muốn đi là vì muốn gặp HQ đúng k?

-Anh nói cái gì vậy?

-Anh nói cái gì ư! Anh hỏi là em yêu hẳn ta lắm sao? (Tôi hét lên thật lớn)

-Phải, là em yêu anh ấy. Và cho dù em có yêu ai đi nữa thì cũng k liên quan đến anh. K phải anh cũng đã có BL rồi sao?

-Em chỉ muốn ly dị thôi đúng k?

-Ly dị! đúng, là em muốn ly dị. Thực chất đám cưới của chúng ta cũng chỉ là một vở kịch mà thôi. Ly dị để anh và em có thể làm những gì đối phương muốn

Cả hai im lặng nhìn nhau...Thật bất ngờ tôi ôm hôn cô ấy. Bảo Nghi chống cự đẩy tôi ra nhưng tôi càng ôm chặt hơn mặc cho cô ấy có đánh vào lưng tôi thế nào. Và rồi cô ấy k chống cự nữa, thay vào đó là một sự lạnh nhạt đáng sợ trong nụ hôn vội của tôi. Nó như xé nát tim tôi, tôi rời khỏi bờ môi ấy. Chưa kịp nói lời nào cô ấy đã tức giận tát mạnh vào má tôi.

-Anh đang làm cái gì vậy hả?

-Anh...

-Anh hãy nhớ rằng Bảo Lâm mới chính là người mà anh yêu. Từ nay đừng bao giờ làm như thế nữa (Bảo Nghi lạnh lùng quay mặt đi).

Nhà hàng...

-(ĐK) Chị! Anh An đâu? Sao chị đi có một mình vậy?

Vừa nói dứt lời tôi đã bước đến. Chỉ dám bước thẳng vào trong và k dám nhìn BN dù chỉ một lần. Tôi rất sợ khi phải nhìn vào đôi mắt của cô ấy, nó cho tôi một cảm giác rất lạ. Tôi thấy sao tôi lại ngốc nghếch như thế? Tại sao tôi lại hành động như vậy? BN và HQ có thể nào cũng đâu liên quan đến tôi. BN nói k sai tôi đã có BL rồi, tôi còn muốn gì nữa. Tôi đâu có cái quyền để ngăn cản cô ấy yêu và đến với ai.

(ĐK) Ăn xong bọn mình ra biển nha. Lúc chiều chị BN k đi chung làm anh An buồn hiu, đi với tụi em mà tâm trí cứ để đâu đâu

Sau câu nói đó của ĐK, tôi thấy cả BN và BL đều quay mặt lại nhìn tôi. Rồi cả 3 cùng im lặng, trong lòng mọi người đều mang tâm trạng rất nặng nề, chỉ có mỗi thằng nhóc ĐK là vô tư ngồi ăn tỉnh bơ.

Bờ biển...

-(ĐK) Cộng nhận ở đây đẹp thật, hèn gì có người muốn thu mua nguyên hòn đảo này

-(BN) Là ai vậy em?

-Dạ! em nghe nói có một công ty ở châu âu. Họ muốn thu mua hòn đảo này để phát triển thành khu du lịch bãi biển đẹp nhất vn mình. Nghe nói đầu tư rất lớn nhưng vì họ chưa có giấy phép kinh doanh ở vn nên muốn tìm một công ty bất động sản khác để giúp họ cho việc thu mua. Công ty chúng ta là ứng cử viên sáng giá nhất.

-Nếu công ty mình được chọn sẽ là bàn đạp vững chắc nhất khi tấn công ra thị trường nước ngoài

-Uhm, em cũng nghĩ thế. Đến lúc đó chắc anh An nhà ta sẽ bận rộn lắm. Phó tổng giám đốc mà, trách nhiệm nặng nề

-Nhóc nghĩ nhiều quá rồi, đến lúc đó chưa chắc anh còn là phó tổng

-Hả! ý anh là sao?

-K gì. Đợi đến khi cuốn Ablums mới của chị Kin phát hành thì em sẽ biết

BN quay qua nhìn tôi, chỉ trong giây lát cô ấy lại hướng mặt nhìn xa xăm về biển...

Ở đằng xa cách đó khoảng vài mét...

-(HQ) Ông thấy nơi này thế nào?

- Very nice place for vacation, nhưng so sánh với hòn đảo của Hawaii vẫn còn thua xa. Dân trí thì k được ý thức, làm ô nhiễm một bãi biển đẹp. Cậu có bao giờ đi Waikiki ở Honolulu của Hawaii chưa? Đó là một nơi thật tuyệt

-Excuse me, có vài người bạn của tôi ở đằng kia, tôi đến chào hỏi một chút nha

-Ok, I wait for you.

HQ bước đến chỗ chúng tôi...

-(HQ) Chào mọi người, cho anh xin phép được gặp BN một chút nha

DK và BL cùng quay qua nhìn tôi, tôi k hề tỏ ra phản ứng gì chỉ lặng im nhìn Bảo Nghi...

-(BN) Chuyện gì vậy anh?

-(HQ) Anh muốn nói về chuyện lúc chiều

-K gì đâu anh, quên chuyện đó đi

- Được vậy thì tốt. Em cho anh xin lỗi nha

-Uhm

- Bây giờ anh có chút việc phải làm. Tối nay em rảnh chứ! Chúng ta cùng đi ăn được k?

Lần này đến phiên BN quay qua nhìn tôi...

Ở đằng xa nơi ông Robert đang đứng...Ông mỉm cười nhìn về phía HQ...

-(Ông khẽ thì thầm) Đi vạ nẻo đường cuối cùng cũng đã gặp được

-(HQ) Mọi người đi chung luôn nha

-Về chuyện đó em sẽ hỏi lại mọi người xem có kế hoạch gì chưa. Có gì em sẽ điện thoại anh biết

-Ok, nhớ điện thoại cho anh nha. Bây giờ anh đi đây. (HQ cũng quay qua nói với BL) BL, em nhớ dẫn người yêu theo luôn nha (Nói rồi HQ bỏ đi)

-(ĐK bắt ngờ hỏi) Người yêu! Lâm có người yêu rồi sao?

BL k trả lời câu hỏi của ĐK mà chỉ biết quay qua nhìn tôi...

-Chút nữa mọi người đi chơi với HQ đi (Tôi chỉ nói ngắn gọn như thế rồi bỏ đi).

-(ĐK) Anh An sao thế! Chắc là vẫn còn giận về chuyện anh Quân cố tình bán bản kế hoạch để anh ấy mất mặt với mọi người sao?

-(BN) Em nói gì? Ai bán bản kế hoạch?

-Đa! về chuyện bản kế hoạch hôm trước là do chính anh HQ đã làm. Chút nữa anh An đã mất chức phó tổng

BN im lặng, hình như là đang suy nghĩ gì đó...

-(ĐK) Mà chuyện đó anh An k nói với chị sao?

-Uhm, cảm ơn nhóc. Chị phải đi đây một chút , tối nay 2 đứa k cần phải đi với anh HQ, chị sẽ đi một mình
Nói rồi BN bỏ đi vội...

Tối hôm đó ở một nhà hàng sang trọng và rất lãng mạn nằm trên bờ biển thơ mộng...

Rất nhiều đôi trai gái đang tự tình với những lời yêu thương trong khung gian huyền ảo của những ngọn nến lung linh. Còn tôi như một kẻ điên rồ trong men say, uống hết ly này đến ly khác...

Bất chợt có một cô gái trong bộ áo đầm vàng nhạt trông thật lộng lẫy và quyến rũ, cô ấy đã thu hút hết tất cả ánh mắt của mọi người có mặt nơi đây. Cô ấy bước đến một chiếc bàn VIP sang trọng và có một chàng trai lịch lãm , tuấn tú , chàng trai khẽ đứng dậy kéo ghế cho cô, một hành động rất galăng. Trông họ cứ

như Romeo và Juliet vậy. Tôi khẽ mỉm cười, một nụ cười chua chát nhìn cô gái. Một chàng trai bảnh bao, trí thức bên một cô gái xinh đẹp, đáng yêu như một thiên thần, thật là hoàn hảo. Nhưng có mấy ai biết được người con gái ấy lại là vợ của một kẻ say mềm tôi đây. Uống cạn ly rượu cuối cùng tôi đứng lên , lảo đảo rời khỏi nhà hàng .

11h tối vẫn chưa thấy tôi về, BN rất lo lắng , 1 tiếng nữa lại trôi qua , vẫn không thấy đâu, thất thần BN mặc vội áo khoác để ra ngoài tìm tôi, nhưng khi cánh cửa mở ra đã thấy thôi đứng gục trước phòng , người thì toàn là mùi rượu...

-Anh sao vậy? Sao lại uống say như thế?

Tôi lơ đãng mở mắt ra nhìn BN và khẽ mỉm cười. cố gắng đứng dậy, nhưng cứ ngã hết bên này đến bên khác. BN ôm lấy người tôi đỡ vào trong...

-Anh đã đi đâu mà uống nhiều thế này?

-(Tôi nói trong giọng say) Đi đến một nơi thật lãng mạn để nhìn thấy được một đôi trai tài gái sắc

-Anh nói gì?

-Đó là sự thật...sự thật Gia An à. Mà đúng là một thằng ngốc. Là em yêu HQ...

-Anh, đừng nói như thế có được k?

-Phải, k nói, k có quyền để nói

-Anh đang nghĩ gì vậy?

-Anh muốn ly dị

BN k đáp lại, chỉ nhìn tôi với một ánh mắt thật tha thiết, nó như đang đốt cháy trái tim tôi...

-Hãy ly dị để em được ở bên HQ

-Vậy sao! hay anh có thể yêu Bảo Lâm một cách đường đường chính chính

-Anh yêu ai, em k biết sao!

-Làm sao em biết được khi đó là trái tim của anh

-Vậy anh sẽ cho em biết anh yêu ai

Tôi ôm chầm lấy BN, cứ như một kẻ điên rồ tham lam với bờ môi của cô ấy. BN cố chống cự đẩy tôi ra, tôi càng ôm chặt và hôn cô ấy nhiều hơn. Tôi đưa tay hất tung chiếc áo khoác trên người cô ấy ra và đẩy xuống giường. Đôi môi tôi bắt đầu di chuyển xuống cảm rồi đến chiếc cổ mịn màng kia và sau đó là ngực. Lại 1 lần nữa bàn tay mạnh bạo của tôi cởi luôn chiếc áo thun trên người cô ấy để lộ ra bờ ngực thật quyến rũ , đồng thời chiếc áo sơ mi trên người tôi cũng không còn nữa . Và rồi BN k còn chống cự , nằm im bất động. Còn tôi vẫn say đắm với cơ thể của cô ấy.

Có một điều gì đó, tôi ngừng lại và ngược mặt lên...Một giọt nước mắt đang khẽ rơi trên đôi mi kia, lòng tôi đau thắt, đưa tay lau vội những giọt lệ buồn. Bất chợt trong vô thức , giọt nước mắt hối hận chảy dài trên gương mặt dã thú của tôi lúc này lại vô tình rơi trên đôi má thiên thần kia .Buông thả người sang một bên và đưa tay che lấy mắt mình...Đó là nước mắt của tôi sao, sao lại thế này? Đã bao nhiêu năm rồi tôi k hề biết đến mùi vị của nó. Từ ngày ngoại mất, tôi đã tự hứa với lòng sẽ k bao giờ khóc nữa, thế mà hôm nay tôi lại khóc ư? BN quay qua nhìn tôi, bất chợt một bàn tay ấm áp, dang rộng ôm lấy con mãnh thú vừa dc khuất phục của tôi. Bây giờ tôi như một đứa con nít được cô ấy nâng niu và vỗ dành, cái cảm giác ấy thật dễ chịu , nhẹ nhàng , và bình yên,tôi k còn có thể nghe thấy được bất cứ âm thanh nào nữa ngoài nhịp tim của người con gái tôi yêu.

15. Chương 15 : Mình Yêu Nhau Nha!

Chúng tôi đi Nha Trang về cũng đã được hơn hai tuần, và cũng đã gần ấy thời gian tôi k gặp Bảo Nghi. Mặc dù là chúng tôi ở chung một nhà, sống chung một phòng nhưng cũng không hề có cơ hội để nói chuyện

với nhau. Đạo này cứ sáng sớm khi bình minh chưa lên thì cô ấy đã rời khỏi nhà, tối thì đến 1-2h đêm mới về. Lúc nào cũng vậy cô ấy canh tôi ngủ thì mới về và chưa dậy thì đã đi. Thật ra mỗi đêm khi cô ấy về hay sáng sớm đi tôi đều biết cả nhưng tôi vẫn cứ giả vờ như đã ngủ say. Vì tôi hiểu rõ là cô ấy đang cố tình tránh né tôi, nên tôi cũng không muốn làm cô ấy phải khó xử. Nếu Bảo Nghi muốn thế thì cứ là như thế. Đối với tôi sao cũng được. Tôi đâu có cái quyền xen vào chuyện của cô ấy. Nếu cô ấy đã chọn ở bên cạnh Hiền Quân thì tôi sẽ tôn trọng sự quyết định đó, vì vốn dĩ tôi chỉ là một người chồng hờ mà thôi.

Hôm nay là ngày hợp các cổ đông như thường lệ vào mỗi tháng...

Trưởng phòng kinh doanh Kelvin đứng lên trình bày về những lợi nhuận và tình hình phát triển của công ty trong một tháng qua. Điều làm các cổ đông vui nhất là công ty đã thu được một số tiền rất lớn sau khi thắng được thầu. Ước tính số tiền mà công ty thu lại được sẽ là gấp 4 lần số vốn đã bỏ ra.

-(Ba) Có ai có ý kiến gì nữa k? Nếu k có thì cuộc họp coi như kết thúc ở đây nha

-(Ông Chánh) Khoan đã

-Em có chuyện gì sao?

-Em muốn biết là theo như quy định của công ty thì có phải ai có số cổ phần nhiều nhất thì người đó sẽ được làm chủ tịch hội đồng quản trị?

-Ý em là sao?

-Không, em chỉ muốn xác nhận lại điều đó

-Phải, đó là quy định của công ty

-Vậy thì em nghĩ về chức chủ tịch hội đồng quản trị sẽ có một chút thay đổi. Vì hiện tại em đang sở hữu 50% cổ phần của công ty và chủ tịch thì chỉ có 35% mà thôi.

-Em nói cái gì?

-Vào ngày hôm qua Bảo Nghi đã bán lại 20% của nó cho em và cộng thêm 30% em đang sở hữu thì em có tổng cộng 50%

Mỗi người dường như ai cũng rất là bất ngờ về những gì ông Chánh nói. Lâu nay ai cũng hiểu 20% cổ phần của Bảo Nghi là không thể nào bán ra ngoài được, vì nó có sự quyết định rất lớn về chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị.

(Cả tôi và ba đều không thể nào tin tưởng được) Bảo Nghi đã bán cổ phần cho ông Chánh sao! Cô ấy đang làm gì thế? Cô ấy dư sức biết 20% cổ phần đó có ảnh hưởng thế nào đến cả công ty này mà. Tại sao cô ấy lại làm vậy?

Ba không nói gì hết chỉ im lặng để coi tình hình và để có thời gian hỏi lại Bảo Nghi mỗi việc cho rõ ràng...

-(Ông Chánh) Với tư cách là người đang nắm cổ phần nhiều nhất. Tôi xin tuyên bố vào ngày mai chúng ta sẽ có cuộc họp để bầu lại chủ tịch của công ty

Cuộc họp coi như kết thúc như thế trong sự bàn tán rất xôn xao. Ngày mai rồi sẽ ra sao? Số phận của The Blue một công ty lớn mạnh bậc nhất của đất nước ta sẽ về đâu?

Ở nhà, tại phòng làm việc của ba...

Tôi và Bảo Nghi đang đứng trước mặt ba. Khuôn mặt phúc hậu của ba hiện rõ sự tức giận...

-(Ba) Bảo Nghi, sự việc là như thế nào?

-(Bảo Nghi) Dạ...

-(Ba có vẻ hơi lớn tiếng) Con hãy nói đi

-Con xin lỗi ba

-Tại sao con lại bán cổ phần cho chú út? Con phải biết đó là quà của ông nội tặng cho con trước khi ông mất. Ông đã dặn con không được bán nó mà

Bảo Nghi chỉ biết im lặng, cúi mặt xuống trong sự tra hỏi của ba...

-Có phải chú út đã ép buộc con chuyện gì?

-Dạ! Trong tay chú út có những tấm hình và chú ấy bắt con phải bán cổ phần, nếu k chú ấy sẽ tung hình ra

-Đó là những tấm hình gì mà khiến con phải bán cổ phần như thế

-Dạ! là hình của con và Hiền Quân

-Hình gì của con và nó

-Thật ra con và Hiền Quân đã qua lại nên bị chú út cho người theo chụp lén

-(Sắc mặt của ba vô cùng giận dữ) Con nói cái gì?

Hình của cô ấy và Hiền Quân sao! Nhưng đó là hình gì? Chẳng lẽ cô ấy và Hiền Quân lại có những bức ảnh thân mật đến nỗi không thể để mỗi người nhìn thấy được sao. Đó có phải là hình... Đầu óc tôi quay đảo, trái tim nhức nhối như có một cái gì đó vừa đập rất mạnh vào đầu...

-Bảo Nghi sao con có thể làm như thế. Con có nghĩ cho Gia An k? Nó là chồng của con mà. Sao con lại có thể đối xử với nó như vậy. Thật tàn nhẫn lắm con có biết không?

- (Bảo Nghi cúi mặt xuống k dám nhìn thẳng ba) Con xin lỗi

-Hãy lên phòng cho ba, và từ nay ba cấm con k được bước ra khỏi phòng dù chỉ một bước

Bảo Nghi k nói gì, chỉ lặng lẽ bước ra khỏi phòng, thậm chí k hề nhìn tôi một lần...

-Gia An! ở lại nói chuyện với ba một chút

-Dạ!

-Ba biết với bất cứ người đàn ông nào thì cũng khó có thể chấp nhận được vợ mình như thế. Ba hiểu con đang rất đau lòng nhưng coi như ba xin con đi, xin con hãy tha thứ cho Bảo Nghi và hãy bên nó nha con

Tôi chỉ biết im lặng k thể nói nên lời vì trái tim tôi lúc này đau lắm. Dù tôi đã biết rằng Bảo Nghi và Hiền Quân đã qua lại với nhau, biết rằng trái tim của cô ấy mãi mãi chỉ có thể yêu Hiền Quân mà thôi, nhưng sao tôi cũng k thể nào chấp nhận được sự thật đó. Tại sao tôi cứ mãi hy vọng về tình yêu xa xăm ấy, về những hồi ức của ngày xưa. Hy vọng rồi lại thất vọng, cảm giác như đang rơi xuống một hố sâu k đáy, lơ lửng và nhức nhối.

Sau khi từ phòng ba ra tôi đã đi thẳng đến nhà ông Chánh...

-Wo, coi ai hạ giá nhà tôi đây, cháu rể của tôi sao

-Về những tấm hình đó, có phải do Hiền Quân đã đưa cho ông?

-Cậu muốn biết điều đó để làm gì?

-Tôi hỏi ông những tấm hình đó có phải do Hiền Quân đã đưa cho ông k?

-Cậu rất giống anh tôi nhỉ, rất thích ra lệnh cho người khác mà k cần biết điều gì. Được thôi tôi cũng k có gì để giấu. Phải! những bức ảnh đó là do Hiền Quân đã đưa cho tôi

-Những tấm hình đó bây giờ ở đâu?

-Tôi đã đưa hết cho Bảo Nghi rồi. Con bé đó công nhận cũng yêu cậu thiệt. Biết chồng mình lăng nhăng với em họ của mình mà vẫn chịu ký vào bản hợp đồng

-Ông nói gì? hình nào? của ai?

-Uả, vậy Bảo Nghi k cho cậu coi sao! Đó là hình của cậu và Bảo Lâm bên nhau đấy

Tôi và Bảo Lâm sao? K phải là hình của Bảo Nghi và Hiền Quân? Vậy sao cô ấy lại nói với ba như thế. Tại sao lại nhận lỗi về mình? Cô ấy đang làm gì thế?

Hôm qua...

-Chú gọi con đến có chuyện gì k ạ?

-Chú muốn làm một cuộc buôn bán với con

-Dạ! buôn bán gì ạ, con k hiểu?

-Chú muốn con bán lại 20% cổ phần của con cho chú

-Dạ k được đâu chú, cái đó là quà của ông nội đã cho con, ông đã dặn là k được bán

-(Ông Chánh mỉm cười lấy ra một sấp hình) Con nghĩ sao về những tấm hình này!

-Đó là hình của...

-Chỉ cần con ký vào bản hợp đồng này, đồng ý bán 20% cổ phần cho chú thì chúng sẽ thuộc về con

-Chú...sao chú lại có thể ụ hiếp con như thế?

-(Ông ấy lắc đầu với dáng vẻ của một tên nguy quân tử thật sự) K phải ụ hiếp mà là đề nghị. Chú chỉ sợ nếu con k ký thì những tấm hình này sẽ được đăng lên trang nhất vào ngay ngày mai. Khi đó chồng con sẽ trở thành kẻ bị mỗi người truy đuổi, họ sẽ bắt cậu ấy sống k được chết k im. Và cả ba của con, ông ấy sẽ k tha thứ cho kẻ đã làm tổn thương con gái của mình

-Con thật sự k ngờ là vì chức chủ tịch mà chú lại có thể làm như thế. Chú có nghĩ đến Bảo Lâm k? Bảo Lâm sẽ thế nào khi những tấm ảnh này được đăng lên

-Điều đó k quan trọng, cái ta muốn là cổ phần của con

-Được rồi, chú chỉ muốn như thế thôi, cháu sẽ cho chú

Bảo Nghi đã đặt bút ký vào bản hợp đồng vì cô ấy thà là bị ba trách, la mắng còn hơn nhìn thấy tôi và Bảo Lâm bị gì...

-Sao hả! thấy vợ cậu yêu cậu đến thế nào k?

Bảo Nghi em đang làm gì vậy? Em thật ngốc mà. Vậy mà anh còn để em bị ba phạt. Anh đúng là kẻ ngu ngốc, k hiểu cho em mà còn trách em. Anh xin lỗi!

-Cám ơn ông đã cho tôi biết sự thật

Tôi đứng dậy rời khỏi...

Cùng lúc điện thoại ông Chánh keo...

-Tôi nghe đây

-(Hiền Quân) Mỗi chuyện tốt chứ?

-Uhm, vẫn tốt cậu hãy nói với ông Robert Amission yên tâm đi, The Blue của tôi sẽ giúp công ty KP thu mua thành công Vinpearl.

-Ok, vậy thì xin chúc mừng ông

-Gặp lại cậu sau

Do đi vội nên tôi để quên cái điện thoại, định quay lại lấy thì vô tình nghe được cuộc nói chuyện của ông Chánh. Ông Robert Amission của công ty KP sao? Chẳng lẽ người đứng sau lưng lại là...Con hổ lớn cuối cùng đã xuất hiện...

Tôi quay về nhà vào phòng gặp ba...

-Con về rồi sao! Ba mới vừa liên lạc với các cổ đông, họ đã hứa ủng hộ cho ba. Hiện tại ba có 35%, 5% của con và 5% của họ nữa thì là 45%. Bây giờ chủ yếu là ở Bảo Lâm. Nếu nó ủng hộ ba thì khi đó ba sẽ có 50% cổ phần, theo như quy định của công ty nếu 2 cổ đông bằng cổ phần thì chức chủ tịch sẽ dựa trên số phiếu bầu của các giám đốc, trưởng phòng và cổ đông khác. Về điều đó thì ba sẽ k thua chú út con được đâu, nhưng bây giờ phải coi sự quyết định của Bảo Lâm thế nào?

Vừa lúc đó có người gõ cửa...

-Dạ thưa cậu có điện thoại của cô Bảo Lâm ạ

-(Tôi cầm lấy điện thoại) Anh nghe

-Anh đã để quên điện thoại ở nhà em

-Uhm, anh biết. Em kiếm anh có chuyện gì k?

-Có bác 2 ở đó k anh? Em muốn nói chuyện với bác ấy

-Có

Tôi đưa điện thoại cho ba...

-Bảo Lâm muốn được nói chuyện với ba

-(Ba bắt máy) Alo, bác đây

-Dạ! Bác vẫn khỏe ạ?

-Uhm, bác vẫn tốt

-Dạ! con muốn thay mặt ba con xin lỗi bác. Bác hãy tha lỗi cho ba con nha!

-Bác biết trong chuyện này k liên quan gì đến con

-Dạ! Bác ơi con đã quyết định giao cổ phần của con cho bác, xin bác hãy nhận lấy nha

-Bảo Lâm! Con k cần phải làm thế

-K, xin bác hãy nhận nha, con biết nó rất quan trọng đối với bác mà

-Vậy bác xin cảm ơn tấm lòng của con. Bác sẽ nhận

-Dạ! Con hy vọng bác sẽ thành công

-Cảm ơn con

Cúp máy, ba quay qua nói với tôi...

-Bảo Lâm là một đứa thật tội nghiệp lúc nào cũng thương yêu ba mình, nhưng còn thằng em của ba thì lại quá tham lam. Nếu k phải thương Bảo Lâm thì ba đã thẳng tay với nó từ lâu rồi

-Dạ! Vậy mỗi chuyện đã tốt rồi hả ba!

-Uhm, coi như tạm ổn

-Ba à! ba đừng giận vợ con nha ba. Hãy cho cô ấy được đi ra ngoài, đừng giam lỏng cô ấy ở nhà

-Nghe được những lời đó của con ba rất vui. Quả thật con gái của ba đã k cưới làm chồng, nhưng tạm thời cho nó ở nhà phản tỉnh đi

-Dạ! vậy con xin phép về phòng

Mỗi chuyện coi như đã được ba giải quyết một cách nhanh lẹ và đầu vào đó. Đúng k hổ danh là đại danh nhân lừng lẫy dù trong hoàn cảnh thế nào cũng luôn giữ được bình tĩnh và quyết đoán. Nhưng rất tiếc ba lại k hề hay biết rằng vẫn còn một người đang đứng phía sau hậu trường và điều khiển vẩn cờ. Hôm ở khách sạn Hiền Quân đã nhanh tay tráo đổi bản hợp đồng. Và điều đó có một sức ảnh hưởng rất lớn đến kết quả chủ tịch hội đồng quản trị vào ngày mai. Sẽ k ai ngờ rằng chỉ trọn vẹn trong một ngày mà tất cả những công sức bao nhiêu năm bị tan thành mây khói.

Tôi lên lầu kiếm Bảo Nghi...

Lúc này cô ấy đang nằm ngủ trên giường, tôi bước đến ngồi bên cạnh...

-Dậy đi, anh có chuyện muốn nói với em

-(Cô ấy vẫn chùng mền) Chuyện gì để nói sau đi, em buồn ngủ
 -Chuyện về những tấm hình đó, có phải là hình nude của hai người k?
 -(Bảo Nghi bung mền ngồi dậy, nắm lấy tay tôi) K phải đâu, em và Hiền Quân k có chuyện đó
 -(Tôi nhìn thẳng vào mắt Bảo Nghi) Thiệt k? Vậy cho anh coi đi
 -Em đã vứt nó rồi
 -Anh k tin, những tấm ảnh lãng mạn như thế sao em lại vứt
 -Lãng mạn hay nhìn cái mặt thấy ghét, ôm người ta nèo nèo
 -(Tôi vẫn cố tình giả vờ k biết chọc cô ấy) Ai ôm ai. Hiền Quân ôm em hả?
 -(Bảo Nghi buông tay tôi ra và quay mặt lại với tôi) K
 -Coi cái mặt kia, bộ em đang ghen hả?
 -Làm gì phải ghen, hình của em và Hiền Quân mà
 -Vậy hả! k phải hình của anh và Bảo Lâm sao?
 -Hả!
 Bảo Nghi chưa kịp hỏi thì tôi đã quàng tay ôm cô ấy từ phía sau
 -Anh làm gì thế?
 -Ôm vợ k được sao?
 -Mình đâu phải là vợ chồng thật
 -Trước đây k phải nhưng kể từ bây giờ là phải
 -Anh! mà hồi nãy anh nói hình gì?
 Tôi chồm tới tựa cằm lên vai cô ấy...
 -Em thật ngốc, sao lại đi nhận là hình của mình và Hiền Quân?
 -Anh...anh đã biết
 -Uhm, anh đã biết có một người đã yêu anh nhiều thế nào, thế mà lâu nay anh không nhận ra
 -Em sợ ba biết sẽ làm gì anh nên em...
 -Anh biết rồi từ nay anh sẽ k như thế nữa chúng ta sẽ là vợ chồng, k phải chỉ trên danh nghĩa của bản hợp đồng mà là đôi vợ
 chồng thật sự
 -Nhưng còn Bảo Lâm thì sao?
 -Em đừng lo anh và Bảo Lâm đã chia tay
 -Hả! hồi nào?
 -Cũng gần 2 tuần rồi
 -Sao em k biết gì vậy?
 -Em cứ sáng đi tối về làm sao anh có cơ hội nói em biết
 -Nhưng vì sao anh và Bảo Lâm lại chia tay?
 -Sau khi đi Nha Trang về anh và Bảo Lâm đã gặp mặt
 Bờ hồ...

-Có chuyện gì mà kêu anh ra đây vậy em?

-Anh à! em đã suy nghĩ kỹ rồi. Chúng ta chia tay nha

Khi nghe được những lời nói đó, k biết sao trái tim tôi lại k hề có một chút cảm giác gì hết. Đau lòng cũng k, buồn cũng k...

-Em muốn thế sao?

-Uhm, em k muốn vì em mà anh và chị Bảo Nghi phải như thế. Lúc ở Nha Trang em đã biết được người mà anh thật sự yêu là ai. Em k muốn 1 người ở bên em nhưng trái tim lại vương vấn về một người khác

Tôi im lặng và chỉ biết im lặng mà thôi k thể nói được điều gì, vì chính tôi đây tôi cũng đã hiểu rằng tôi đã thật sự yêu ai...

-(Bảo Lâm cố che giấu cảm xúc của mình, mỉm cười như k có gì) Từ nay anh sẽ là anh rể của em nha

-Uhm

-(Bảo Nghi) Bảo Lâm nói biết được người anh thật sự yêu là ai. Vậy người đó là ai vậy?

-Ừa, em k biết sao?

-(Bảo Nghi tinh quái chọc tôi) K, em k biết

-Vậy có cần anh cho em biết k?

-Uhm

Tôi mỉm cười rồi thật bất ngờ đề cô ấy nằm xuống giường. Tay của Bảo Nghi cũng luồn qua cổ tôi như kéo tôi đến gần hơn với khuôn mặt của cô ấy.

-Bà xã muốn gì thế?

-(Khuôn mặt của Bảo Nghi tinh quái, nhưng rất đáng yêu và có chút quyến rũ) Muốn yêu anh

Bảo Nghi chồm đến đặt một nụ hôn lên môi tôi. Chúng tôi cứ thế môi liền môi. Cảm giác thật mặn nồng và say đắm. Bảo Nghi đưa tay cởi từng nút áo sơ mi của tôi ra và cho đến khi tất cả những chiếc nút được tháo ra hết thì cô ấy đưa tay cởi chiếc áo vứt nó qua một bên. Nụ hôn bị cắt nhịp khi tôi ngồi dậy trên đùi cô ấy. Bảo Nghi cũng định tay chống xuống giường để ngồi dậy. Chúng tôi cùng nhìn sâu vào mắt đối phương. Từ trong đôi mắt ấy tôi có thể cảm nhận ra được ngọn lửa yêu thương đang bùng cháy như sắp thui rụi hai kẻ đang dâng trào niềm khao khát của yêu thương.

Tôi đưa tay cởi ra từng chiếc áo trên người Bảo Nghi và luồn tay về phía sau để tháo ra cái nút của chiếc áo ngực đang che lại bộ ngực quyến rũ và đầy gợi cảm kia. Tôi khẽ nhìn xuống vùng ngực ấy, nơi mà đang cướp đi từng hơi thở và sự khao khát của kẻ say dại tôi đây. Bảo Nghi nắm lấy tay tôi và từ từ di chuyển nó, từ từ và từ từ kéo nó thật gần hơn và cuối cùng đặt nó lên bờ ngực trắng mịn ấy. Bàn tay tôi nóng bừng lên như đang bị đốt cháy bởi một ngọn lửa thật nóng.

Cảm giác như muốn ôm gọn bờ ngực ấy trong lòng bàn tay để có thể nắm niu vút ve. Một sức hút thật mạnh cứ thôi thúc tôi, tôi khẽ chồm tới đặt một nụ hôn lên vùng đất yêu thương, nơi đang gọi mời niềm say mê của tôi. Và rồi là thật nhiều thật nhiều những nụ hôn. Tôi khẽ đỡ Bảo Nghi nằm xuống nhưng đôi môi tôi thì k hề rời khỏi bờ ngực của cô ấy dù chỉ 1 giây. Hơi thở của Bảo Nghi thật gấp gáp và có những âm thanh khe khẽ, nó làm tăng thêm niềm khao khát trong tôi. Tôi đưa tay luồn xuống dưới để lấy ra hết những mảnh vải còn sót trên người cô ấy và cũng thật nhanh chóng cởi ra hết những gì vướng bận trên cơ thể mình. Đôi môi tôi bắt đầu đi xuống...và tiếp tục xuống...cho đến khi có thể chạm vào nơi thiên đường hạnh phúc ấy, thì cũng là lúc những tiếng ren của cô ấy lớn và nhanh hơn. Tôi như một kẻ say dại đang chìm đắm trong những yêu thương với những môi hôn ngọt ngào và sâu thắm. Chúng tôi đã thật sự đốt cháy nhau tan ra và hòa lẫn thành một.

Bình minh gọi sáng cả căn phòng cũng lúc hai kẻ đắm say vẫn đang quấn lấy nhau chìm sâu vào giấc mộng đẹp. Tiếng chuông báo thức bất chợt vang lên vô tình đánh thức kẻ cuồng dại tôi đây. Tôi mở mắt mỉm

cười nhìn cô vợ xinh xắn trong vòng tay mình. Tôi siết chặt vòng tay ôm cô ấy vào lòng. Bảo Nghi khẽ mở mắt ra nhìn tôi...

-Em ngủ ngon k?

-(Vẫn khuôn mặt đáng yêu ấy nhìn tôi) Uhm

-Có lạnh k, đêm qua k mặc gì cả?

-K lạnh, anh ôm em thế này sao lạnh được

-Hihi...mình dậy nha. Hôm nay ở công ty có chuyện quan trọng

-Uhm, nhưng mà...

-Thế nào?

-(Cô ấy nhìn tôi với dáng vẻ thật lẳng lơ) Anh mặc đồ cho em

-Hả

-Tối qua anh đã cởi ra hết thì giờ anh phải mặc lại cho em

-Hihi...coi vợ anh kia. Sáng sớm đã hư. Anh mà thay đồ cho em là anh sẽ yêu em nữa đó

-Uhm, cho anh đấy, muốn làm gì thì làm

-(Tôi quay lại nằm lên người cô ấy) Cái này là vợ nói đấy

Và sau đó là những môi hôn và tiếp tục thắp lên ngọn lửa của đêm qua...

Đang chìm đắm trong niềm đam mê thì bà quản gia gõ cửa...

-Dạ! Lão gia bảo tôi lên kêu cô cậu dậy để đến công ty

-(Bảo Nghi) Dạ! tụi con sẽ xuống liền

Bảo Nghi quay lại nhìn tôi, hình như vẫn chưa đủ để lấp đầy những khao khát của cả hai nhưng đành phải tạm dừng trong sự luyến tiếc.

-Hồi nãy chồng đã mặc đồ cho vợ để vợ mặc áo sơ mi cho chồng nha

Bảo Nghi đứng gài từng nút áo sơ mi cho tôi như cách mà cô ấy đã tháo nó đêm qua...

-Em cũng muốn đến công ty hả?

-Uhm, em muốn đi với anh và ba. Dù xảy ra bất cứ chuyện gì em cũng muốn được ở bên cạnh hai người mà yêu nhất trên thế

gian này

-(Thật ngào làm sao) Hihi, nhưng trước khi đi em nhớ kêu người thay cái ga giường nha

-Sao vậy?

Tôi khẽ nói nhỏ vào tai cô ấy...

-(Bảo Nghi mỉm cười mắc cỡ) Anh này! Lần đầu tiên của người ta phải thế chứ

Và sau đó cả nhà chúng tôi cùng nhau đến công ty. Mỗi thứ cứ tưởng như đã được giải quyết nhưng thật k một ai ngờ rằng đó chỉ là bắt đầu của những cạm bẫy và âm mưu, đang dần muốn chiếm gọn The Blue. Thân phận và quá khứ của tôi cũng dần được hé mở...

16. Chương 16 : Phò Mã Gia

Hôm nay là một ngày trọng đại của tất cả thành viên của the blue. Có thể nói đây là biến cố lớn nhất từ khi thành lập công ty. Và đêm qua là một đêm mất ngủ của khá nhiều người. Tất cả đều rất lo lắng và hồi hộp, họ không biết rồi số phận của họ sẽ về đâu. Nếu tổng giám đốc Hoàng Minh Chánh thành công lên ngôi chức chủ tịch hội đồng quản trị và điều khiển hệ thống điều hành của công ty nhất định sẽ có một sự thay đổi rất lớn vì vốn dĩ quan mới lên nhận chức thì không thể nào dùng thuộc hạ của người đã từng đối đầu với mình.

Nhìn quanh phòng họp đã thấy hầu hết những ông chủ lớn nhỏ của công ty đều có mặt và dĩ nhiên Bảo Nghi và Bảo Lâm cũng không ngoại lệ. Mặc dù hiện tại Bảo Nghi đã không còn là cổ đông của công ty nữa, nhưng cô ấy vẫn có tư cách để bầu cử về chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị nếu như hai cổ đông bằng cổ phần vì vốn dĩ cô ấy mang họ Hoàng và công ty này được biết như thuộc quyền sở hữu của họ Hoàng mà thôi.

Trên khuôn mặt của mỗi người đều hiện lên vẻ lo lắng và hồi hộp đến ngạt thở. Với ba thì ông luôn nở nụ cười nhẹ nhàng đến phúc hậu, mặc dù ba không nắm chắc phần thắng vào tay nhưng ba không hề tỏ ra lo lắng một chút nào. Điều đó đủ làm cho đối thủ của ông phải khiếp sợ bởi vẻ điềm tĩnh ấy. Còn với kẻ bán đứng tình thân ruột thịt kia thì lại rất vui mừng và háo hức vì ông ta nghĩ rằng cuối cùng mình đã đạt được những gì mình mong đợi bao năm qua, nhưng ông không hề biết rằng đó chính là giây phút cuối cùng ông có thể vương mình trong cái chiến trường vinh quang kia. Suốt cuộc đời dàn dựng một vở kịch để rồi ông lại quên mất một câu nói “Tham thì Thâm”.

Còn riêng tôi lại có một cảm giác gì đó bất an. Nếu như ông Robert đã ra tay giúp đỡ cho ông Chánh thì nhất định ông ấy đã hiểu rõ cuộc sống hiện tại của tôi. Và người đó chính là người duy nhất điều khiển ván cờ, ông Robert cũng chỉ là một trong những con cờ trên bàn mà thôi. Ông ấy đã bỏ hai năm ra tìm kiếm nhưng vẫn không tìm ra được vì tôi hiểu rõ điều đó nên mới đổi thành họ Phương thay vì họ Lâm. Như ba đã nói thì những cổ đông khác đã chịu ủng hộ cho ba và phần trăm thành công cũng không phải là thấp, nhưng với tôi lại có một cảm giác không an tâm, không hiểu làm sao ông ấy lại có thể chơi một trò chơi 50/50 như thế. Vốn dĩ con người đó không bao giờ làm gì khi không nắm chắc được phần thắng trong tay. Nhất định còn một điều gì đó mà cả ba và tôi đều không biết được, nhưng nó là gì?

Cuộc họp bắt đầu...

-(Ông Chánh) Như các vị đã biết thì hiện tại tôi đang sở hữu 50%, cũng chính là người đang giữ cổ phần nhiều nhất của công ty. Nên hôm nay tôi muốn được bầu lại chức chủ tịch hội đồng quản trị

-(Ba im lặng không nói gì thay vào đó thì chú Hưng đứng lên trình bày) Dạ thưa giám đốc! Chủ tịch của chúng tôi hiện cũng đang có 50% cổ phần nên tôi nghĩ việc yêu cầu của ngài sẽ không thể được chấp nhận

-Anh nói vậy là sao! Anh ấy làm sao có được 50% cổ phần của công ty

-Dạ! Chủ tịch hiện có 35% và sự ủng hộ 5% của cậu Gia An, 5% của những cổ đông khác và cuối cùng là 5% của cô Bảo Lâm. Vậy đồng nghĩa với việc chủ tịch đang có 50% cổ phần

-(Ông Chánh quay qua nhìn Bảo Lâm) Bảo Lâm con...

-(Bảo Lâm) Con xin lỗi ba

-Đúng là đồ khôn nhà đại chợ

Những người khác thì chỉ biết há hốc tròn xoe mắt thể hiện sự tò mò khó hiểu, 20% cổ phần của Bảo Nghi thì lại vào tay ông Chánh trong khi đó Bảo Lâm lại đi ủng hộ bác hai của mình mà không phải là người đã sinh ra cô ấy...

-(Chú Hưng) Theo như quy định của công ty nếu hai cổ đông có số cổ phần bằng nhau thì khi đó chức chủ tịch hội đồng quản trị sẽ do các cổ đông, giám đốc, và trưởng phòng bầu chọn. Bây giờ chúng ta sẽ có một cuộc biểu quyết nhé

Sau câu nói của chú Hưng thì mọi người ai cũng khá hài lòng vì thật sự đối với tất cả những nhân viên của công ty thì ba luôn là vị chủ tịch đáng kính nhất.

-(Chú Hưng) Chủ tịch Hoàng Minh Phong

Mọi người bắt đầu đưa tay biểu quyết. 3/4 những người có mặt ở đây đều đưa tay lên ủng hộ cho ba

-(Chú Hưng) Còn tổng giám đốc Hoàng Minh Chánh

Cũng có vài người đưa tay lên nhưng họ đều là tay chân của ông Chánh mà thôi

-(Chú Hưng) Như vậy kết quả đã rõ ràng, nên chắc có lẽ chúng ta sẽ k có gì thay đổi về chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị

Ông Chánh k còn có thể nói thêm được điều gì, cứ nghĩ là đã nắm chắc phần thắng k ngờ cuối cùng bị lật ngược ván cờ một cách đau đớn thế này. Và Điều mà ông k bao giờ ngờ đến là Bảo Lâm, đứa con gái duy nhất của ông lại là người giúp cho đối thủ hạ gục ông chỉ trong một đòn quyết tử.

-(Ba) Bây giờ với vị trí là chủ tịch hội đồng quản trị của The Blue, tôi xin tuyên bố loại bỏ chức vụ tổng giám đốc điều hành của ông Hoàng Minh Chánh. Kể từ ngày hôm nay thì ông Hoàng Minh Chánh chỉ đơn thuần là một trong những cổ đông của The Blue mà thôi và tôi sẽ giao lại chức vụ này cho Gia An, phó giám đốc. Thay vào đó cô Hoàng Bảo Lâm thư ký hiện tại của phó tổng sẽ đảm nhận chức vụ của phó tổng

-(Ông Chánh tức giận đến đỏ mặt) Anh dám...

Cánh cửa phòng họp đột nhiên mở tung ra trong dáng vẻ lo lắng của cô thư ký vì đã cố gắng ngăn cản những người đang cố tình xông vào bên trong phòng họp. Vị khách bất ngờ đó không ai khác chính là Hiền Quân và hai người nước ngoài cao to. Họ đã tự nhận là luật sư.

-(Cô thư ký trông thật lo lắng) Dạ! những người này...

-(Cô ấy chưa kịp nói dứt câu thì chú Hưng đã lên tiếng) Xin lỗi đây là cuộc họp hội đồng quản trị của công ty người không phận sự không thể vào được

-(Hiền Quân mỉm cười nhìn chú Hưng) Xin lỗi nha! Tôi đến đây với tư cách là người đại diện cho công ty KP đến đảm nhận chức vụ hội đồng quản trị của The Blue

-(Ba) Cậu đang nói cái gì đó?

-(Hiền Quân lấy ra một sấp hồ sơ) Trong tay tôi là bản hợp đồng giữa công ty KP và ông Hoàng Minh Chánh. Do ông Chánh hiện đang thiếu của KP với số tiền là 10 tỷ mỹ kim, ông không có khả năng chi trả số tiền đúng thời hạn nên trong hợp đồng đã ghi là ông ấy phải nhường lại 50% cổ phần của mình cho KP

-(Ông Chánh đứng dậy) Cậu nói cái gì? Tôi chỉ mượn của KP có 1 tỷ mỹ kim, tại sao bây giờ lại là 10 tỷ

-(Hiền Quân) Như lúc đầu hai bên đã ký hợp đồng thì nếu ông k thể chi trả số tiền đúng thời hạn thì ông phải đền cho công ty KP gấp 10 lần khoản nợ hoặc nếu ông là chủ tịch của The Blue thì ông có thể giúp đỡ KP thu mua Vinpearl coi như tiền công KP trả cho ông. Nhưng thưa ông thời hạn của bản hợp đồng đã kết thúc nhưng ông vẫn k đủ khả năng để chi trả nên công ty của chúng tôi theo như pháp luật sẽ lấy 50% của ông coi như trả nợ. Nếu ông có thêm thắc mắc gì thì có thể làm việc với luật sư của tôi (Hiền Quân nhìn qua hai người đàn ông cao to)

-Không phải bản hợp đồng có thời hạn là một năm sao?

-Hình như ông đã quá già nên đã đọc nhầm. Bản hợp đồng chỉ có thời hạn là 1 tuần mà thôi

Hiền Quân để bản hợp đồng lên trước mặt ông Chánh. Ông liền mở ra xem một cách gấp gáp và thật sự bản hợp đồng chỉ có thời hạn là 1 tuần mà thôi. Đó chính là kết quả của sự tráo đổi ở khách sạn hôm đó.

-(Ông Chánh) Các người đã gạt bẫy cho ta bước vào. (Ông chỉ mặt Hiền Quân) Mày là thằng khốn. (Ông bắt lực thả người ngồi phệt xuống ghế)

Ba chỉ biết lắc đầu nhìn đứa em. Cả một đời luôn cho rằng mình thông minh, đến cuối cùng lại để thua trong tay một tên nhóc. Chỉ trong phút chốc đã mất trắng tất cả.

-(Hiền Quân lại lấy ra một sấp giấy khác) Và đây là 3% cổ phần do ông Vương Hùng đã ký bán lại cho KP

-(Ba) Cái gì?

-(Hiền Quân lại mỉm cười với vẻ đắc thắng) Ông Vương Hùng đã bán cho KP 3% cổ phần của ông với giá gấp 3 lần thị trường. Ông ấy còn gởi lời xin lỗi đến chủ tịch đấy

-(Ba thật k ngờ người bạn lâu năm của mình lại có thể đối xử với mình như thế) Mày...

-(Hiền Quân lại mỉa mai nhìn ba) Ông thấy thế nào hả chủ tịch. Khi người bạn thân nhất của mình lại thẳng thắn từ chối giúp đỡ trong lúc mà mình khó khăn trên bờ vực thẳm. Ngày xưa ba tôi cũng như ông cũng bị một người bạn thân bạc tình bạc nghĩa thấy chết k cứu

Cơn tức giận đã làm cơn đau tim của ba tái phát. Ba ôm lấy tim...Bảo Nghi hoảng hốt đứng phắt dậy và chạy đến đưa tay lên ngực ba xoa xoa tim.

-(Bảo Nghi) Ba ơi! hãy bình tĩnh nha ba. Ba đừng làm con sợ

-Ông thấy thế nào hả chủ tịch? Đau lắm sao? Ngày xưa ba tôi cũng như ông cũng ôm lấy tim mình trong sự bao quanh hò hét của những chủ nợ. Và ông ấy đã phải mất luôn cả mạng sống của mình

-(Bảo Nghi) Anh thôi đi. Đủ rồi đó

-Thôi sao! Em có biết vì ông ta mà anh đã mất đi những gì không. Ông ta chính là người gián tiếp gây ra cái chết của ba anh, khiến mẹ anh phải lâm bệnh nằm liệt giường và cũng chính vì ông mà anh phải mất em ột kẻ bất tài vô dụng kia

-Anh có biết vì sao anh đánh mất tôi k? Tất cả đều do lòng tham của anh quá lớn. Ba năm trước tôi đã năn nỉ anh về The Blue làm, ba đã hứa sẽ chỉ dẫn và giúp đỡ cho anh ,và cả chuyện chấp nhận hôn ước của chúng ta, nhưng anh đã thẳng thừng từ chối tôi như thế nào anh biết rồi đấy. Ba tôi không phải không giúp ba anh mà ba đã có liên lạc với các công ty khác, sau khi mọi chuyện kết thúc họ sẽ giúp ba anh mở lại công ty trong quy mô nhỏ hơn nhưng sẽ kinh doanh dưới sự bảo đảm của The Blue

-Ông ta có thật sự làm vậy sao?

-Ba của tôi thế nào thì tôi là người hiểu rõ hơn anh và tôi mong anh hãy thận trọng với lời nói của mình. Anh không có tư cách lăng mạ ba và chồng tôi. Chồng tôi có bạc tài vô dụng hay không thì anh ấy cũng là chồng tôi, mãi mãi tình yêu của tôi dành cho anh ấy cũng không thay đổi

Trong ánh mắt ấy, luôn ngập tràn những yêu thương , nồng nàn , sâu sắc khi lời nói yêu tôi được thốt ra. Hạnh phúc bất tận đang dần chiếm trọn con tim tôi...

-em yêu hấn???... và bây giờ tôi bắt chồng em và ba em phải thân bại danh liệt

-(Hiền Quân ngược mặt lên nhìn mọi người với ánh mắt đầy hận thù) Tôi! Thái Hiền Quân với tư cách là chủ tịch hội đồng quản trị của The Blue, tôi sẽ gạt bỏ chức vụ của ông Hoàng Minh Phong, Hoàng Minh Chánh và Phương Gia An

-(Hiền Quân bước đến gần bên ba) Tôi nghĩ với chiếc ghế này không còn thuộc về ông nữa. Mong ông hãy đứng dậy

Mọi người chỉ biết im lặng và cay cú nhìn vẻ mặt hốc hách của Hiền Quân. Thật sự không một ai có thể ngờ đến là ngày hôm nay chức vụ chủ tịch lại do Hiền Quân lên nắm. Một tên đã bị đá khỏi công ty vì tội bán tài liệu mật lại có thể hiên ngang đứng đây và sẵn sàng đũa sắt cổ bất kỳ một ai ra khỏi cái công ty này mà hấn ta muốn.

Tôi phải làm sao đây. Có nên im lặng k? Chắc chắn ông ta đã biết nên mới sai Hiền Quân đến đây. Nếu đã thế thì chẳng còn gì phải giấu nhau cả. Vậy thì để tôi lật tung ván cờ ra.

-(Tôi kéo ghế đứng dậy) Tôi Nghĩ chắc có lẽ cậu không thể ngồi vào chiếc ghế này

-(Hiền Quân quay qua nhìn tôi) Tôi không thể sao? Cậu vẫn chưa tỉnh mộng nhỉ. Cũng phải thôi từ 1 một thẳng phục vụ bàn nghèo nàn vô học thức để cưới được một người vợ mơ ước của hàng triệu người đàn ông , cộng thêm một người ba vợ giàu có quyền lực đủ điều khiển cả một đất nước nên chắc cậu tưởng mình là phò mã gia nhỉ. Tỉnh dậy đi, một kẻ vô tài như cậu có được như ngày hôm nay đã có phước lắm rồi. Đây cũng là giây phút cậu nên thức tỉnh đây

-Tôi có phải là một kẻ vô tài vô dụng như cậu nói hay k thì sự hiểu biết của cậu chưa thể nói lên điều đó. Ngày hôm nay tôi đứng đây khẳng định với cậu rằng sẽ không bao giờ cậu có thể ngồi vào chiếc ghế chủ tịch hội đồng quản trị của The Blue

-(Hiền Quân cười thật to) Gia An ơi là Gia An! Cậu đang tưởng mình là ai thế? Cậu lấy tư cách gì mà không cho tôi ngồi vào chiếc ghế này?

-Với tư cách là Tổng Giám Đốc

-(Hiền Quân cười mỉa mai) Tổng giám đốc sao. Ba cậu mới cho cậu làm tổng giám đốc à! Cậu có biết cựu chủ tịch cũng không có cái quyền hạn đó. Cậu nghĩ cậu có thể sao?

-Cậu có biết ông Kingben Franklin là ai không?

-Cậu đang thử thách tôi đó sao! Ông Kingben Franklin chính là người sáng lập ra công ty KP và là ba của ông Kingscot Franklin, chủ tịch hiện tại của KP

-Vậy cậu có biết tên thật của tôi là gì không?

-Gia An à! Cậu đang hỏi cái quái gì thế?

-Để tôi nói cho cậu biết nha. Tên thật của tôi là Kinglee Franklin, đứa cháu duy nhất của ông Kingben Franklin, và cũng là tổng đài hành chánh, người đang giữ 50% cổ phần của KP

-Cậu đang đùa với tôi hả?

-Tôi không đùa. Nếu muốn hiểu rõ thêm thì cậu hãy điện thoại cho ông chủ của cậu, ông Robert Amission, nói với ông ta rằng đừng là người giật dây điều khiển nữa, cậu chủ Kinglee sẽ gặp ông vào một ngày sớm nhất

-(Hiền Quân tỏ ra rất bất ngờ, nhưng cũng bán tính bán nghi, cậu ta không tin lời tôi nhưng thấy tôi biết cả ông Robert Amission nên cậu ấy không dám khinh xuất. Hiền Quân liền điện thoại cho ông Robert) Dạ thưa ông! chuyện là...

-(Ông Robert đã cắt lời Hiền Quân như biết trước được sự việc) Tôi biết rồi, cậu hãy quay về khách sạn đi và tuyệt đối không được làm gì đến cậu chủ

-Nhưng...

-Đừng hỏi thêm, tôi sẽ cho cậu biết sau

Sau khi cúp điện thoại Hiền Quân không nói gì thêm nữa mà chỉ lặng lẽ bước ra khỏi phòng họp cùng hai vị luật sư đi cùng.

-(Tôi thay mặt ba nói vì tôi biết lúc này hầu như ai cũng đang rất tò mò và sững sốt về thân phận của tôi) Tôi xin tuyên bố sẽ không có sự thay đổi nào về chức vụ chủ tịch hội đồng quản trị của công ty. Còn tất cả những chức vụ khác sẽ như ba tôi nói lúc này

Cuộc họp coi như kết thúc trong sự bàn tán xôn xao của mỗi người về thân phận thật sự của tôi. Một điều chắc chắn sẽ không bao giờ có ai ngờ rằng tôi lại là đứa con duy nhất của ông chủ của tập đoàn KP. Kể cả tôi đây cũng không bao giờ nghĩ là mình sẽ nói ọi người biết vì thật sự tôi đang là một kẻ chạy trốn khỏi một cuộc hôn nhân chính trị mà.

Ở phòng ba...

Bảo Nghi, Bảo Lâm, và ba cả ba người đều hướng ánh mắt về tôi như muốn biết sự thật là như thế nào.

-(Ba) Gia An! về chuyện tập đoàn KP đó là...

-Dạ! con xin lỗi ba vì đã giấu mọi người trong suốt thời gian qua

-Con thật sự là tổng giám đốc của KP

-Dạ!

-Nhưng vì sao con lại làm phục vụ bàn?

-Dạ! Do con và ba đã xảy ra chút mâu thuẫn nên con đã quyết định rời khỏi công ty về lại Việt Nam, nơi con đã được sinh ra. Sự thật thì con không dự tính sẽ quay lại nơi đó cũng như cho bất cứ ai biết con là ai. Con chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường mà thôi, nhưng sự việc của ngày hôm nay nên con đành phải nói ra

-Uhm, ba hiểu rồi, đã từ lâu ba đã nghĩ con không chỉ đơn giản như thế và quả thật con hơn những gì ba đã từng nghĩ nhiều. (Ba quay qua hỏi Bảo Nghi và Bảo Lâm) Hai con có biết về chuyện này không?

-(Bảo Lâm thì chỉ lắc đầu) Dạ không ạ

Còn Bảo Nghi thì cuối mặt xuống vẻ mặt rất buồn, chắc là đang giận tôi đấy. Ba nhìn thì cũng nhận ra được điều đó nên ba có nháy mắt với tôi.

Trên đường về nhà Bảo Nghi không nói lời nào cả chỉ im lặng và nhìn đâu đâu. Khi vừa về đến cô ấy đã đi thẳng lên lầu, tôi chạy đuổi theo. Cánh cửa phòng được mở ra và đóng lại, tôi ôm chầm Bảo Nghi vào lòng...

-Bà xã đừng giận nữa mà, anh không có ý giấu em

-Không có ý mà lại không cho em biết. Kể cả chồng mình là ai và đã từng như thế nào em cũng không biết thử hỏi em có khác gì mọi người chứ

-Khác sao không. Không biết được anh là ai mà đã dám cầu hôn rồi cưới anh làm chồng, như thế quá đặc biệt còn gì

-Anh đừng có nịnh em

-Vợ không nịnh chứ nịnh ai

-Bây giờ em mới biết miệng của anh cũng ngọt lắm đấy, lúc đầu tưởng lạnh lùng ít nói, không ngờ lại là kẻ dẻo miệng

-Anh chỉ dẻo miệng với vợ thôi vì muốn vợ biết anh yêu vợ nhiều thế nào

-(Bảo Nghi mỉm cười buông tay tôi ra) Anh đấy, thử mà nói chuyện kiểu này với cô gái khác coi em sẽ xử anh thế nào

-Không có, anh không dám đâu anh chỉ như thế với bà xã thôi. Anh nghĩ chắc không ai nghĩ rằng siêu sao số một Hoàng Bảo Nghi nhà ta lại là người hay ghen đâu ha

-Anh nói gì đó

-Không, không gì

-Mà anh, sao anh với ba anh lại xung đột vậy?

-Về chuyện này thì (Tôi ngồi xuống sofa Bảo Nghi cũng ngồi xuống dựa lưng cho tôi ôm vào lòng) Ba anh bắt anh cưới vợ

-Hả! (Bảo Nghi quay đầu lại nhìn tôi)

-Uhm, ông ấy muốn anh phải cưới Princess Luskie Alexander con gái duy nhất của Prince Claus và nữ hoàng Beatrix. Prince Claus và nữ hoàng Beatrix có ba vị hoàng tử (Prince Willern Alexander, Prince Friso Alexander, và Prince Constantijn Alexander) và cuối cùng là nàng công chúa Luskie Alexander. King Claus đã mất khi tuổi còn trẻ nên đất nước do nữ hoàng Beatrix cai trị. Ý nguyện của bà là sẽ giao lại ngôi vị cho cô công chúa duy nhất của mình. Em cũng biết là gia đình anh là một quý tộc ở Netherlands, nên việc hôn nhân của anh cũng là thuộc về chính trị hoàng gia và phải môn đăng hộ đối. Từ nhỏ Princess Luskie Alexander đã rất thích chơi cùng anh và điều bí mật nữa là cô ấy đã biết anh là con gái nhưng vẫn muốn cưới anh làm chồng

-Vậy mọi người không biết anh là con gái sao?

-Không, chỉ duy nhất ba anh và sau đó là Princess Luskie

-Sao ba anh lại muốn anh làm con trai?

-Vì ông nội muốn có đứa cháu trai để vui lòng gia tộc, nên ba mới bắt anh phải là một người con trai thật sự thậm chí là trên giấy tờ

-Vậy mẹ anh đâu?

-Mẹ anh mất từ giây phút anh vừa sinh ra trên thế gian này vì do sanh khó

-(Bảo Nghi quay lại ôm lấy tôi) Em xin lỗi! Anh đừng buồn nha. Em sẽ mãi mãi ở bên cạnh anh, không bao giờ rời xa chồng yêu của em

-Hihi, bây giờ anh chỉ lo thế nào ba anh cũng về việt nam, ông ấy sẽ không dễ gì để yên cho anh đâu

-Ba muốn anh làm gì?

-Ông ấy bắt anh phải cưới Princess Luskie cho bằng được. Anh hiểu ông ấy mà, cái gì ông đã muốn thì không ai có thể cản được

-Anh không được phép bỏ em để đi lấy cái cô công chúa kia đâu

-Bà xã ghen à?

-Hừ

-Vậy thì phải coi bà xã anh gọi cảm thế nào

Tôi ngã mình xuống sofa. Bảo Nghi nằm lên người tôi, chúng tôi lại tiếp tục thấp lùn ngọn lửa của đêm qua. Cuồng nhiệt và say đắm với những môi hôn và yêu thương. Không cần biết rồi ngày mai sẽ thế nào, chỉ cần biết rằng ngay lúc này chúng tôi thuộc về nhau.

17. Chương 17 : Cuộc Chiến Bắt Đầu

Hotel...

-(Hiền Quân) Tại sao ông lại không nói trước cho tôi biết về thân phận của cậu ta? Thật sự ông đang muốn làm gì?

-(Ông Robert) Muốn cậu Kinglee trở thành The King of Netherland

-Tôi không hiểu?

-Rồi cậu sẽ hiểu thôi. Đừng cảm thấy cậu đã thua cuộc, mà hay vui vì cậu đã được thử sức với một đối thủ đáng nể.

-Vậy sao?

-Đừng nhìn cậu Kinglee bề ngoài có vẻ ngốc nghếch, mà xem thường cậu ấy. Cậu có biết cậu ấy đã tốt nghiệp đại học năm cậu ấy bao nhiêu tuổi không! Khi bao nhiêu người vừa có ỉnh bằng tốt nghiệp cấp 3 là hành trang vào đời thì cậu ấy đã nắm trong tay bằng đại học với thành tích Honor Student và là người đại diện cho tiểu bang New York được mời đến White House gặp President George W. Bush. 18 tuổi tốt nghiệp đại học, 23 tuổi với hai bằng thạc sỹ và một bằng tiến sỹ tại đại học Harvard. Tôi nhớ khi đó tôi được chủ tịch cử đi cùng cậu Kinglee qua mỹ và cũng để giúp công ty mở rộng thị trường ở Châu Mỹ.

Chủ tịch đã dự tích 8 năm cho việc mở rộng chi nhánh, nhưng cậu Kinglee chỉ dùng có 4 năm thời gian để đưa công ty đi vào quỹ đạo. Những gì cậu ấy có được ngày hôm nay đều do một tay cậu ấy làm nên, không phải như những cậu ấm khác dựa vào quyền thế của cha mẹ mình.

-Ông có nói muốn cậu ta làm The King of Netherland, tôi không hiểu về điều này?

-Trước khi cậu Kinglee cưới Hoàng Bảo Nghi thì cậu ấy đã có hôn ước với Princess Luskie Alexander, người trong tương lai sẽ lên ngôi nữ hoàng của Netherland

-Là...

-3 ngày nữa chủ tịch sẽ về Việt Nam và sau đó cuộc hôn nhân của hai người họ sẽ kết thúc. Hãy nhân cơ hội này giữ lấy người mà cậu yêu đi

-Nhưng làm thế nào để hai người họ ly dị

-Về chuyện đó cậu không cần phải biết. Chủ tịch có cách làm của ông

Công ty...

-Em đang làm gì thế?

-Em đang ở phim trường. Hôm nay làm xong sớm nên chút nữa có gì em sẽ đi siêu thị mua chút đồ về nấu cơm cho ba và anh ăn

-Hay anh đến đón em nha!

-Thôi, anh lo làm việc đi, em đi một mình được mà

-Uhm, bà xã đi cẩn thận đấy

-Dạ! Bye chồng yêu nhé, chút nữa vợ về với chồng

-Uhm, hôn anh đi

-Đang có chị quản lý ở đây

-Thì có sao nào, hôn nhanh đi

-(Bảo Nghi kê điện thoại đến gần bờ môi và hôn lên đấy) Thế được chưa

-Vợ yêu đi đường cẩn thận nha. Bye em

Lo nói chuyện điện thoại mà Bảo Nghi không biết là chị quản lý đứng sau lưng mình từ khi nào. Chị quản lý bước đến vỗ vai Bảo Nghi.

-Dạo này chị thấy em lảng mạn với chồng quá

-(Bảo Nghi cười mắc cỡ) Hihi, chị! Chút nữa đi siêu thị với em nha

-Chắc không được rồi em, chị đã hẹn với bác sỹ đi khám sức khỏe

-Uhm, vậy em đành đi một mình

Trên đường...

-Chú ơi ghé qua tiệm hoa một chút nha

-Dạ

-Con đã nói nhiều lần rồi mà chú cứ thế. Chú cứ “Dạ”, “Thưa” với con. Con không thích thế đâu

-Dạ, đã quen rồi mà tiểu thư

-Con không biết đâu, chú mà cứ như thế nữa là con sẽ đổi tài xế đó

-(Chú tài xế mỉm cười hiền hậu nhìn Bảo Nghi qua kính kiếng hậu xe) Chú biết rồi

Chú tài tấp vào một tiệm hoa bên đường...

-Tiểu thư có cần đội nón không?

-Dạ không sao đâu chú, cháu mua nhanh mà

-Có gì điện thoại kêu chú nha

-Dạ

Bảo Nghi rất thích hoa, nhất là hoa cẩm chướng, loài hoa xuất xứ từ thiên đường được rơi xuống trần gian tượng trưng cho tình yêu trong sáng, đậm đà, và tha thiết. Khi vừa bước vào tiệm là Bảo Nghi đã để mắt

ngay đến một bình hoa cắm chướng được kết hợp chủ yếu là màu trắng, tím và hồng được cắm rất đẹp và tỉ mỉ.

-Chị ơi cho em lấy giỏ hoa này

-(Người bán hàng vui cười bước đến) Em đúng là có mắt thẩm mỹ. Giỏ hoa này là giỏ hoa duy nhất trong tiệm được chính thợ cắm giỏi nhất của tiệm cắm cho hôm nay đây. Mà...(Chị ấy đang nói lửng lơ câu nói thì đột nhiên nhìn Bảo Nghi một cách chăm chú. Mắt thì mở thật to như đang xác định chắc chắn một điều gì đó.)

-Em la...Hoàng Bảo Nghi phải không?

-Dạ! Chắc chị nhìn nhầm rồi, em không phải Hoàng Bảo Nghi đâu ạ. Lâu nay ra đường em cũng hay bị nhầm lẫn như thế, nhưng chắc chắn em không phải là cô ấy đâu

-Nhìn em rất giống Hoàng Bảo Nghi mà, không thể nhầm được đâu. Hoàng Bảo Nghi là thần tượng của chị mà (Chị ấy có vẻ rất chắc chắn với nhận định của mình)

Vài người làm và khách trong tiệm cũng quay lại nhìn Bảo Nghi một cách chăm chăm.

-Jacky! Con đã mua hoa xong chưa? Daddy hơi đói bụng, mình đi ăn nhé (Tiếng nói của một người đàn ông cao to đứng cách đó khoảng vài mét. Chỉ cần nhìn vào là người ta có thể nhận ra ngay đó là một người nước ngoài da trắng, tóc vàng. Có thể nói ông ấy có một vẻ đẹp được ví như một diễn viên tài tử điện ảnh Hollywood, điển trai và lãng tử. Nếu ông ấy không nói thì chắc có lẽ sẽ không ai nghĩ là ông ấy lại có thể nói tiếng việt một cách thành thạo như thế)

Bảo Nghi nhìn người đàn ông đó và trong suy nghĩ của cô đang xét nhận rằng có phải ông ấy đang nói chuyện với cô hay không, nhưng rõ ràng là ông ấy đang nhìn thẳng vào cô mà nói.

-Jacky con sao thế? Con đã xong chưa?

Ông ấy nháy mắt với Bảo Nghi một cái, giờ thì Bảo Nghi đã hiểu ra vấn đề và cô ấy cũng bắt đầu trở tài diễn xuất của mình ra.

-Dạ! Con sắp xong rồi. Daddy đợi con một chút nha

-(Chị bán hàng) Ủa! Ông ấy là ba của em hả! Ba của em không phải Hoàng Minh Phong sao?

-Dạ! Hoàng Minh Phong là ba của Hoàng Bảo Nghi. Còn em không phải Hoàng Bảo Nghi đâu chị ơi. Người đó mới là ba của em (Bảo Nghi vừa nói vừa chỉ tay vào người đàn ông kia)

-Oh, vậy là chị nhìn nhầm người sao! Em cho chị xin lỗi nha

-Dạ! Không có chi. Chị tính tiền cho em cái này nha

-Uhm, cái này chị lấy em 1 triệu rưỡi

-Dạ (Bảo Nghi mở bóp vừa định đưa cho chị bán hàng thẻ ngân hàng thì người đàn ông kia lại lên tiếng ngăn lại)

-Để Daddy trả cho

-Dạ? (Bảo Nghi hơi thắc mắc là sao ông ấy lại muốn trả tiền cho cô trong khi đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt. Đến giúp cô thoát khỏi bao vây của fans giờ còn muốn giúp cô trả tiền. Thật ra ông ta là ai?)

-Con định trả tiền bằng thẻ sao! Như thế thì con phải ký tên đấy. Tên của con là Jacky mà

-Oh (Giờ thì Bảo Nghi mới hiểu ra. Nếu cô ấy trả tiền bằng thẻ thì cô ấy phải ký tên, khi đó người bán hàng có thể nhìn tên của cô trên thẻ tính dụng)

Bảo Nghi cũng ngại khi làm phiền đến ông ấy, nhưng tính của cô thì lại không thích mang tiền mặt theo nên đa phần xài tiền cũng từ thẻ tính dụng. Với lại nếu mà không để ông ấy trả thì sợ chị tính tiền nghi ngờ. Nên đành mang ơn ông thêm lần nữa. Tính tiền xong cả hai cùng bước ra khỏi tiệm hoa.

-Dạ, con cảm ơn chú nhiều ạ

-Không có chi đâu cô bé

-Dạ! Để con gửi lại chú số tiền hồi nãy

-Không cần phải trả, coi như đó là quà ta tặng cháu

-Dạ, nhưng như vậy

-(Người đàn ông đó mỉm cười) Hãy nhận lấy đi

-Dạ, Vậy con cảm ơn chú

-Ta đi đây

-(Bảo Nghi vội kêu) Chú ơi! Chú tên gì thế?

-(Người đàn ông đó lại mỉm cười nhìn Bảo Nghi) Đừng lo cô bé. Chúng ta nhất định sẽ gặp lại, khi đó cô bé sẽ biết được ta là ai

-Dạ! (Bảo Nghi ngắm nghía bó hoa hồng vàng trên tay ông ấy) Màu của hoa đẹp quá chú nhỉ

-Uhm, vợ ta thích nhất là hoa hồng vàng

-Chắc cô sẽ hạnh phúc lắm khi nhận được hoa của chú

-(Người đàn ông ấy bất chợt đôi mắt ảm buồn sâu thẳm pha lẫn một chút gì đó rất tha thiết) Uhm, đã rất lâu rồi ta mới về lại nơi đây. Chắc cô ấy đã nhớ ta nhiều lắm

-Dạ?...

-Thôi ta đi đây

Bảo Nghi vừa định hỏi thêm nhưng ông ấy đã cắt ngắn câu nói của cô. Nhìn vào đôi mắt của ông, Bảo Nghi cảm nhận ra được một cái gì đó rất thân thuộc. Ánh mắt ấy hình như cô đã được gặp ở đâu đó.

Nói rồi ông bước lên một chiếc BMW đã chờ sẵn và dần khuất xa...

Biệt thự ở netherland....

-Ngày mai theo tao vào hoàng cung thưa chuyện với nữ hoàng về hôn ước của mày và công chúa luskies

-Ông nói gì?

-Đám cưới của mày dự kiến sẽ tổ chức vào 3 tháng sau

-Tôi có nói là tôi sẽ đám cưới với công chúa luskies sao?

-Đó là chuyện của mày và những gì tao đã nói thì mày phải làm theo

-Ông làm ơn đi được không, làm ơn cho tôi một chút quyền để quyết định cho tương lai gia đình của mình

-Mày là con của tao và mày nên biết tao chỉ nói một lần, mày phải cưới công chúa luskies.

Ông ấy luôn là như thế, những gì Ông đã nói ra thì tất cả mọi người phải làm theo, dù cho người đó có muốn hay không thì cũng phải phục tục mệnh lệnh.

Tôi đây cũng giống như bao người, không bao giờ được cãi lại mà chỉ biết là phải làm theo và làm cho thật tốt. Từ ngày tôi bước chân đến đất nước này là ngày tôi đánh mất quyền tự do của chính mình. Tôi chính là một tù nhân và ngôi nhà này chính là nhà tù cao sang và tráng lệ cho riêng tôi.

Đã 14 năm rồi, từ ngày tôi đánh mất đi người thân yêu nhất của mình, người luôn bên tôi chăm sóc từng bữa ăn giấc ngủ. Ngoại là người duy nhất ở bên tôi từ ngày tôi chào đời cho đến giây phút cuối cùng ngoại rời xa tôi.

Tôi đã phải đánh mất mẹ mình vì sinh khó, cả ba mình là ai tôi cũng không biết, chỉ cho khi đến ngoại ra đi thì tôi mới được gặp người mà luôn luôn được ví như núi thái sơn kia. Tôi vẫn nhớ mãi cái ngày hôm đó. Ông ấy đứng trước mặt tôi và chỉ nói duy nhất một câu.

-Ta là ba của con.Bây giờ chúng ta về nhà.

-“Ba”Nó cho tôi một cảm giác thật xa lạ.Tôi tự hỏi đây chính là người đã sinh ra tôi sao,người đã bỏ rơi tôi trong suốt 10 năm qua để rồi ngày hôm nay ông ấy quay về và muốn đưa tôi đi “về nhà”Nơi đâu là nhà của tôi?ngoại đã mất.tôi đã mất hết tất cả.không còn một người thân nào nữa.Tôi không muốn ở lại cái nơi này nữa.Tôi đã quyết định theo ông ấy,người cha của tôi.

14 Năm trôi qua ,chưa một ngày nào tôi cảm nhận được tình thương gia đình trong cái nhà tù trắng lè này.Và ngày hôm nay lại một lần nữa tôi đánh mất chính mình,tôi phải phục tùng một mệnh lệnh và nó chối buộc cả cuộc đời tôi.Tôi đã quá mệt mỏi với mọi thứ xung quanh.Tôi không muốn mình trở thành con lật đật đánh bên nào thì ngã bên đó nữa.

Tôi muốn được là chính tôi.Và tôi đã quyết định bỏ hết tất cả .Ngày tối hôm đó,tôi đã lên máy bay rời khỏi netherland.Tôi đã phải đi rất nhiều nơi để đánh lạc sự điều tra của ông ấy,đến cuối cùng tôi mới đáp chuyến bay về việt nam.

Vừa mở cửa phòng thì tôi thấy bảo nghi vẫn ngồi đợi tôi....

-(Bảo Nghi chạy đến ôm lấy tôi)sao vậy em ?

-Muốn ôm anh

Tôi khẽ mỉm cười siết chặt vòng tay ôm lấy bảo nghi,cảm giác như được ôm lấy cả một bầu trời,dịu dàng và êm đềm.

-Ba kêu anh đến khách sạn có chuyện gì vậy?

-Không gì đâu ba chỉ hỏi thăm thôi.

-Ba có nói gì về em không ?

-Vợ anh tuyệt vời như vậy thì có gì để nói chứ.

-Hihi,thiệt không.

-Uhm.

Tôi không nói cho bảo nghi biết chuyện ba uy hiếp tôi.Tôi không muốn cô ấy phải lo lắng vì chính bản thân tôi cũng chưa biết được mình nên làm gì nữa.Nếu không làm theo những gì ông ấy yêu cầu thì nhất định ba và bảo nghi sẽ xảy ra chuyện còn nếu rời xa bảo nghi thì....Tôi không thể nghĩ thêm được gì,tôi không biết tất cả rồi sẽ ra sao,nhưng tôi hiểu cái gì cũng có cái giá của nó.

-Anh!ba anh thương mẹ anh lắm đúng không?

-Sao em hỏi vậy?

-Em cảm nhận được ba rất thương mẹ.

-Em chưa hiểu được ba anh đâu.

-Em thấy anh và ba rất giống nhau,Nhìn bề ngoài thì làm người ta có cảm giác khó gần và rất quyết đoán,nhưng bên trong lại tràn đầy tình cảm và sâu sắc.

-Em hiểu chồng em đến thế sao.?

-Dĩ nhiên rồi,chồng em mà!

-Vậy thì...

Tôi khẽ đá long nheo với bảo nghi và bất ngờ ả bỗng cô ấy lên và tiến đến chiếc giường thân yêu kia....

Qua ngày hôm sau thì báo chí đã cập nhật được tin tức về thân thể của tôi.Từ một anh chàng phục vụ bàn đến trở thành phò mã gia rồi bây giờ lại là người thừa kế duy nhất của KP.

Trước đây mọi người luôn cho rằng tôi không hề xứng đáng với một nàng công chúa Hoàng Bảo Nghi thì ngày hôm nay mọi người lại lật ngược cho rằng là do bao nghi đã biết được thân phận của tôi nên mới bắt chặp moi.

Thứ để lấy được tôi.Đúng là miệng đời có như thế nào thì họ cũng nói được,và mình dù cho có nổi tiếng hay quyền lực đến thế nào thì cũng chỉ là một cái gì đó rất nhỏ nhoi trong cuộc sống này.

Phim trường.....

-(Chị quản lí) bao nghi! Em có biết là em đang phá kỉ luật không ?

-Kỉ luật gì chị?

-Em được nằm trên trang nhất của 15 tờ báo và 20 website liên tiếp 3 ngày liền.Công nhận tin tức về gia an hot thật.Mà chị cũng không ngờ thật sự gia an lại là người thừa kế của gia đình franklin.

-Em cũng vậy.

-Vậy là em cũng mới biết thôi hả.?

-Uhm,trước chị cũng mới mấy ngày

-Cứ tưởng gia an chỉ có một mình,bây giờ lại có một người cha.và còn giàu đến như thế.Mà em đã gặp ba gia an chưa?

-Có gặp hai lần,nhưng lúc đó em không biết chú ấy là ba của anh gia an.

-Vậy là em đã gặp cha chồng em rồi hả?ông ấy ở ngoài thế nào?có đẹp trai như trong hình không?

Cốc.... cốc....

-(chị quản lí)Vào đi

-Dạ thưa chị!Có người cần gặp chị bảo nghi ạ

-(chị quản lí)Ai vậy.Lại là cánh nhà báo nào nữa phải không?

-Dạ không ạ! Người đó nói là cha chồng của chị bảo nghi ạ!

-(bảo nghi hơi bất ngờ)ha!

-Dạ chú ấy đang đợi chị ở ngoài ạ

Quán cafe.....

-(Trong dáng vẻ của bảo nghi hơi rung)Cứ tự nhiên đi giống như lần trước con gặp ta vậy.

-Dạ!

-Biết tại sao hôm nay ta đến kiểm con không?

-Dạ không ạ!

-Con có biết rằng trước khi cưới con gia an đã có hôn ước?

-Dạ con biết ạ! Nhưng anh an nói anh ấy không yêu prinsess luskies.

-Con có chắc là mình hiểu gia an không?

-Con không hiểu ý của chú.?

-Con có biết vì sao gia an cưới con không.?

-Vì anh ấy yêu con.

-Sai rồi!nó làm điều đó vì ta muốn nó như thế.

-Dạ?

-Ta muốn mở rộng chi nhánh và thu từng thị trường việt nam nên ta quyết định cho gia an tiếp cận con vì gia đình con là người đang nắm quyền lực mạnh nhất của đất nước này.

-Không thể nào có chuyện đó được đâu.

-Đó là sự thật.

-Con không tin đâu,nếu là như thế thì chú phải để anh ấy tiếp tục chứ sao lại nói cho con biết.

-Vì ta không muốn tiếp tục kế hoạch này nữa,và nữ hoàng đã bắt đầu muốn gia an quay về để chuẩn bị hôn lễ cho hoàng gia.

-Gia an không phải như chú nói.

-Thật chắc hai đứa con chưa từng đăng ký kết hôn nên trên pháp luật gia an và con không hề có mối quan hệ gì.Con cũng đủ sức hiểu gia an không phải là một người đàn ông thật sự,nên cho dù có thể nào thì pháp luật việt nam cũng không công nhận mối quan hệ của hai đứa .

-Con sẽ không tin đâu.

-Vậy thì con hãy về hỏi gia an đi.

Cố trốn tránh,cố đấu tranh để được là chính mình nhưng cuối cùng tôi vẫn là người thất bại.Mãi mãi tôi vẫn là một cái bóng của ba mình mà thôi.Cái bóng thì vốn không bao giờ được làm những gì mà nó muốn.

Ngày hôm qua.....

-Ông kêu tôi đến có chuyện gì không?

-Mày suy nghĩ thế nào về yêu cầu của tao rồi?

-Tôi nhất định sẽ không bao giờ ly dị với bảo nghi đâu.

-Vậy sao!hãy suy nghĩ kĩ lại trước khi quyết định một điều gì.Để tao giúp mày có quyết định sau cùng nha.

Ông ấy đưa cho tôi một đồng giấy tờ....

-Trên tay mày là những bằng chứng tham nhũng tiền của công ty của chú út mày đây và điều đáng chú ý là Hoàng Minh Chánh còn dùng tên và chữ ký của con gái của ông ta trong quá trình gian lận tiền công quỹ.Mày nghĩ sau nếu những tài liệu này được đưa cho cảnh sát,khi đó Hoàng Minh Chánh và Hoàng Bảo Lâm sẽ thế nào nhỉ?

-Trong chuyện này không hề liên quan đến Bảo Lâm.

-Nhưng trên những giấy tờ này có chữ kí của con bé đó.Cho dù nó không hề biết gì về chuyện này nhưng pháp luật lúc nào cũng nhìn vào chứng cứ và những chứng cứ này đang uy hiếp nó.

-Ông muốn gì thì hãy nhắm vào tôi,làm ơn đừng làm hại những người khác.

-Chưa thể còn chưa đủ đâu.Tao muốn ày coi một bằng chứng nữa.Nó sẽ rất thú vị đây.Mày hãy mở cái hồ sơ tiếp theo đi.

-Đây là.....

-Không nhận ra sao!Đó chính là ba vợ mày đây.Tuy đã là 17 năm rồi nhưng khuôn mặt của ông ấy vẫn không thay đổi cho lắm.Mày có biết người phụ nữ kế bên là ai không!Người đó chính là mẹ vợ của mày đây.Cách đây 17 năm,Hoàng Minh Phong và Vợ mình đã xảy ra tai nạn giao thông và người vợ đã không may chết ngay tại chỗ.Sự việc này đã được cảnh sát cho rằng chỉ là một tai nạn giao thông bình thường.

Nhưng thực chất bên trong không phải là như thế,ngay hôm đó họ đã xảy ra tranh chấp,Hoàng Minh Phong đã uống rượu rất nhiều ,có thể nói ông ấy gần như không còn biết gì,nhưng vẫn điều khiển xe để rồi xảy ra tai nạn khiến vợ mình phải chết.Sau vụ tai nạn cảnh sát đã thử máu để đo lượng cồn trong cơ thể của ông ta và quả thật nó đã vượt chỉ tiêu rất nhiều,nhưng sau đó ông ấy không bị gì.Mày nghĩ nguyên nhân là vì sao.Tao có đủ bằng chứng và nhân chứng để chứng minh Hoàng Minh Phong do say rượu lái xe gây cái chết cho người khác.

Tao không biết Hoàng Bảo Nghi sẽ như thế nào nếu như nó biết được rằng người ba mà nó thương yêu nhất chính là người đã gây ra cái chết ẹ nó.Nếu như mày vẫn cố chấp không chịu buông tay thì mày phải hiểu tất cả những người trong nhà họ Hoàng sẽ xảy ra chuyện.Hoàng Minh Phong,Hoàng Minh Chánh và Hoàng Bảo Lâm đều phải ngồi tù.Con bé kia thì bị sự tẩy chay của xã hội vì lấy một người chồng đồng tính.

Bảo Nghi vừa về đến nhà là lật đật lên phòng kiểm tôi.Trong lúc đó tôi đang dọn dẹp quần áo vào vali.....

-Uả!Anh đang làm gì thế?

-(Không dám quay mặt qua nhìn cô ấy mà tôi chỉ biết có tập chung để xếp quần áo bỏ vào vali)...

-Anh soạn quần áo đi đâu vậy?

-.....

-Sao anh không trả lời em?

-(Tôi quay qua nhìn Bảo Nghi)Anh phải đi.

-Đi đâu?

-Về netherland.

-(Bảo Nghi có vẻ hơi bất ngờ)Tại sao?

-(Tôi cố che giấu cảm xúc,để nói ra được từng chữ xót xa)Chúng ta kết thúc nha.

-Anh nói cái gì?thật sự là sao?

-Không tại sao hết.Anh muốn quay về đó và kết hôn với Princess luskies.

-Chẳng lẽ những gì Ba anh nói điều là sự thật sau.

-(Tôi hơi thắc mắc là ông ấy đã nói gì với Bảo Nghi)Ba anh đã nói gì?

-Thì ra là như thế.Thật sự anh đến với tôi chỉ vì muốn chiếm lấy thị trường việt nam sao?

-(Thì ra ông ấy đã nói như thế với Bảo Nghi)Anh xin lỗi!

-Xin lỗi sao?Những gì giữa chúng ta nó là gì đối với anh vậy?

-Không là gì hết.Những gì cần biết thì em đã biết.Anh đi đây.

Tôi quay lưng bước đi.Tôi hiểu Bảo Nghi đang rất đau nhưng trong lúc này tôi không thể làm được gì cho cô ấy ngoài việc ra đi.Nỗi đau này tuy lớn nhưng như thế sẽ tốt hơn là cô ấy phải chịu đựng nỗi đau về cái chết về mẹ mình và cả Bảo Lâm và Ba sẽ phải ngồi tù vì tội.

Cố gắng gượng cười để bước đi nhưng sao những giọt nước mắt chưa xót kia cứ xé nát trái tim tôi.Tôi là một kẻ hèn nhát và không đủ bản lĩnh để bảo vệ người tôi yêu.Nếu như không có tôi thì chắc có lẽ mọi chuyện sẽ không như thế này.Cuộc sống của cô ấy sẽ bình yên hơn rất nhiều.

-(Bảo Nghi gục xuống và òa khóc)Tại sao vậy?Tại sao anh lại đối xử với em như thế?

Anh buông tay em ra rồi sao?Anh tự hỏi chính mình những gì anh đang làm liệu có thể mang lại hạnh phúc cho em không?Tình yêu anh luôn cho rằng sẽ không có gì có thể ngăn cản được,nhưng hôm nay anh gục ngã trước sự khó khăn kia.

Anh biết rồi sẽ có một ngày anh sẽ hối hận với những quyết định của ngày hôm nay,nhưng anh không thể làm được gì ngoài cách rời xa em.Hạnh phúc anh đã không mang lại cho em,chỉ biết lặng thầm nhìn theo em mà thôi.

Nhà Ông Chánh...

-(BL) Ba ơi! Ba dậy ăn chút gì đi, Ba đã không ăn 3 ngày rồi

-(Ông Chánh trông rất sơ xạt và yếu đuối do đã nhịn đói mấy ngày cộng thêm việc khủng hoảng tâm lý sau vụ bị Hiền Quân lừa) Ba không đói, ba ăn sau cũng được

-Ba à! Ba đừng có như thế. Ba làm con lo lắng ba biết không! Chúng ta đâu có thiếu thốn gì. Tại sao còn phải muốn chiếm lấy công ty!

-Tại sao ta dùng gần hết cả cuộc đời để xây dựng công ty, đến hôm nay lại tay trắng. Sao ba ta lúc nào cũng xem trọng anh hai hơn ta. Ta thua gì anh ấy?

-Không, ba của con rất giỏi rất tài. Ba cũng biết công ty được như ngày hôm nay đều do công sức của ba và bác hai, làm sao bác hai lại quên đi ba được. Dù cho ba có làm gì, có như thế nào thì ba cũng là em trai duy nhất của bác ấy

-Ta đã mất trắng rồi, chẳng còn gì nữa

-Không, ba vẫn còn có con, con sẽ mãi ở bên ba mà

Bàn tay yếu ớt ôm lấy đứa con gái vào lòng như đó là món quà quý báu nhất mà ông có được...

Bảo Lâm buồn bã bước ra khỏi công ty. Mấy hôm nay cô ấy rất là lo lắng cho ba mình. Ông ấy cứ không chịu ăn uống, nan nỉ lắm thì chỉ ăn được một chút. Nếu cứ tiếp tục như thế cô ấy chỉ sợ ba mình sẽ gục ngã mất. Bây giờ cô ấy đang giữ chức phó tổng giám đốc, công việc rất bận rộn, không có nhiều thời gian để được bên ba.

Vì quá lo lắng cho ba mà Bảo Lâm cũng không để ý là Đăng Khoa đã đi sau lưng cô và gọi cô rất nhiều lần. Cho đến khi Đăng Khoa bước đến và vỗ vai cô...

-Lâm

-(Bảo Lâm giật mình quay lại) Hả!

-Làm gì mà thất thần vậy?

-Không có gì đâu Khoa

Nhìn thật sâu vào ánh mắt của Bảo Lâm, Đăng Khoa làm sao không nhận ra được những muộn phiền của cô ấy. Vẫn cố gắng tỏ ra mình mạnh mẽ, vẫn mỉm cười để che giấu những nỗi niềm, nhưng mấy ai biết được người con gái ấy vẫn luôn cần một vòng tay bảo vệ. Không nói lời nào Đăng Khoa nắm lấy tay Bảo Lâm và kéo đi...

Sân thượng của công ty...

-Sao lại kéo Lâm lên đây?

-(ĐK quay qua nhìn Bảo Lâm, vẫn không nói lời nào và sau đó nhìn vào khoảng không trung) Á...Á...Á...

BL nhìn ĐK với ánh mắt thật tò mò, không biết là ĐK đang làm gì nữa...

-La lên đi Lâm sẽ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều đấy

-Lâm không sao mà

-Thật là không sao?

-Uhm, không sao

-Đừng tự lừa gạt mình nữa

-Lâm không lừa gạt ai hết, Lâm thật sự không sao

-Chia tay với anh An mà cảm thấy không sao ah?

-(BL cảm thấy rất bất ngờ trước câu hỏi của ĐK, BL không biết là ĐK đã biết được những gì nữa) Khoa vừa nói gì?

-Xin lỗi, Khoa chỉ vô tình nghe được

Hôm ở Nha Trang, lúc mà tôi quay về kiểm Bảo Nghi, dặn ĐK và BL đến nhà hàng đợi. Vì do đợi hơi lâu nên ĐK có nói là ra ngoài một chút, nhưng thật ra là về lại khách sạn. Thằng nhóc đó đã nhận ra là tôi và BN đang giận nhau, nó sợ chúng tôi lại cãi nhau nữa nên về lại khách sạn, có gì chúng tôi gặp nó ở đó cũng

sẽ nể mặt nó mà tạm dừng cuộc chiến, nhưng thật sự nó không ngờ là khi quay lại nó lại vô tình chứng kiến cảnh đôi co giữa HQ, BN, và tôi. Nó không thể tin vào những gì nó được nghe. Nó cảm thấy rất đau, đau đớn cho người mà nó vẫn luôn yêu thương vì nó đã nhận ra được một điều mà cả tôi và BN lúc đó cũng không hề hay biết, đó chính là tình cảm của chúng tôi dành cho nhau, đó không đơn thuần là một bản hợp đồng hôn nhân nữa.

Ngày mà BL hẹn tôi ở bờ hồ thì ĐK cũng đã đi theo và nghe được cuộc nói chuyện của chúng tôi. Khi tôi bỏ đi thì BL đã khóc rất nhiều. ĐK vẫn đứng đó nhìn người mà nó yêu đang đau khổ vì một người khác. Nó không thể làm được gì, cũng không biết nên làm gì, chỉ biết đứng lặng lẽ, âm thầm nhìn theo Bảo Lâm mà thôi...

-Lâm xin lỗi

-Tại sao phải xin lỗi? Lâm có làm gì có lỗi đâu. Nếu mà có sai thì cũng là tình cảm đã đặt sai chỗ. Nhưng dù sao Khoa chỉ muốn nói với Lâm rằng dù chuyện gì xảy ra, dù cho Lâm có như thế nào thì Khoa cũng sẽ ở bên Lâm, nên Khoa xin Lâm hãy chia sẻ những gánh nặng trên vai mình với Khoa đi được không?

-Lâm...

Đk bước đến ôm chầm lấy BL. BL đã cố gắng thật nhiều. Cô ấy luôn nói với chính mình rằng, không thể khóc trước mặt mỗi người. Không thể để bất kỳ ai biết được rằng trái tim nhỏ bé ấy đang ỉ mầu từng ngày. Phải cố gắng không để tôi và Bảo Nghi phải lo lắng, nhưng càng cố gắng bao nhiêu thì cô ấy càng đau khổ bấy nhiêu. Cô ấy đã che giấu rất tốt nhưng rất tiếc không thể qua mắt được ĐK. Bởi vì mỗi cử chỉ của cô ấy, dù nhỏ thế nào nhưng đối với ĐK nó đều rất ý nghĩa và quan trọng. Và bây giờ sự mạnh mẽ trong con người ấy, đã được ĐK ôm chặt lấy để cô ấy có thể hóa thành cô bé bé bỏng trong vòng tay một người đàn ông luôn dành cho cô ấy những yêu thương nồng nàn nhất. BL đã bật khóc nức nở, cô ấy cảm nhận được bờ vai ấy rất an toàn, làm cô ấy đủ tin tưởng để vứt bỏ cái vỏ bề ngoài kia.

Hôm nay cả nhà chúng tôi đến dự tiệc kỷ niệm 40 năm ngày cưới của chủ tịch nước. Mặc dù chủ tịch nước là cậu của ba nhưng so với tuổi tác thì chỉ hơn ba khoảng 5-6 tuổi mà thôi vì ông ấy vốn là con út còn ông nội của Bảo Nghi lại là anh cả. Khi chủ tịch nước chỉ vài tuổi thì ông nội đã đám cưới và đã sinh ra ba, nên từ nhỏ hai cậu cháu chơi rất thân với nhau, giống như bạn cùng lứa.

Đó là một buổi tiệc dành cho những thương gia vừa có tiếng tăm vừa có quyền lực trong giới chính trị, những quan chức cao trong và ngoài nước...

Bên trong buổi tiệc...

-(Chủ tịch nước) Để ông coi nào. Hình như cháu của ông đám cưới rồi nhìn đẹp ra nhỉ

-(BN mỉm cười) Con chúc ông và bà mãi mãi hạnh phúc

-(Ông mỉm cười vỗ đầu đứa cháu cưng) Ngoan

-(Ba) Mợ đâu rồi cậu?

-Bà ấy vào trong lo chút việc. Ah, cậu có chuyện này nói với con. Chút nữa cậu giới thiệu con biết một người. Ông ấy là một người sẽ giúp rất nhiều cho công ty con đấy

-Ai vậy cậu?

-(Chưa nói hết lời thì chủ tịch nước đã lên tiếng) Ah, ông ấy đến rồi kìa

Chúng tôi cùng nhìn về hướng người đàn ông mà chủ tịch nước vừa nhắc đến. Trông ông ta thật lịch lãm trong bộ vest màu đen, áo sơ mi xanh nhạt, bên cạnh là khá nhiều vệ sỹ. Ông ấy nở một nụ cười hướng về phía chúng tôi.

Trong giây phút này, BN cảm thấy rất là bất ngờ, cô ấy không thể tin được là người đàn ông mà cô ấy gặp hôm trước ở tiệm hoa lại xuất hiện ở nơi đây trong một vai trò mà cô ấy cho rằng rất quan trọng và đặc biệt. Còn riêng tôi chỉ biết chết lặng nhìn người đàn ông đó, người đang chảy chung một dòng máu huyết thống với tôi. Đã hơn 2 năm rồi, tôi thật sự không ngờ có một ngày chúng tôi lại gặp nhau và nhất là trong hoàn cảnh thế này.

-(Chủ tịch nước bắt tay với ông ta) Chào anh! Rất vui được đoán tiếp anh

-(Ông ấy) Chúc mừng anh!

-Cảm ơn anh, để tôi giới thiệu nha. Đây là cháu ruột của tôi, kim chủ tịch hội đồng quản trị của công ty The Blue, thương gia giàu có nhất việt nam. Còn đây là ông Kingscot Franklin, đại sứ của Hà Lan. Ông ấy cũng chính là chủ tịch hội đồng quản trị của đại công ty KP

Chắc có lẽ ba đã nhận ra được ông ta là ai ngay giây phút gặp mặt. Khi biết về thân phận của tôi thì ba đã điều tra tìm hiểu thêm về ba tôi và công ty KP.

-(Ông ấy mỉm cười bắt tay ba) Chào anh! Tôi nghĩ anh biết tôi là ai chứ

-Vâng, tôi biết

-(Chủ tịch nước thắc mắc hỏi) Hai người biết nhau sao?

-(Ông ấy) Vâng, mà còn là rất thân nữa (Ông ấy quay qua nhìn tôi) Đúng không con trai của ba!

-(Chủ tịch nước) Cậu ấy là?

-Nó là đứa con duy nhất của tôi. Lúc đám cưới của nó tôi đã không thể về dự và cộng thêm tính nó không thích phô trương nên vì thế mà rất ít người biết nó chính là cậu chủ của KP, người thừa kế của dòng họ Franklin

-(Chủ tịch nước) Thì ra hai người là xui gia sao. Quả thật rất là bất ngờ

Để lại cho những người lớn nói chuyện tôi là Bảo Nghi ra ngoài hoa viên...

-Anh! chú ấy là ba của anh sao?

-Uhm, sao vậy em!

-Anh ơi! em đã gặp chú ấy một lần rồi

-Em gặp ông ta ở đâu?

-Ở trong một tiệm hoa, chú ấy còn giúp đỡ em nữa

-Vậy sao

-Đúng rồi, em thấy hình như lúc đó chú ấy biết em là ai. Hay là lúc đó chú ấy đang thử em. Anh ơi! em tiêu rồi, gặp ba anh mà em không biết chào gì hết, chắc là mất điểm lắm

-Không sao đâu mà, em đừng lo

-Nhưng sao đột nhiên ba anh lại về đây vậy

-Anh nghĩ ông ấy đã bắt đầu ra tay rồi

-Là sao anh?

Trong lúc đó thì một vệ sỹ bước đến...

-Đa! thưa cậu và cô, lão gia mời hai vị vào ạ

Bên trong...

-(Ba) Gia An! khi này ba con có nói là chút nữa muốn hai đứa đến khách sạn gặp ông ấy

-(Tôi thầm nghĩ ông ta đang muốn làm gì đây) Dạ con biết thưa ba, nhưng hôm nay để con đi gặp ông ấy một mình trước được không ba!

-Sao vậy con?

-Đa! con có một chút việc muốn giải quyết với ba con

-Uhm, tùy vào hai đứa thôi

-(Tôi quay qua nói với Bảo Nghi) Em theo ba về trước nha, anh sẽ về sau

-Nhưng em muốn đi cùng anh, với lại ba anh có nói là muốn gặp hai đứa mình mà

-Anh hiểu, nhưng em để anh gặp ông ấy trước nha, yên tâm đi không có chuyện gì đâu, lần sau anh sẽ dẫn em đến gặp ba anh sau nha

-Uhm, anh đi về sớm đó

-Anh biết rồi

Sau bữa tiệc Bảo Nghi và ba về nhà trước còn tôi thì theo ba mình về New World Hotel...

Phòng...

-Tại sao không cho con bé đến đây?

-Lần sau gặp cũng được. Mục đích của ông về đây là gì?

-Mày vẫn không thay đổi nhỉ, thẳng thắn vào vấn đề, nhưng mày nên nhớ tao là ba của mày và những gì của mày đều liên quan đến tao

-Vậy sao! Ông vẫn giữ mãi cái mục đích đó, muốn tôi cưới Princess Luskie

-Đúng, và tao đã nói với mày nhiều lần rồi cái gì mà Kingscot này muốn thì không gì là không được

-Và ông cũng đừng quên tôi là con của ông, những gì tôi đã làm không gì là không làm được

-Vậy thì hãy để coi trong cuộc chiến này tao hay mày sẽ thắng

-Được thôi, tôi sẽ ký giấy để lại tất cả cổ phần của tôi cho ông

-Mày biết tao đâu cần thứ đó, cái tao cần là danh dự của Hoàng Gia. Chỉ cần mày ly dị với con bé kia thì cả KP sẽ thuộc về mày và mày sẽ trở thành The King of Netherland

-Còn nếu không thì sao?

-Thì khi đó vợ mày, ba vợ mày và cả cái công ty The Blue kia sẽ phải trả giá cho sự cố chấp của mày

-Ông định làm gì?

-Mày nghĩ sao nếu chuyện mày là con gái được đưa lên mặt báo. Với cái xã hội phong kiến như cái đất nước Việt Nam này thì việc một diễn viên bất nhất như Hoàng Bảo Nghi lại đi cưới một người đồng tính thì mày nghĩ con bé đó sẽ bị mỗi người kinh bỉ và tẩy chay như thế nào! Còn về The Blue thì mày biết tao đủ sức để bóp nát cái công ty đó, biến nó thành từ một con số 1 của Việt Nam để rồi chỉ còn là cát bụi mà thôi

-Ông nghĩ khi chuyện đó đưa ra thì ông không bị gì sao? Nữ hoàng sẽ không chấp nhận cho hôn ước của tôi và Princess Luskie nữa

-Mày không cần lo, tao đã bàn bạc với Princess Luskie rồi và cô ấy đã thừa chuyện với nữ hoàng. Bà ấy đã chấp nhận cho chuyện của mày. Mày phải hiểu Netherland là nơi hôn nhân đồng tính được cho phép nên chuyện của mày đối với nữ hoàng không quá khó để chấp nhận

-Tại sao ông không bao giờ ông để tôi được làm những gì tôi muốn

-Vì mày là con của tao và mày đang mang dòng máu của Hoàng Gia. Mày không có sự lựa chọn, hãy suy nghĩ kỹ lại những gì tao vừa nói

Tôi đứng dậy và bước ra khỏi phòng...

Hồi ức lại quay về ngày hôm ấy, ngày mà tôi quyết định từ bỏ tất cả mà ra đi...

Sáng hôm sau không thấy Bảo Nghi và Tôi xuống lầu nên ba đã gọi chú Hưng hỏi.

-Hai đứa nó đâu rồi sau giờ này chưa xuống?

-Dạ! Tiểu thư thì bảo hôm nay mệt không muốn đi làm. Còn cậu Gia An thì....

-Thế nào?

-Dạ tối qua cậu Gia An đã rời khỏi nhà. Trước khi đi có đưa cho người vệ sĩ 1 lá thư dặn là hôm nay gửi cho lão gia.

Ba mở lá thư ra đọc.....

Gửi Ba,

Con xin lỗi ba vì đã không thể thực hiện được lời hứa trước đây con đã từng hứa với ba là sẽ yêu thương và sẽ mãi mãi ở bên cạnh Bảo Nghi. Con đã quyết định ra đi.

Con biết khi con đi Bảo Nghi sẽ đau khổ rất nhiều nhưng con thật sự không muốn cô ấy phải tổn thương khi biết chuyện của 17 năm về trước, vụ tai nạn đã gây ra cái chết ẹ.

Ba của con đã có đầy đủ bằng chứng về vụ việc đó và ông ấy còn có cả bằng chứng tham nhũng của chú út. Nếu con không đi thì tất cả sự việc sẽ bị phơi bày khi đó Bảo Nghi sẽ đau khổ nhiều hơn.

Còn có một chuyện nữa ba ah, điều mà con đã giấu ba trong suốt bao lâu nay và cũng là điều mà con nghĩ là con sẽ không bao giờ có can đảm để nói cho ba biết, nhưng hôm nay con muốn được thành thật với ba vì đối với con ba là một người cha rất đáng để tôn trọng. Sự thật con không phải là một người đàn ông. Có thể ba không tin vào điều đó nhưng những gì con đang nói điều là sự thật.

Con là một người con gái nhưng với tâm hồn của một người con trai. Ba nghe xong chắc ba không thể nào chấp nhận được, thậm chí là khinh thường con. Nhưng hơn lúc nào hết con chỉ muốn nói rằng con thật sự rất yêu Bảo Nghi.

Tình yêu vốn đâu phân biệt giới tính đúng không ba! Nhưng dù cho con yêu Bảo Nghi đến thế nào thì con không thể để cô ấy bị hủy hoại sự nghiệp vì một người như con. Con đi rồi chắc có lẽ cô ấy chỉ còn có ba là người thân duy nhất.

Con mong ba hãy chăm sóc tốt cho Bảo Nghi nha ba. Con biết điều con nói là dư thừa dĩ nhiên ba sẽ không để Bảo Nghi bị gì được vì con hiểu ba rất thương Bảo Nghi hơn bất cứ thứ gì trên thế gian này. Và đối với con, con cũng yêu thương Bảo Nghi như là ba đang yêu thương cô ấy vậy.

Lời cuối cùng, một lần nữa con xin lỗi ba. Những ngày được ở bên cạnh Bảo Nghi và ba là những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời con. Đối với con ba mãi mãi là người ba con kính trọng nhất.

Tạm biệt ba,

Ba như bất động khi nghe về vụ tai nạn của 17 năm về trước. Thật sự trong bao năm qua chưa lúc nào ba cảm thấy yên lòng về điều đó. Tuy là trước khi mẹ mất mẹ đã nói lời tha thứ cho ba nhưng đối với ba đó là một vết thương mãi mãi cũng không bao giờ phai nhạt được.

Nếu ngày hôm đó ba không uống say thì chắc có lẽ ba đủ bình tĩnh để chỉnh tay lái lại khi người đàn ông khi người đàn ông say rượu chạy ngược chiều kia đâm phải vào xe của hai người. Lúc đó ba thật sự đã say nhưng thật sự tai nạn đó là do người đàn ông kia đã chạy lấn đường.

Cho dù sự việc có bị phơi bày ra thì ba cũng có đủ bằng chứng để chứng minh lúc đó là lỗi của người đàn ông kia, nhưng ba chỉ trách mình nếu không say thì đã có thể chỉnh được tay lái thì mẹ đâu phải ra đi như thế.

Ba thật sự rất bất ngờ khi biết được tôi không phải là một người đàn ông. Tuy là ba biết tình yêu tôi dành cho Bảo Nghi là chân thành nhưng liệu tình yêu đó có nên được chấp nhận không.

Một người con gái có thể yêu một người con gái sao! Ba đã tự hỏi mình rất nhiều lần nhưng vẫn chưa thể nào chấp nhận được chuyện đó.

Ngày mai tôi phải đi rồi, quay về cái nhà tù đã dành cho tôi. Tôi là người thất bại.

Sự nghiệp có lớn bao nhiêu có tài giỏi thế nào nhưng cả người con gái mình yêu cũng không thể bảo vệ được thì thật là thất bại quá.

Rồi xa em thì tôi biết trái tim này sẽ không thể nào ngừng nhớ về em nhưng phải buông tay em ra thôi. Để em đi rồi thì tôi sẽ mất hết tất cả vì em chính là tất cả cuộc đời tôi.

Bảo Nghi vẫn không thể nào tin vào những gì đang xảy ra. Cô ấy không thể tin những ngày tháng ở bên nhau chỉ giả tạo.

-(Bảo Nghi) Anh đang lừa gạt em đúng không.Em sẽ không tin những gì anh nói đâu. Em nhất định sẽ tìm được ra câu trả lời.

Bảo Nghi đã đến thẳng khách sạn New World để kiếm ba tôi...

-Con đến đây làm gì?

-Con muốn biết sự thật.

-Sự thật ah! không phải Gia An đã nói rõ với con rồi sau.

-Con không tin những gì anh ấy nói, anh ấy không phải là người như thế.

-Con nghĩ là cháu hiểu nó sao?

-Có thể con là một cô bé ngu ngốc nhưng con tuyệt đối tin tưởng vào cảm nhận cháu về Gia An không bao giờ sai. Anh ấy không phải đến với con vì sự lợi dụng.

-Con yêu nó đến thế sao?

-Phải! Anh ấy là người mà con yêu thương nhất trong cuộc đời này. Chỉ duy nhất anh ấy làm cho con cảm nhận được rằng là cái tình yêu thiêng liêng là như thế nào.

-Dậy con có muốn biết sự thật không?

-Dạ! Rất muốn.

-Con nghĩ sao nếu một ngày nào đó mọi người ở cái đất nước này biết được rằng chồng của con là một người con gái. Và trang đầu của những tạp chí sẽ là “Hoàng Bảo Nghi là người đồng tính” khi đó sự nghiệp của con coi như tiêu tùng.

-Chẳng lẽ vì điều đó mà anh ấy rời xa con sao?

-Phải chính ta đã bắt nó làm thế, nếu không ta sẽ để con và nó bị sự tẩy chay của tất cả mọi người.

-Chú nghĩ con sẽ sợ vì điều đó sao?

-Một người nổi tiếng như con nếu dính vào scandal thì con sẽ mất đi những gì? Hãy quay về đi cô bé, và hãy từ bỏ Gia An đi.

-Cảm ơn chú đã cho con biết sự thật nhưng con tuyệt đối sẽ không bao giờ buông tay anh ấy ra đâu.

-Con sẽ làm được gì?

-Con không biết nữa nhưng khi yêu một ai đó thì chú cũng biết là con người ta sẽ trở nên mạnh mẽ như thế nào mà. (Bảo Nghi đứng dậy) Con xin phép.

-(Ba) Chuyến bay thế nào rồi?

-(Ông Robert) Dạ! Chuyến bay sẽ khởi hành vào 12giờ trưa mai.

-Gia An đâu.

-Dạ! Cậu ấy ở trong phòng kế bên.

-Đừng để nó đi ra ngoài.

-Dạ tôi biết rồi ạ.!

Về tới nhà thì Bảo Nghi điện thoại cho chị quản lý...

-Chị ah! Ngày mai chuẩn bị cho em một cuộc họp báo nha.

-Có chuyện gì hả em?

-Rồi chị sẽ biết.

-Uhm. Chị biết rồi.

Cúp máy Bảo Nghi thì thầm...

-Nếu vì thế mà anh rời xa em thì em sẽ không để anh đi đâu.

Sân bay 11 giờ....

-(Ông robert) Dạ thưa ông và cậu thủ tục đã làm xong rồi,chắc là một tiếng nữa máy bay mới cất cánh.

-(Ba) Tôi biết rồi.

Tôi sắp phải đi rồi,phải rời xa cái xã hội này,rời xa người con gái mà tôi thương nhất. Hãy hạnh phúc em nhé dù anh không còn bên em nhưng em sẽ mãi luôn ở trong trái tim anh.

-(Ông robert) Dạ! Hình như Hoàng Bảo Nghi đang trên TV.

Tôi tự nghĩ đây là cuộc hợp báo mà, cô ấy đang định làm gì vậy, chẳng lẽ là tuyên bố đã ly dị với tôi.

Cuộc hợp báo....

-(Bảo Nghi) Đầu tiên tôi xin được cảm ơn các bạn đã đến đây. Hôm nay tôi muốn chính thức công bố một truyện rất quan trọng đến tất cả khán giả đã yêu mến tôi.

-(Phóng viên) Có phải cô đã có mang rồi đúng không?

-(Phóng viên khác) Hay là cô và chồng cô đã chia tay?

-(Bảo Nghi) Sẽ không có chuyện đó. Anh ấy là chồng tôi và mãi mãi cũng sẽ như thế. Điều mà tôi muốn công bố là tôi đã yêu một người con gái.

Cuộc hợp báo trở nên nóng bỏng,phóng viên bắt đầu hỏi tới tấp....

-(Phong viên) Cô nói vậy là sao?xin cô hãy nói rõ hơn.

-(Phóng viên) Có phải cô đã yêu một người khác và người đó là con gái đúng không ạ.

-Không,tôi sẽ không yêu ai ngoài chồng tôi.

-Vậy tại sao cô lại nói là cô đã yêu một người con gái.

-Vì chồng tôi thật sự là một người con gái. Đó là điều mà tôi đã giấu các bạn trong suốt bao lâu nay. Tôi hiểu khi tôi nói ra điều này thì chắc có lẽ sẽ có rất nhiều người không thể chấp nhận được cho tình yêu của tôi. Có thể các bạn sẽ rời bỏ tôi và không còn yêu mến tôi như ngày nào, nhưng tôi chỉ mong các bạn hãy hiểu một điều đó chính là tình yêu thì không có giới hạn.

Khi yêu một ai đó thì các bạn sẽ hiểu được rằng dù người đó là ai hay người đó có như thế nào thì tình yêu bạn dành cho người đó cũng không thể nào ít được. Tôi yêu anh ấy,yêu hơn bất cứ thứ gì trong cuộc đời tôi.

Tôi hiểu anh ấy làm tất cả sợ tôi sẽ bị sự xa lánh của mọi người. Anh ấy luôn muốn bảo vệ tôi và muốn tôi được sống trong hạnh phúc nhưng anh ấy lại quên mất rằng hạnh phúc của tôi lại chính là anh ấy .

Ở đây tôi muốn gửi lời xin lỗi đến các bạn khán giả đã yêu mến tôi. Tôi đã lừa dối các bạn trong suốt thời gian qua đó là điều mà tôi cảm thấy có lỗi với những gì các bạn đã dành cho tôi. Tôi rất mong các bạn sẽ hiểu và chấp nhận cho tình yêu của tôi. Xin cảm ơn!

Bảo Nghi đứng dậy rời khỏi.....

-(Phóng viên) Xin cô cho biết thêm được không ạ!

-Cô nghĩ rằng tình yêu đồng tính liệu có kết quả không?

-(Chị quản lý) Xin lỗi các bạn Bảo Nghi đã quá mệt rồi, xin hãy để cô ấy có thời gian để suy nghĩ và bình tĩnh lại. Cuộc hợp báo xin được kết thúc.

Sân bay....

-Bảo Nghi! Em đang làm cái gì vậy?Em có biết như vậy là ngốc lắm không?

Tôi đứng dậy và chạy khỏi sân bay mặc cho ba tôi và ông Robert cố cho người đuổi theo.....

Nhà.....

-(Chú Hưng) Dạ! Tiểu thư mới về ạ. Lão gia muốn gặp tiểu thư.

-Dạ!

Bảo Nghi bước vào phòng gặp ba. Cô biết ba sẽ rất giận khi coi tin tức đó, nhưng dù thế nào đi nữa cô cũng không bao giờ hối hận với những gì đã xảy ra.....

-Con xin lỗi ba!

-Con nghĩ cái con làm đang đúng không.

-Con biết ba sẽ rất khó dễ chấp nhận, nhưng con thật sự rất yêu anh Gia An. Con yêu anh ấy không phải vì con là người đồng tính, mà con yêu anh ấy chính vì con người của anh ấy. Khi yêu một ai đó thì đâu có sự phân biệt phải không ba.

-Nhưng con đường đó sẽ rất khó con ah.

-Dù có gian nan có khó khăn đến thế nào nhưng con biết ít nhất trong cuộc sống này có hai người luôn yêu thương con và bảo vệ cho con.

-Còn có một chuyện nữa ba muốn cho con biết.

-Chuyện gì vậy ba?

Icy....

-(Chị Ngọc) Bảo Nghi vừa nói cái gì vậy Đăng khoa?

-(Đăng khoa) Em cũng không biết nữa

-(Châu) Gia An là con gái hả?

-(Chị Ngọc) Chuyện là như thế nào vậy? Mới hôm trước đã làm mọi người hết bất ngờ khi biết Gia An là một thiếu gia của một quý tộc. Bây giờ lại bất ngờ hơn mấy lần nữa.

-(Châu) Gia An có nhiều điều giấu chúng ta vậy sao?

Tất cả đều rất ngỡ ngàng trước tin tức này. Đã quen biết nhau được mấy năm rồi nhưng thật sự họ không bao giờ ngờ tôi lại là một người con gái.

Có thể nói đây là một tin rất sốc đối với tất cả mọi người không những ở trong nước mà ngay cả báo chí của Netherland cũng rất xôn xao khi biết về thân phận thật sự của đứa con trai duy nhất của nhà họ Franklin và đặc biệt là về hôn ước của tôi và Princess luskies.

Ba tôi đã ra lệnh cho rất nhiều vệ sĩ theo đuổi tôi. Họ đã chia nhau ra rất nhiều xe để chặn đường tôi nhưng do họ không phải là dân địa phương nên đường xá không được rành rỏi vì thế mà tôi đã có thể may mắn chạy được về tới nhà, nhưng họ cũng vừa đuổi theo tôi.

-(Chú Hưng) Chuyện gì vậy cậu?

-Ngăn lại tất cả những người kia.

-Dạ!

Và chú Hưng đã bấm lấy chuông báo động thì lập tức hầu như tất cả những vệ sĩ trong lâu đài này đều có mặt. Phải nói là không dưới 100 người.

Do bên này là người rất đông và là địa bàn chính của nhà họ Hoàng, nên những người kia cũng không dám làm bậy. Họ điện thoại về cho ba tôi.

Tôi vào phòng gặp ba....

Cộc...Cộc...

-(Ba) Vào đi

-(Tôi mở cửa bước vào thì thấy Bảo Nghi đang ở trong đó) Anh!

Bảo Nghi ôm chặt lấy tôi. Tôi siết chặt vòng tay ôm lấy cô ấy như sợ rằng sẽ phải đánh mất đi một thứ quý giá nhất trong cuộc đời tôi. Chúng tôi dường như quên mất sự hiện diện của ba ở nơi này. Bảo Nghi òa khóc nức nở và đánh vào lưng tôi.

-Anh ác lắm, sao anh lại bỏ rơi em. Anh có biết là em nhớ anh lắm không.

-Em ngốc lắm biết không, làm như thế em sẽ mất đi rất nhiều thứ.

-Em không quan tâm chỉ cần được ở bên cạnh anh đánh đổi như thế nào cũng được.

-(Ba) Hai đứa con đã suy nghĩ kĩ chưa

-(Bảo Nghi) Dù thế nào con cũng sẽ không bỏ cuộc.

-Không được đâu em ah. Mọi chuyện không phải đơn giản như thế đâu.

-Bảo Nghi) Ý anh nói đến vụ tai nạn 17 năm về trước đã gây ra cái chết ẹ em đúng không.

-Hả!Sao em lại biết?

-(Ba) Là ba đã nói cho nó biết. Thực sự lúc đó ba có say rượu nhưng có thể con không biết là do người kia đã lần đường dẫn đến tai nạn chứ không phải do ba điều khiển sai đường.

-Nhưng lúc đó ba cũng đã say rượu.

-Đúng vậy, nhưng dù có đưa ra thì ba cũng chỉ bị phạt về tội say rượu lái xe chứ không thể nào liên quan đến vụ tai nạn.

Chú Hưng gõ cửa bước vào....

-(Ba) Chuyện gì vậy?

-(Chú Hưng) Dạ thưa lão gia có người gặp ngài.

-Ai?

-Dạ! Là ba của cậu Gia An.

Ông ấy đã đến tận đây sau. Chắc có lẽ ông ấy không dễ dàng gì bỏ qua như vậy đâu.

Chúng tôi cùng ra ngoài....

-(Ba bước đến bắt tay với ông ấy) Rất hân hạnh được đón tiếp anh, mời anh ngồi ạ.

Có vẻ như mọi chuyện rất căng thẳng. Ở ngoài thì hai hàng vệ sĩ đứng hai bên như là đang sẵn sàng để chiến đấu vậy. Chỉ cần một lệnh thì chắc họ sẽ lập tức nhao vào xử nhau như là phim xã hội đen.

Bên trong thì càng gây căng hơn....

-(Ba) Hôm nay anh đến đây có chuyện gì không ạ?

-(Ông ấy) Tôi muốn đưa Gia An về Nethrland.

-Con sẽ không đi đâu.

-(Ông ấy) Mà có biết là mà đang nói gì không? Mà đừng trách tao phải tuyệt tình.

-(Ba) Hai đứa nó thật sự rất yêu nhau.Tôi mong anh hãy chấp nhận cho tui nó được ở bên nhau.

-(Ông ấy) Không được, nó đã có hôn ước với Princess luskies.

-(Ba) Nhưng hai đứa nó đã đám cưới với nhau

-Anh nên biết đám cưới đó không hề được sự chấp nhận của luật pháp. Trên thực tế hai đứa nó vẫn độc thân.

-Tôi hiểu anh muốn Gia An cưới Princess luskies, nhưng anh cũng biết người mà Gia An yêu là Bảo Nghi. Tôi biết con gái của tôi không bằng được Princess luskies nhưng nó thật sự yêu Gia An.

-Tôi mong anh hãy hiểu là Gia An phải cưới Princess luskies.

-Nếu anh đã nói vậy thì tôi không còn gì để nói, nhưng hôm nay tôi không để anh đưa Gia An đi.

-Hoàng Minh Phong! Anh có biết là anh đang đối đầu với ai không?

-Dĩ nhiên là tôi biết, nhưng Hoàng Minh Phong này tuyệt đối không bao giờ để ai tổn hại đến con gái của mình.

-Vậy thì anh đừng có trách tôi không nể tình.

-Như tôi đã nói dù như thế nào thì tôi cũng sẽ để cho hai đứa nó được đến với nhau.

-Được lắm! Anh sẽ phải hối hận về ngày hôm nay.

Ông ấy và ông Robert cùng đám vệ sĩ rời khỏi, nhưng chắc chắn một điều ông ấy sẽ không dễ dàng gì bỏ qua như thế. Cuộc chiến đã chính thức bắt đầu. Hai con hổ lớn đã khai chiến với nhau. Cuộc chiến này chắc chắn hứa hẹn nhiều kịch tính và sẽ liên lụy đến rất nhiều người.

18. Chương 18 : Princess Luskie Đến Việt Nam

Mặc dù là ba Bảo Nghi đã biết chuyện và chấp nhận cho chúng tôi, nhưng tôi hiểu ba của mình sẽ không dễ dàng gì mà bỏ qua chuyện này. Có thể nói đây là lần đầu tiên mà ông ấy phải chịu sự sỉ nhục như thế. Chưa bao giờ có ai lại dám từ chối thẳng thừng với ông ấy và cũng chưa có ai mà đối đầu với ông có một kết thúc tốt. Ông ấy tuyệt đối sẽ không để yên cho cả gia tộc nhà họ Hoàng. Nhưng dù như thế nào thì tôi cũng phải cố lấy chú út và Bảo Lâm.

New World, 2 ngày sau...

-(Ông Robert) Dạ thưa ngài! Cậu có cho người gửi chút đồ đến cho ngài.

-(Ba tôi) Nó muốn cái gì?

-Dạ! Cậu có gửi lại 50% cổ phần của cậu tại KP cho ngài. Cậu mong ngài có thể tha cho Hoàng Minh Chánh và Hoàng Bảo Lâm.

-Dùng 50% để đổi lại những bằng chứng đó sao.

-Cậu có nói nếu ngài không nhận thì cậu sẽ đem số cổ phần này làm đồ đền bù cho những gì Hoàng Minh Chánh đã tham nhũng. 50% của KP sẽ chia ra cho những cổ đông của The Blue đổi lại sự im lặng của họ trước kháng cáo về Hoàng Minh Chánh. 50% cổ phần coi như là đền bù lại gấp 50 lần những gì Hoàng Minh Chánh đã tham nhũng. Sẽ không người nào mà không chấp nhận. Cậu nói rằng nếu ngài không muốn cổ phần của KP vào tay người khác thì mong ngài hãy nhận lấy và coi như chuyện của Hoàng Minh Chánh chưa từng xảy ra. Và cậu còn gửi một số bằng chứng vô tội của Hoàng Minh Phong trong vụ tai nạn 17 năm về trước.

-Giỏi lắm! Nhưng nó lại quên rằng ta chính là cha của nó. Những gì mà nó làm ta đều đã dự đoán trước. Rồi nó cũng sẽ phải quay lại đây mà van xin ta.

-Tôi có nghe nói là hai hôm nữa Princess sẽ đến Việt Nam đúng không ngài?

-Uhm, lần này Princess đến cũng chỉ vì muốn gặp Kinglee mà thôi. Con bé đó nó rất chung tình với Gia An, nhưng cái thằng nhóc đó có phước mà không biết hưởng.

Tin Giải Trí...

-(Người dẫn chương trình) Chào các bạn thân mến! Chắc có lẽ rất nhiều bạn trong chúng ta đều cảm thấy rất ngạc nhiên về những công bố của nữ ca sỹ kim diễn viên Hoàng Bảo Nghi cách đây vài ngày. Chỉ cách đây không lâu chúng ta đã chưa hết bất ngờ khi biết được rằng chồng của Hoàng Bảo Nghi tức ngài Kinglee Franklin chính là người thừa kế duy nhất của tập đoàn lớn nhất Hà Lan, KP. Có nhiều người còn ví cặp đôi của họ như là đại sứ của Việt Nam hay là biểu tượng của sự hoàn hảo, nhưng họ lại một lần nữa làm hầu hết khán giả phải ngỡ ngàng trong sự bất ngờ khi biết được thân phận giới tính thật sự của ngài Kinglee Franklin. Có lẽ mỗi người đều có một quan điểm khác nhau về tình yêu đồng tính, nhưng tất cả chúng ta đều hiểu được sự hiện diện của nó trong xã hội Việt Nam thì vẫn chưa được công nhận. Tình yêu đồng tính là đúng hay sai? Nó có phải là sự suy đồi trong đạo đức con người hay không? Tất cả đều tùy vào cách nhìn của mỗi người. Hy vọng rằng con đường mà Hoàng Bảo Nghi đang đi sẽ sớm tìm đến bến bờ hạnh phúc. Còn đối với riêng tôi, cũng là một fan trung thành của Hoàng Bảo Nghi. Tôi hoàn toàn ủng hộ sự quyết định của cô ấy bởi vì đối với tôi tình yêu không bao giờ phân biệt giới tính. Mong các bạn cũng sẽ luôn yêu mến Bảo Nghi như thế.

Sau khi công bố sự thật về giới tính của tôi, báo trí cả nước đều bàn tán rất xôn xao. Mỗi người một cách nói, người thì phản đối, người thì cười chê, cũng có kẻ lấy việc này ra tẩy chay Bảo Nghi, nhưng bên cạnh đó cũng có những người ra sức ủng hộ và chấp nhận cho tình yêu của chúng tôi. Có lẽ qua sự việc này Bảo Nghi đã mất đi một lượng fan rất lớn và hình tượng của cô ấy cũng bị ảnh hưởng xấu đi rất nhiều.

Vốn dĩ thì Việt Nam là một nước vẫn còn mang đậm truyền thống Á Đông. Muốn có được sự thông cảm từ mọi người về vấn đề đồng tính luyến ái thì vẫn cần có một thời gian rất dài nữa bởi vì xã hội và pháp luật vẫn chưa chịu cởi mở để nhìn nhận và chấp nhận sự tồn tại của thế giới thứ ba trong đời sống của chúng ta.

Công ty...

-(Đặng Khoa bước vào phòng kiểm Bảo Lâm) Dạ! Đây là hồ sơ thi công cho dự án mới. Xin phó tổng coi qua.

-Làm gì mà Khoa xưng hô với Lâm như vậy?

-Dù sao cũng đang ở công ty. Lâm là cấp trên của Khoa mà.

-Tuy vậy nhưng Lâm không thích cách xưng hô đó của Khoa.

-Vậy Lâm muốn Khoa phải xưng hô với Lâm thế nào?

-Cứ như xưa được không!

-Nếu Lâm muốn.

-Lâm có cảm giác hình như Khoa đang giận Lâm thì phải?

-(Đặng Khoa khẽ im lặng trong giây lát) Không gì đâu Lâm.

-Vậy Khoa có thể trả lời Lâm một chuyện không?

-Lâm cứ hỏi đi.

-(Bảo Lâm có vẻ hơi chập chờn) Khoa có thích Lâm không?

-(Đặng Khoa hơi bất ngờ trước câu hỏi quá trực tiếp của Bảo Lâm) Hả?

-Lâm muốn biết Khoa có còn thích Lâm như xưa không?

-Tại sao Lâm lại hỏi như vậy?

-Dạo này Lâm thấy dường như Khoa đang tránh né Lâm. Ngoài công việc thì Khoa lúc nào cũng kiểm lý do để từ chối gặp Lâm. Có phải Khoa đã có người yêu?

-Tình cảm Khoa dành cho Lâm chưa bao giờ phai mờ đi.

-Thế tại sao Khoa lại không bước đến. Khoa không hỏi thì làm sao Khoa biết được Lâm không thích Khoa.

-Ý Lâm là!

-Lâm đang muốn cho ai đó một cơ hội nhưng không biết là người đó có biết nắm bắt không. Hay là người đó lại nghĩ là mình thua người ta nên tự ti không dám mở lời nếu lỡ mất cơ hội thì đừng hối hận nha.

-(Đặng Khoa mừng đến nỗi như gà mắc xương) Lâm..Lâm..

-Hihi, Lâm hỏi Khoa chuyện này nha!

-Uhm.

-Khoa có giận về chuyện giữa Lâm và anh An không?

-Lúc đầu khi biết sự thật về giới tính của anh An, Khoa cũng cảm thấy giận Lâm lắm. Giận Lâm không phải là kỳ thị hay khinh bỉ về điều đó, mà là vì Lâm đã giấu không cho Khoa biết. Nhưng khi suy nghĩ lại Khoa cũng hiểu chuyện này đầu phải muốn nói ra là nói được. Tuy anh An là con gái nhưng trong mắt của Khoa anh ấy xứng đáng làm một người đàn ông đích thực hơn rất nhiều người.

Bảo Lâm đứng dậy và đi vòng qua chiếc bàn làm việc để đứng cạnh bên Đặng Khoa. Cô ấy khẽ đưa tay nắm lấy bàn tay của Đặng Khoa. Khuôn mặt của thằng nhóc đó bỗng nhiên đỏ bừng lên như là vừa chạy bộ vài km. Hiện lên chữ mắc cỡ thấy rõ.

-(Đặng Khoa quay qua nhìn Bảo Lâm, Bảo Lâm khẽ thì thầm) Bây giờ trong mắt của em, anh chính là người đàn ông đích thực của cuộc đời em.

-Khoa...

Bờ môi Đặng Khoa đã bị lấp đầy bởi bờ môi mềm mại của Bảo Lâm. Đặng Khoa như bị tan chảy trong nụ hôn nhẹ nhàng nhưng đầy mê hồn kia. Bảo Lâm chính là nàng tiên nữ mà Đặng Khoa thầm mong ước bao năm qua, anh không bao giờ ngờ rằng rồi sẽ có một ngày anh có được trái tim của người con gái ấy, người duy nhất làm anh cảm nhận được hương vị của tình yêu.

Sân bay Tân Sơn Nhất...

-(Phóng Viên) Hiện tại tôi đang đứng trước cổng chờ đợi tại sân bay Tân Sơn Nhất. Bên cạnh tôi là có khá nhiều giới trẻ, phóng viên và quan chức cấp cao của nhà nước đang chờ đợi sự xuất hiện của ngài công chúa duy nhất của nữ hoàng Beatrix, Princess Luskie. Princess Luskie bất ngờ quyết định viếng thăm Việt Nam làm cho nhiều người cảm thấy rất nôn nao và hồi hộp để mong được tận mắt chiêm ngưỡng nhan sắc và phong thái của hoàng gia Netherland. Tuy nhiên quyết định bất ngờ đến Việt Nam lần này làm cho nhiều người đặt ra câu hỏi rằng có phải chăng Princess Luskie đến Việt Nam là vì vị hôn phu của mình, ngài Kinglee Franklin, cũng tức là chồng của nữ diễn viên số một của Việt Nam Hoàng Bảo Nghi.

Princess Luskie bước ra khỏi sân bay trong sự chào đón rất nhiệt tình. Quả không hổ danh là công chúa của hoàng gia Netherland, nhan sắc của cô thật sự không hề thua kém bất cứ vị công nương, diễn viên, hay công chúa nào trên toàn thế giới. Có thể ví như chim sa cá lặn, hoa hờn nguyệt thẹn, hoa phải hờn vì kém sắc, trăng phải thẹn vì kém tươi. Cô bước lên hai chiếc xe Rolls Royce đã đợi sẵn và rời khỏi.

-(Ba) Ngài đi đường có mệt không?

-(Princess Luskie) Dạ! Con không sao ạ.

-Chút nữa về tới khách sạn Kinglee sẽ đến thăm ngài.

-Anh ấy chịu gấp con sao?

-Sao nó lại không muốn gặp ngài. Ngài đừng có suy nghĩ lung tung. Mọi chuyện cứ để cho ta giải quyết.

-Dạ

Nhà Họ Hoàng...

-Bà xã! Hôm nay Princess Luskie đến Việt Nam nên anh qua bên ba gặp cô ấy một chút. Em ở nhà không được nghĩ lung tung, ghen tuông nha. Dù sao anh cũng phải gặp và nói chuyện một cách rõ ràng với Princess Luskie.

-Em biết rồi. Dĩ nhiên là em phải tin tưởng chồng em chứ.

-Ngoan, giờ anh đi. Chút tối anh sẽ về.

-Mà anh...

-Gì em?

-Không gì đâu. Anh đi đi, tối về mình nói chuyện cũng được.

-Em muốn gì thì nói đi.

-Tối em sẽ nói mà.

-Em không nói thì thôi anh không đi luôn.

-Anh hư quá. Được rồi em nói.

-Gì thế vợ yêu? Anh đang rất tò mò.

-(Bảo Nghi hơi mắc cỡ) Em muốn có con.

-Hả?

-Dù sao chúng ta cũng phải cho ba một đứa cháu ngoại đúng không anh.

-Nhưng anh không thể.

-Chúng ta có thể đi cấy mà.

-Cũng được nhỉ. Anh muốn em sinh cho anh một nàng công chúa xinh như vợ anh vậy đấy.

-Không em muốn sinh con trai cơ. Em muốn nó giống anh.

-(Cả hai nhìn nhau cười và cùng nói) Hay là sinh thai long phụng.

-Sinh mấy đứa cũng được, càng nhiều càng tốt. Tất cả đều là con của anh.

-Anh tưởng em là heo hả?

-Dù là heo anh cũng yêu. Vợ anh là trên hết mà.

-Anh nịnh quá đi. Anh lo đi qua ba đi, cũng trễ rồi đấy.

-Uhm, thôi anh đi nha vợ yêu.

Tôi đặt một nụ hôn lên má Bảo Nghi và bước ra khỏi phòng...

New World Hotel...

-(Ông Robert) Dạ thưa ngài! Cậu Kinglee đã đến.

-(Ba) Bảo nó vào đi.

-Dạ!

Tôi bước vào phòng thì đã thấy ba và Princess Luskie ngồi đợi...

-(Ba) Ngài và Kinglee hãy nói chuyện, tôi xin phép đi giải quyết một chút việc.

-(Princess Luskie) Dạ!

Ông ấy và ông Robert rời khỏi phòng cho chúng tôi có không gian riêng để nói chuyện. Trong lúc rời khỏi ông có nhìn tôi một lần như là một lời cảnh cáo không được nói hay làm điều gì khiến Princess Luskie phải buồn.

Princess Luskie bước đến ôm chặt lấy tôi...

-Em nhớ anh nhiều lắm.

Trong cái khoảng khắc ấy tôi chỉ biết lặng yên để cô ấy có thể chút bớt nỗi niềm của mình. Một lúc sau tôi khẽ buông nhẹ tay ra.

-Ngài ngồi xuống đi.

Cô ấy chỉ khẽ gật đầu...

-Ngài dạo này thế nào?

-Anh biết là em đã kiếm anh bao lâu rồi mà.

-Anh xin lỗi vì đã ra đi mà không lời từ biệt.

-Có phải anh ra đi là vì hôn ước của chúng ta.

-Tôi chỉ khẽ im lặng.

-Anh đã đám cưới rồi sao?

-Uhm.

-Cô gái ấy là người như thế nào?

-Một người con gái rất hồn nhiên và đáng yêu.

-Anh thật sự đã yêu người con gái đó sao? Vì cô ấy mà anh chấp nhận đánh đổi hết tất cả tương lai của mình?

-Tương lai của anh chính là cô ấy. Tất cả những gì anh có không bao giờ có thể mang đi so sánh với cô ấy được. Cô ấy chính là món quà quý báu nhất mà anh có được trong cuộc đời của mình.

Hai hàng mi của Princess Luskie đã lắng dài những giọt lệ. Cô đứng dậy bước vào trong mặc cho tôi ngồi đó đợi. Một lúc sau tôi cũng rời khỏi nơi ấy vì tôi biết mình cần cho cô ấy thời gian để chấp nhận sự thật này.

Một tuần lễ sau ở công ty...

-(Chú Hưng vội vã chạy vào phòng làm việc của ba) Dạ thưa ông! Đã có chuyện không may xảy ra.

-Chuyện gì vậy?

-Bên khu nhà cao cấp Mỹ Hưng 2 đã xảy ra vấn đề. Theo như hợp đồng thì chúng ta dùng chất liệu gạch cao cấp của Ý, nhưng hôm nay khi tôi đi kiểm tra lại lần cuối thì vô tình phát hiện ra tất cả gạch trong toàn khu phố mới tất cả đều là gạch của Trung Quốc.

-Tại sao lại như vậy? Ai là người lo về vấn đề vật liệu gạch trang trí.

-Dạ! Lâu nay đều do giám đốc xây dựng Nguyễn Trọng Kiệt quản lý. Sau sự việc này tôi đã có điện thoại và cho người tìm kiếm cậu ta nhưng có vẻ như cậu ta đã chuẩn bị sẵn để bỏ trốn.

-Anh hãy cho người tháo ra hết tất cả số gạch Trung Quốc đó và phải mua vào gạch Ý cao cấp như dự định ban đầu.

-Dạ! Cậu Gia An cũng đã biết chuyện. Cậu ấy đã có cho người làm, nhưng hình như có người cố tình chơi chúng ta, loại gạch mà chúng ta cần đều đã bị ai đó mua hết, thậm chí là ngay cả nước ngoài cũng không còn hàng. Nếu không có gạch để thay thì chúng ta sẽ không thể giao nhà đúng ngày, khi đó công ty mình sẽ phải đền bù một số tiền rất lớn cho phía đối tác.

-Để ta nói chuyện lại với bên chủ tịch Khương, có thể ông ấy sẽ nể tình cho chúng ta thêm thời gian.

-Có thể chủ tịch còn chưa biết, hôm nay cậu Gia An vừa khám phá ra được một bí mật. Đó chính là bản hợp đồng đối tác khu Phố Mỹ Hưng 2 đã được một công ty khác mua lại. Công ty đó chính là JM Building.

-Đó không phải là công ty xây dựng đúng 3 của Việt Nam sao, nhưng làm sao họ lại có đủ khả năng để mua lại bản hợp đồng này.

-Cách đây không lâu công ty họ đã bị một công ty nước ngoài thu mua hết 70% cổ phần, nên bây giờ công ty JM Building đang điều hành dưới sự kiểm soát của công ty nước ngoài này.

-Và công ty nước ngoài này chính là KP đúng không?

-Dạ! Chủ tịch đã đoán đúng ạ.

-Quả thật ba của Gia An là một nhà kinh doanh đáng phải khiếp sợ. Tất cả đều nắm trong lòng bàn tay của ông ấy. Một khi ra tay thì làm cho đối thủ không có đường để chống trả. Gia An đâu rồi?

-Dạ! Cậu ấy nói là đi ra ngoài kiếm cách.

Nhà...

-(Chú Hưng) Dạ! Tiểu thư mới về ạ.

-Chồng con về chưa chú?

-Cậu đang ở trong phòng lão gia.

-Dạ!

Bảo Nghi bước đến định mở cửa vào thì vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa tôi và ba ở bên trong...

-Nếu phải đền bù cho bản hợp đồng thì chúng ta sẽ có nguy cơ phá sản.

-(Ba) Chúng ta không còn cách nào khác sao?

-Chúng ta có ba sự lựa chọn. Thứ nhất theo như bản hợp đồng thì mình có thể giao nhà đúng thời hạn, khi bên đối tác đến kiểm tra nhà thì nhất định họ sẽ phát hiện ra, khi đó mình được quyền có thêm thời gian để sửa lại theo yêu cầu của họ cũng như thay đổi số gạch giả. Nhưng nếu chúng ta làm thế thì coi như chúng ta đã đánh mất đi uy tín của công ty.

-Một công ty mà đã không còn lòng tin ở nơi khách hàng nữa thì coi như chúng ta đã phá sản.

-Làm cách đó chúng ta sẽ có thể giữ lại công ty, nhưng chắc chắn rằng The Blue không thể kinh doanh trên thị trường bất động sản được nữa. Tuy rằng The Blue kinh doanh đa ngành nhưng một khi đã đánh mất đi sự tin tưởng của khách hàng trên một mặt hàng nhất định thì những mặt hàng khác cũng sẽ bị ảnh hưởng theo. Còn nếu muốn giữ lại danh dự của The Blue thì chúng ta có sự lựa chọn thứ hai là cho người mua số gạch mới về, nhưng chắc chắn thời gian là không đủ, mình phải đền bù một số tiền rất lớn.

-Còn sự lựa chọn thứ ba thì sao?

-Con nghĩ con cần phải nói chuyện với ba của con.

-Con nghĩ ba của con sẽ buông tha cho chúng ta sao. Con dư sức biết được rằng tất cả đều là do ông ấy nắm quyền điều khiển mà. Con về đó cũng là vô ích. Cái ông ấy cần là gì thì chúng ta đều hiểu.

-Con không muốn lại vì con mà ba và Bảo Nghi xảy ra chuyện gì.

-Hôm trước ba đã từng nói rồi, dù như thế nào ba cũng sẽ bảo vệ cho hai đứa. Đừng bao giờ suy nghĩ rằng con sẽ làm gì cho ba và Bảo Nghi. Bảo Nghi cần có con, con hiểu chứ. Nếu phải đánh mất đi The Blue đối với ba đó là một sự mất mát rất lớn, nhưng nếu phải lựa chọn giữa The Blue và sự hạnh phúc của con gái mình thì ba nhất định sẽ chọn Bảo Nghi vì đối với ba trên thế gian này chẳng có gì quan trọng bằng đứa con gái duy nhất của mình.

-Con hiểu rồi thưa ba.

Bảo Nghi đã nghe được tất cả, cô ấy lặng lẽ rời khỏi nhà. Bảo Nghi quyết định đến kiếm ba tôi vì cô ấy không muốn cả hai cha con chúng tôi trở nên thù hằn với nhau như vậy. Bảo Nghi đã nhìn ra được nỗi niềm trong lòng ba tôi từ giây phút đầu tiên cô ấy gặp ông. Và bây giờ cô ấy đã quyết định nói ra điều này cho dù cô ấy hiểu nó sẽ làm vết thương trong lòng ba tôi bao nhiêu năm qua phải đau nhói.

New World Hotel...

-(Ba) Con đến đây kiếm ta có việc gì?

-Con mong chú đừng đối xử với anh Gia An như vậy nữa.

-Đó là chuyện của cha con chúng tôi. Nếu con đến đây chỉ để van xin ta tha cho The Blue thì con nên về đi, vô dụng mà thôi.

-Con đến đây không phải vì The Blue, mà là vì con muốn chú và anh Gia An có thể thông cảm cho nhau hơn.

-Đó không phải là chuyện của con. Về đi.

Ông ấy đứng dậy định bỏ vào trong...

-Có phải là vì mẹ của anh Gia An không!

Ông khẽ ngừng bước, sắc mặt thay đổi hẳn như có ai đó đã vô tình đụng đến nỗi đau mà ông giấu kín trong bao nhiêu năm qua.

-Chú đối xử với anh ấy như thế chỉ vì chú nghĩ rằng nếu không phải vì sinh anh ấy ra thì mẹ của anh Gia An sẽ không rời xa chú như thế. Chính vì điều đó mà chú luôn cho rằng anh ấy chính là khắc tinh trong đời của chú. Thậm chí mỗi lần nhìn thấy anh ấy là chú càng căm ghét anh ấy hơn.

-Đừng nói nữa.

-Con xin lỗi vì đã không nên nói ra những lời này, có thể những lời nói của con đã làm chú cảm thấy rất khó chịu, nhưng con không muốn nhìn thấy hai cha con chú phải trở nên như thế này. Và con cũng tin rằng mẹ của anh Gia An ở trên thiên đàng cũng sẽ không đành lòng nhìn hai người thân yêu nhất của mình phải thù ghét nhau. Con biết rằng chú thật sự rất yêu mẹ của anh Gia An. Thậm chí trong bao nhiêu năm qua tuy rằng mẹ của anh ấy đã ra đi nhưng chú cũng không bao giờ có người đàn bà nào khác. Vì thật sự trong trái tim của chú sẽ không có ai có thể thay thế được người vợ mà chú yêu thương nhất. Chú luôn cho rằng anh An chính là người gây ra cái chết của vợ chú, nhưng tại sao chú lại quên rằng anh ấy chính là kết tinh tình yêu mà hai người đã tạo ra. Anh ấy đâu có sự lựa chọn nào. Mất đi mẹ thì anh ấy đã quá thiệt thòi rồi chú ạ. Anh ấy luôn cần có một người thân bên mình, và chú chính là người thân duy nhất đó của anh ấy. Máu chạy ruột mềm. Hai người vốn dĩ là cùng một dòng máu mà.

-Con hãy về đi.

-(Bảo Nghi đứng dậy) Con vẫn luôn tin rằng con hễ dù có dữ thế nào thì nó cũng sẽ không bao giờ ăn thịt con của mình. Mong chú hiểu rằng anh Gia An, anh ấy cũng cần có một người cha. Con xin phép.

Bảo Nghi vừa bước ra khỏi phòng thì đã có một người xuất hiện...

-(Vệ Sĩ của Princess Luskie) Chào cô! Princess muốn gặp cô.

-Ai?

-Dạ! Là Princess Luskie ạ!

Bảo Nghi thầm nghĩ không biết rằng Princess muốn gặp cô để làm gì. Cô cũng hơi tò mò muốn biết rằng người công chúa đã có hôn ước với tôi là người như thế nào. Người vệ sĩ đưa Bảo Nghi vào phòng riêng của Princess.

Trước mặt Bảo Nghi là hình ảnh của một nàng công chúa kiêu sa đầy bí ẩn. Cô ấy tỏa sáng lóng lánh trong bộ đầm vàng mang đậm nét đẹp tây phương. Chính Bảo Nghi cũng phải thừa nhận rằng bất cứ một người đàn ông nào cũng sẽ khó có thể cưỡng lại với nhan sắc kiêu diễm của nàng công chúa của Hà Lan này.

-(Princess Luskie) Mời cô ngồi.

Bảo Nghi hơi ngạc nhiên vì không ngờ Princess Luskie có thể nói tiếng việt giỏi đến thế. Cô khẽ ngồi xuống, người vệ sĩ cũng lặng lẽ rời khỏi phòng...

-Cô chính là Hoàng Bảo Nghi phải không?

-Vâng.

-Tôi nghĩ cô biết tôi là ai chứ!

-Tôi có nghe Gia An đã từng nhắc đến người.

-Vậy sao! Anh ấy đã từng nói gì về tôi?

-Gia An nói rằng người rất tốt với anh ấy.

-Phải! Có thể nói vì anh ấy mà tôi đã cố gắng làm rất nhiều chuyện. Học tiếng việt vì đó là tiếng mẹ đẻ của anh ấy. Khi biết anh Kinglee phải đi du học qua Mỹ, tôi đã phải xin phép nữ hoàng rất lâu người mới cho tôi đi cùng anh ấy. Và khi biết được rằng sự thật anh ấy là một người con gái tôi cũng không ngừng ngại để xin nữ hoàng chấp nhận cho hôn ước của chúng tôi.

-Có lúc tôi cũng tự hỏi rằng vì sao tôi lại yêu anh Gia An nhiều như thế, nhưng bây giờ ít ra tôi biết được là cũng còn có một người yêu anh ấy nhiều như tôi.

-Anh ấy là một người rất đáng để yêu đúng không!

-Đối với tôi thì anh Gia An là một người rất ngốc nghếch. Không hề biết cách diễn đạt tình cảm của mình cho người khác biết, đôi lúc cũng nông nổi làm theo suy nghĩ của mình mà không cần biết hậu quả thế nào, nhưng thật sự những gì anh ấy làm cũng xuất phát từ lòng tốt mà thôi.

-Hình như cô rất hiểu về anh Kinglee.

-Tôi không dám chắc điều đó, nhưng tôi biết anh ấy là một con người rất chân thật.

-Bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao anh Kinglee lại đánh đổi hết tất cả chỉ vì cô. Một người con gái Á Châu rất xinh đẹp và trí tuệ.

-Nếu mà phải so sánh với công chúa thì tôi còn thua xa.

-Lần này đến Việt Nam tuy là tôi đã không thể đưa anh Kinglee về Hà Lan cùng tôi, nhưng tôi nghĩ tôi đã quen được một người bạn tốt. Chúng ta là bạn được không!

-Dĩ nhiên rồi.

-Cảm ơn cô đã chịu làm bạn với tôi. Tôi có nghe sơ qua về chuyện ngài Kingscot đang muốn thu mua công ty của gia đình cô. Về việc này cô hãy yên tâm đi, tôi sẽ nói lại với ngài ấy về vấn đề này.

-Người nói thiệt sao. Tôi thành thật cảm ơn người rất nhiều.

-Đừng xưng hô với tôi như thế. Hãy gọi tôi là Luskie được chứ.

-Uhm, cảm ơn Luskie.

Bảo Nghi cảm thấy rất bất ngờ về Princess Luskie. Tuy rằng cô ấy là một công chúa và cũng có thể là người thừa kế ngôi vị của một quốc gia nhưng cô ấy không hề tỏ ra một chút kiêu căng, ngược lại còn rất thân thiện và hiểu biết lý lẽ nữa.

Bảo Nghi bước ra tới đại sảnh của khách sạn thì cô lại đụng mặt với Hiền Quân...

-Em đến đây làm gì?

-Tôi có cần phải trả lời anh không.

-Em tưởng rằng em đến đây van xin thì ngài Kingscot sẽ buông tha cho gia đình em sao. Em đừng quá ngây thơ như vậy nữa.

-Tôi đến đây làm gì vốn đâu có liên quan đến anh.

-Anh thật sự không hiểu Gia An có cái gì mà em và Princess Luskie lại yêu đến như thế. Một người bán nam bán nữ cũng không bằng.

-Phải trong mắt anh, chồng của tôi là một người bán nam bán nữ, nhưng anh hãy coi lại mình đi bản thân anh có bằng được chồng của tôi không. Một người đàn ông như anh lại không thể so sánh được với một người mà anh cho là bán nam bán nữ thì anh thấy bản thân mình có thất bại quá không.

-Em...

-Đã là một người đàn ông tôi khuyên anh đừng có nhỏ nhen, ganh ghét với người khác như vậy. Hãy tỏ ra mình là một người đàn ông rộng lượng và hiểu chuyện đi. Tôi quên nói cho anh biết là âm mưu của anh có

thê sẽ bị thất bại đấy. Tôi đã gặp Princess Luskie, cô ấy có hứa với tôi rằng sẽ ra sức bảo vệ The Blue và nói với ba của Gia An ngừng tay trong việc thu mua The Blue.

-Em nói cái gì?

-Đừng tưởng rằng tôi không biết anh chính là người đã cố tình mướn người thay đổi số gạch giả đó. Nguyễn Trọng Kiệt vốn dĩ từng là đàn anh học trên anh 2 năm mà. Nhưng rất tiếc cuối cùng chánh vẫn thắng tà. Cho anh tính toán bao nhiêu nhưng anh lại quên rằng người tính không bằng trời tính.

Bảo Nghi quay lưng bỏ đi mặc cho Hiền Quân như muốn ngã quỵ trong sự thất bại...

Princess Luskie đã giữ đúng lời hứa của mình, ba tôi đã cho người mang số gạch Ý mà ông đã thu mua trên thị trường đến cho chúng tôi. Tôi và ba vợ đều cảm thấy rất bất ngờ vì sự khoan hồng của ông. Nghe Bảo Nghi kể lại thì tôi mới biết là do Princess Luskie đã đứng sau giúp đỡ, nhưng cho đến sau này thì tôi mới biết được rằng sự thật nguyên nhân chính khiến ông ngừng tay là vì những lời Bảo Nghi đã nói với ông về mẹ của tôi.

19. Chương 19 : Sự Mất Tích Của Bảo Nghi Và Princess Luskie

Phim trường...

-(Chị quản lý) Bảo Nghi! Có người muốn gặp em.

-Ai vậy chị?

-Chỉ cũng không rõ nữa, người đó che kính mặt mũi nên chị không nhìn ra được là ai hết. Cô ấy kêu chị đưa cho em cái này.

-(Bảo Nghi mở tấm thiệp ra đọc, cô khẽ mỉm cười quay qua nói với chị quản lý) Chị! Hôm nay chúng ta nghỉ sớm nha. Em có việc phải đi.

-Có chuyện gì không em?

-Không gì đâu chị. Em đi gặp một người bạn mà thôi.

-Ok, vậy chị ra nói với mọi người.

-Cảm ơn chị.

Bảo Nghi hóa trang lại như mỗi khi mà cô phải ra đường một mình. Cô đón một chiếc taxi đến nhà thờ Đức Bà để gặp người đã hẹn...

-(Bảo Nghi) Sao công chúa lai ra đây một mình như thế?

-Tôi đến Việt Nam cũng được hai tuần rồi, không ở khách sạn thì cũng là gặp gỡ những chính trị gia. Hôm nay nhân tiện ngài Kingscot đến gặp chủ tịch nước, tôi trốn ra ngoài kiếm cô dẫn tôi đi thăm quan.

-Công chúa muốn đi đâu?

-Mà hai chúng ta đều bạch mặt như vậy có thấy kì lạ lắm không?

-Cũng hơi khác lạ nhưng nếu chúng ta mà bỏ khăn bạch mặt ra chỉ sợ phải kêu người đến đón chúng ta về.

-Cũng đúng nhỉ, một người là The hottest movie star của Việt Nam còn một người là Princess của Hà Lan. Muốn mọi người không để ý cũng hơi khó.

Cả hai cùng bước lên một chiếc taxi bên đường...

-(Princess Luskie) Bây giờ chúng ta đi đâu?

-Mình đi mua sắm nha, nhưng mà không phải mua ở những trung tâm lớn mà là đi chợ.

-Hà!

-Ở nơi đó đông người vui lắm, Gia An đã từng dẫn tôi đi chợ đêm còn đông vui hơn nữa.

-Thế hả! Vậy tôi phải đi cho biết.

Cả hai cùng đến chợ Bến Thành. Bảo Nghi dẫn công chúa đi thưởng thức những món ăn Việt Nam và mua một chút quà lưu niệm. Nhìn họ như một đôi bạn rất thân và hợp ý. Có thể vì xuất thân của hai đều khá giống nhau, đều là thiên kim tiểu thư của một đại gia tộc nhưng họ lại không hề tỏ ra mình cao quý mà khinh khi người khác.

Vui chơi khá lâu thì họ lại lên một chiếc taxi...

-(Tài xế) Hai cô muốn đi đâu ạ!

-(Bảo Nghi) Anh biết quán Icy chứ?

-Dạ! Tôi biết ạ.

-Phiền anh chở tụi em đến đó.

-(Princess Luskie) Đó là đâu vậy Bảo Nghi?

-Là một quán nước mà anh Gia An đã từng làm phục vụ được hai năm rồi đấy. Hồi xưa chúng tôi cũng hay đến đó lắm.

-Anh Kinglee từng làm ở quán đó sao?

-Uhm, người như thế đó lại đi làm tiếp viên ở quán nước.

-Anh ấy thích làm những chuyện mà không ai hiểu nổi đâu.

-Đúng là người lập dị mà?

-Uhm, thế mà lại có người yêu nhỉ.

Bảo Nghi và Princess cùng nhìn nhau cười...Đột nhiên Bảo Nghi nhìn thấy khuôn mặt của Princess Luskie sao cứ quay vòng vòng, lúc mờ lúc ảo. Bảo Nghi đưa tay đụi đụi mắt vì cô ấy cứ nghĩ là do bụi bay vào mắt nên mới xảy ra hiện tượng này. Nhưng mọi thứ xung quanh đều vẫn cứ rất mờ ảo. Cô như mất đi điều khiển của chính mình. Rồi Bảo Nghi thiếp đi trên vai của Princess.

-(Princess Luskie) Bảo Nghi! Cô bị sao vậy?

Thật sự Princess Luskie cũng có cảm giác như Bảo Nghi, người của cô cứ lắc bên này đến bên kia. Chỉ sau khi Bảo Nghi ngất đi khoảng hai phút thì Princess Luskie cũng đã ngã xuống và ngủ thiếp đi bên cạnh Bảo Nghi...

Ở một nơi thật xa lạ...

Ánh sáng chói lóa trước mắt làm nhòe đi khung cảnh xung quanh, Bảo Nghi khẽ mở mắt ra nhìn cảnh vật quanh mình. Cô thấy mình như đang ở trong một căn phòng trong thật là xa lạ. Cô như chưa thể định thuần được chuyện gì. Nhìn qua bên cạnh thì Bảo Nghi phát hiện ra Princess Luskie đang nằm mê mang.

-(Bảo Nghi) Princess Luskie! Cô có sao không?

Princess Luskie cũng chợt tỉnh giấc sau tiếng gọi của Bảo Nghi. Cả hai cùng ngây ngơ nhìn nhau như không biết được chuyện gì đang xảy ra.

Ở bên ngoài của căn phòng...

-(Hiền Quân tỏ ra hơi tức giận) Các người làm ăn kiểu gì vậy? Tôi chỉ kêu các người bắt Hoàng Bảo Nghi. Cả Hoàng Bảo Nghi mà các người cũng không biết sao, mà lại đem về đây đến hai người như vậy.

-(Tên đầu đàn) Đàn em của tôi theo như lệnh của cậu đã dẫn là bắt người con gái hoá trang che kính mặt mũi, tuy nhiên lúc hành sự thì có đến hai cô gái đều hoá trang như thế, chúng tôi không biết là ai nên đành bắt cả hai người họ về luôn.

-Vậy người con gái kia là ai?

-Chúng tôi cũng không rõ nữa, nhưng đó là một cô gái tây, nhìn đẹp không thua kém gì với Hoàng Bảo Nghi cả.

-(Hiền Quân khá ngạc nhiên vì có lẽ trong đầu anh đang suy nghĩ đến một người) Ông nói gì. Một cô gái tây sao?

-Đúng vậy! Lúc trên xe còn nghe họ xưng hô là Luskie gì đó, sau khi bắt họ xong chúng tôi mở khẩu trang ra mới biết đó là một người con gái tây phương.

-(Sắc mặt của Hiền Quân thay đổi hẳn vì sự lo lắng trong anh) Các người có biết là các người đã bắt ai hay không?

-Cô gái ấy là ai mà sao cậu phản ứng dữ vậy?

-Cô ấy chính là công chúa của Hà Lan. Ông đã leo lên lưng cọt rồi ông có biết không?

-Cậu nói gì? Cô gái ấy là công chúa sao!

-Một khi mà ngài Kingscot và nữ hoàng phát hiện ra công chúa đã mất tích, họ sẽ phái điệp viên cảnh sát mật đến Việt Nam và cả nhà nước của chúng ta cũng cần có câu trả lời cho phía Hà Lan khi công chúa đã bị bắt cóc ở nơi đây. Hậu quả của sự việc này, chúng ta sẽ không có đường để thoát.

-Tôi thật sự không biết về thân phận của cô gái ấy. Giờ chúng ta phải nên làm gì đây?

-(Hiền Quân khẽ suy nghĩ trong giây lát) Bây giờ chỉ có cách là thả cô ta ra nhưng không thể để cô ấy biết chúng ta là ai. Còn về Hoàng Bảo Nghi thì cứ để cô ta ở lại đây.

-Chúng tôi hiểu rồi.

Điện thoại cho Bảo Nghi rất nhiều lần nhưng lần nào cũng không liên lạc được. Đột nhiên tôi có cảm giác rất là bất an. Về đến nhà, thì chú Hưng nói Bảo Nghi vẫn chưa về, nên tôi vội điện thoại cho chị quản lý hỏi thì được biết Bảo Nghi đã rời khỏi phim trường từ lúc trưa và còn nói là có hẹn với người bạn nào đó. Lòng tôi lại lo lắng hơn rất nhiều. Bảo Nghi đã đi đâu? Tại sao lại không báo cho tôi biết? Lâu nay trước khi làm gì hay đi đâu đó về trễ là cô ấy sẽ điện thoại cho tôi biết? Nhưng tại sao hôm nay tất cả đều không thể liên lạc được với cô ấy? Đang lúc bối rối thì điện thoại tôi kêu.

-Tôi nghe đây!

-(Ông Robert) Dạ thưa cậu! Princess Luskie hình như đã bị mất tích.

-Ông nói gì?

-Princess Luskie đã rời khỏi khách sạn vào lúc trưa nay đến giờ vẫn chưa thấy về. Chúng tôi có điện thoại và cho người đi kiểm nhưng vẫn không có tin tức gì. Bây giờ ngài Kingscot đang rất lo lắng. Cậu có thể đến đây không?

-Tôi biết rồi tôi sẽ đến liền.

Princess Luskie đã bị mất tích sao! Bảo Nghi cũng không liên lạc được. Liệu hai chuyện này có liên quan đến nhau không! Hai người họ đã cùng không thể liên lạc được. Chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra và có thể hai người họ đang gặp nguy hiểm. Không suy nghĩ thêm nhiều tôi vội vã đến khách sạn kiểm tra.

Quay lại trong phòng nơi giam giữ Bảo Nghi và Princess Luskie...

-(Princess Luskie) Chúng ta đang ở đâu vậy?

-Tôi cũng không rõ nữa. Hình như lúc nãy chúng ta vẫn còn ở trên taxi, đột nhiên tôi cảm thấy rất là buồn ngủ rồi sau đó tôi thiếp đi lúc nào không biết. Khi tỉnh lại thì phát hiện ra chúng ta đang ở nơi đây.

-Có khi nào chúng ta bị bắt cóc không?

Vừa dứt lời thì cánh cửa phòng được mở ra, hai người thanh niên đeo mặt nạ hình đầu thú bước vào...

-Hai người đã đoán đúng rồi đấy. Cô gái tây này nhìn cũng thông minh lắm. Bây giờ tôi sẽ tha cô ra với một điều kiện là cô phải thông báo cho gia đình của cô gái còn lại biết được rằng cô ấy đang ở trong tay chúng

tôi. Nếu muốn cô ấy an toàn về nhà thì cha và chồng của cô ấy phải hoàn thành những điều kiện trong lá thư này. Nhiệm vụ của cô là mang lá thư này về cho bọn họ.

-(Princess Luskie) Các người muốn gì ở cô ấy?

-(Tên đó tiếp tục) Chuyện đó không liên quan đến cô. Chúng tôi đã thả cô đi thì cô nên đi về đi.

-(Bảo Nghi) Công chúa! Cô hãy làm theo lời bọn họ đi.

-(Princess Luskie) Nhưng còn cô ở đây thì thế nào!

-Sự an toàn của cô quan trọng hơn tôi. Nếu cô bị gì thì ba của anh Gia An sẽ không thể nào ăn nói với nữ hoàng được. Tôi sẽ không sao đâu, cái họ cần là những yêu cầu trong lá thư, họ sẽ không làm gì tới tôi đâu. Khi gặp ba tôi và anh Gia An thì nói với họ tôi không sao. Tôi sẽ đợi họ đến cứu tôi.

-Tôi thật sự không an tâm để cô một mình ở lại nơi đây.

-Nếu cô không đi thì cả hai chúng ta đều không thể thoát được. Hãy tin ở tôi được không! Cô phải an toàn mang lá thư này về cho anh Gia An.

-Uhm, cô phải đợi chúng tôi nha.

-Uhm.

Sau đó bọn chúng đưa Princess Luskie đi, nhưng vì sợ cô ấy nhìn được đường đi nên họ đã dùng vải đen bịt mắt cô ấy lại. Khi vừa đến trước cửa khách sạn New World thì họ cho cô xuống và nhanh chóng rời khỏi.

Ông Robert vừa thấy công chúa bước đến trước cửa phòng đã mừng rỡ chạy đến...

-(Ông Robert) Ngài không sao chứ? Ngài đã đi đâu làm chúng tôi rất lo lắng.

-Ngài Kingscot có ở đây không?

-Dạ! Ngài Kingscot và cả cậu Kinglee đều đang ở trong phòng.

Princess vội vào phòng kiểm chúng tôi...

-(Ba) Princess! Ngài đã về rồi sao.

-(Princess Luskie) Kinglee anh cũng ở đây sao? Em có chuyện muốn báo cho anh biết.

-Chuyện gì vậy Princess?

-(Princess Luskie) Bảo Nghi đã bị người ta bắt cóc.

-(Tôi như không tin vào tai mình) Ngài nói cái gì? Bảo Nghi thế nào? Cô ấy bây giờ đang ở đâu? Tại sao ngài lại biết Bảo Nghi bị bắt cóc?

-(Princess Luskie) Thật ra trưa nay em và Bảo Nghi đã gặp mặt và đi chơi cùng nhau. Đến khi chúng em cùng lên một chiếc taxi, chiếc taxi đó chạy khoảng năm phút thì đột nhiên cả em và Bảo Nghi đều bị ngắt xủ. Đến khi tụi em tỉnh dậy thì mới biết mình đã bị bắt cóc. Bọn chúng bắt chúng em nhốt vào một căn phòng. Sau đó bọn chúng đến và bảo là thả em ra bắt em phải mang lá thư này về cho anh. Họ nói nếu anh làm theo những gì trong thư thì chắc chắn Bảo Nghi sẽ về nhà an toàn.

Princess đưa cho tôi bức thư. Tôi vội vàng mở ra coi...

Chào hai vị!

Con gái cũng như vợ của hai vị đang ở trong tay chúng tôi. Nếu muốn cô ấy không bị gì thì các người phải làm theo lời của chúng tôi.

Thứ nhất tôi cho các người ba ngày để chuẩn bị 1 tỷ USA.

Thứ hai tôi muốn đích thân chồng của Bảo Nghi phải mang số tiền này đến cho chúng tôi, nơi giao tiền tôi sẽ liên lạc cho các người biết sau.

Nếu muốn Hoàng Bảo Nghi được an toàn thì tốt nhất đừng báo cảnh sát.

Đọc xong bức thư là tôi đã vội vã về nhà kiếm ba...

-(Ba đập bàn tức giận, sự lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt phúc hậu của ba) Chú Hưng đâu!

-(Chú Hưng vội vàng chạy vào) Dạ! Lão gia gọi tôi.

-Lập tức điện thoại qua ngân hàng Thụy Sĩ. Tôi muốn lấy 1 tỷ USA.

-Số tiền lớn vậy, muốn lấy thì họ sẽ đòi hỏi rất nhiều giấy tờ. Tôi nghĩ phải đích thân ngài phải qua bên đó mới có thể ký giấy lấy được.

-Vậy thì mau đi chuẩn bị vé máy bay. Chuyến bay sớm nhất.

-Dạ! Tôi sẽ làm ngay thưa ngài.

-(Ba quay qua nói với tôi) Bây giờ ba và chú Hưng sẽ qua Thụy Sĩ lấy tiền, con ở nhà coi động tĩnh của bọn chúng thế nào. Bất cứ giá nào cũng phải cứu Bảo Nghi về. Tiền bạc không quan trọng con hiểu chứ.

-Con biết rồi ba.

Ba và chú Hưng đã đi qua Thụy sĩ trong đêm đó. Tôi cũng có cho nhiều người âm thầm điều tra tung tích của Bảo Nghi, nhưng dường như tất cả đều vô dụng. Thậm chí là những người trong giới xã hội đen cũng không hề biết gì về vụ bắt cóc này. Tôi thật sự rất lo lắng, không biết giờ này Bảo Nghi đang ra sao. Chắc chắn Bảo Nghi sẽ rất sợ và nhớ tôi. Tôi cảm thấy mình thật vô dụng quá, cả người con gái tôi yêu mà tôi cũng không bảo vệ được. Đừng! Và đừng bao giờ để cô ấy bị gì nha, cho dù bất tôi phải đổi lấy tính mạng của mình để đổi lại sự bình an của cô ấy tôi cũng chấp nhận. Đó là một đêm thức trắng vì nhớ thương và lo lắng cho Bảo Nghi.

Nơi nhất Bảo Nghi, tôi đá cửa xông vào bên trong, trước mặt tôi là hình ảnh Bảo Nghi đang bị bọn chúng chới chặt hai tay và chân. Khuôn mặt cô ấy rất xanh xao chắc có lẽ ba ngày qua Bảo Nghi đã không có giấc ngủ ngon. Nhìn cô ấy mà lòng tôi đau nhói. Cơn tức giận trong tôi như muốn giết chết bọn người này.

-Bảo Nghi! Em sao rồi?

-(Bảo Nghi mừng rỡ trong nước mắt) Anh!

-Là anh đây! Anh là Gia An của em đây mà.

-Em sợ lắm.

-Có anh ở đây, anh sẽ không để ai làm tổn hại đến em đâu. Trước đây cũng vậy bây giờ cũng thế.

Tôi để tay lên cổ lấy ra sợi dây chuyền hứa hẹn của tôi và Bảo Nghi mà tôi đã cất giữ 16 năm qua.

-Đây là!

-Là anh đây. Anh chính là Gia An của em.

Những giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên bờ mi của Bảo Nghi. Bảo Nghi khẽ ôm chặt lấy tôi như sợ rằng tôi sẽ biến mất đi.

Trong cơn mê Bảo Nghi khẽ thì thầm gọi...

Bảo Nghi chợt bừng tỉnh giấc. Thì ra đây chỉ là một giấc mơ mà thôi. Nhưng Bảo Nghi hơi thắc mắc là tại sao trong giấc này cô ấy lại thấy được tôi chính là Gia An của ngày xưa. Hai người thật sự đâu có liên quan gì đến nhau, kể cả tính tình và hoàn cảnh gia đình đều rất khác. Giấc mơ này thật kỳ lạ nhưng Bảo Nghi tin rằng nó như muốn báo cho cô điều gì. Có phải chăng cô sắp có thể gặp lại Gia An của ngày xưa, hay là Gia An bay giờ sắp xảy ra chuyện gì?

Ba ngày sau ở sân bay...

-Ba đi đường có mệt không?

-(Ba) Ba không sao. Bọn bắt cóc đã liên lạc địa điểm giao tiền chưa?

-Dạ! Chưa ạ. Con nghĩ nội trong hôm nay họ nhất định sẽ liên lạc với chúng ta.

-Thôi chúng ta về đi.

Cả ngày hôm đó cả nhà đều rất hồi hộp ngồi đợi. Cho đến 4:30 chiều...

-(Người vệ sĩ vội vã chạy vào) Dạ! Thưa ông có người đã gửi cái này ơ trong thùng thư nhà chúng ta.

Tôi vội vã đứng dậy nhận gói bưu phẩm. Đó là một đoạn thu âm và một chiếc điện thoại...

-Chào các vị! Chắc là mọi người đã đợi khá lâu rồi nhỉ. Số tiền thì tôi nghĩ mọi người đã chuẩn bị xong. Bây giờ hãy mang số tiền đó bỏ vào một chiếc xe, sau đó đích thân chồng của Hoàng Bảo Nghi sẽ lái chiếc xe đó đi. Hãy mang theo chiếc điện thoại này, chúng tôi sẽ cho cậu ta biết nên đi đâu. Tôi cho các người 30 phút để đến địa điểm. Thời gian sẽ được tính bắt đầu từ bây giờ.

Tôi nhanh chóng cầm lấy chiếc điện thoại và cho người mang số tiền lên xe. Đến 1 tỷ USA nên chiếc xe đã được để đầy tiền. Khi tôi rời khỏi nhà ba có cho người theo dõi, nhưng tôi nói rằng đừng nên làm như thế, nếu bọn họ biết thì Bảo Nghi sẽ gặp nguy hiểm. Nên ba đành để tôi tự đi một mình đến nơi đó. Vừa chạy ra tới đầu đường thì điện thoại đã kêu.

-Bây giờ hãy chạy xe đến Hồ Con Rùa!

Sau câu nói đó thì họ đã cúp máy, dường như họ sợ rằng tôi sẽ làm gì trong cái điện thoại nên họ phải làm như thế để chúng tôi không thể nối được đường dây liên lạc tìm ra nơi ở của bọn chúng. Tôi chạy như bay đến Hồ Con Rùa.

-(Vừa đến nơi thì điện thoại lại kêu) Lập tức nhảy xuống hồ.

Không suy nghĩ nhiều tôi vội nhảy xuống, sau khi cả người tôi đã ướt ầm thì điện thoại lại kêu...

-Bây giờ hãy chạy đến địa chỉ tôi vừa nhắn cho anh trong điện thoại, hãy nhớ chúng tôi đang theo dõi anh, chỉ cần anh làm một động tác nhỏ là chúng tôi sẽ biết ngay, khi đó Hoàng Bảo Nghi sẽ bị gì thì chúng tôi không chắc.

Họ lại cúp máy thật nhanh chóng. Tôi biết chắc rằng họ đang theo dõi tôi. Họ muốn tôi nhảy xuống hồ nước vì họ lo lắng trên người tôi sẽ có máy định vị GPS nên họ muốn chắc chắn chiếc máy đó sẽ bị hư khi gặp nước.

Nơi bắt cóc...

-(Tên cầm đầu) Thằng kia nó sắp đem tiền đến rồi đấy, thằng Tuấn và thằng Sang theo dõi nó cũng về tới. Mày ra phụ hai thằng nó mang tiền vào. Sau khi nhận tiền thì tụi mày phải làm theo kế hoạch.

-(Tên đàn em) Đại ca! Tại sao nhận tiền rồi mà chúng ta còn phải làm như vậy?

-Đó là chuyện của người yêu cầu chúng ta làm. Không được hỏi nhiều chỉ biết làm theo lệnh. Hiểu chưa?

-Dạ! Em hiểu rồi.

Xe của tôi cũng vừa chạy đến...

-(Đại ca) Tên đó đã đến, mày ra đưa nó vào đây và mang tiền vào luôn.

-Dạ!

Bọn chúng nhận lấy số tiền và đưa tôi vào trong. Đây là một kho hàng đã bị bỏ hoang, đúng là một địa điểm tốt để giấu con tin.

Bên Trong...

-Các người đã nhận tiền rồi. Người đâu?

-(Tên đại ca) Đừng có nóng. Tụi bây làm việc.

-Dạ!

Hai tên bước đến chới tay chân tôi lại...

-Các người muốn làm gì?.

-(Tên đại ca) Từ từ rồi mày sẽ biết.

Bọn chúng lại dẫn tôi vào bên trong một căn phòng. Cánh cửa phòng mở ra, tôi thấy Bảo Nghi đang ngồi trên một chiếc ghế, tay chân thì cũng đã bị chới lại.

-(Bảo Nghi mừng rỡ khi thấy tôi) Anh!

-Em không sao chứ?

-Em không sao. Tại sao họ lại bắt anh vào đây.

-(Tôi quay qua nhìn bọn họ) Các người đã nhận tiền rồi còn muốn gì ở chúng tôi?

-Ông chủ của tụi tao muốn nói chuyện với mày. (Tên đại ca quay qua nói với 3 tên còn lại) Chúng ta đã xong việc, ở đây có người sẽ lo.

Sau đó bọn chúng rời khỏi...

-Ở đây bọn chúng có làm gì em không?

-Không! Họ chỉ nhốt em ở đây. Họ nói là chỉ cần nhận được tiền sẽ thả em ra, nhưng bây giờ họ lại làm thế này.

-Anh nghĩ họ thì không muốn làm gì chúng ta, nhưng người đằng sau sai khiến bọn chúng thì lại muốn cái khác.

-Anh biết người đó là ai sao?

-Nếu anh đoán không lầm thì người đó chính là Hiền Quân.

Sau câu nói đó thì cánh cửa phòng được mở ra. Hiền Quân mỉm cười bước vào...

-(Hiền Quân) Mày cũng thông minh lắm, nhưng tất cả đã muộn rồi.

-(Bảo Nghi) Anh muốn gì ở chúng tôi? Không phải anh đã nhận được tiền rồi sao.

-(Hiền Quân) Tiền à! Em sai rồi. Cái anh muốn là mạng của nó.

-(Bảo Nghi) Anh không được làm gì tới anh ấy. Em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.

-(Hiền Quân) Tại sao vậy? Anh yêu em nhiều như thế nào em biết không. Tại sao cái gì nó cũng hơn anh. Tiền bạc, danh vọng, thậm chí cả em, tất cả đều thuộc về nó. Một cái đĩa bệnh hoạn như nó lại có tất cả còn anh thì không sao.

-(Bảo Nghi) Anh mới chính là con người bệnh hoạn đó đấy. Anh ấy là người đồng tính thì đã sao, nhưng anh ấy sống chưa bao giờ biết lừa gạt ai. Sống có ích cho xã hội và mọi người xung quanh. Còn anh, anh hãy nhìn lại mình đi, anh đã làm những gì? Anh sống quá ích kỷ, anh chỉ biết cho bản thân anh, lòng tham và thù hận đã làm anh đánh mất đi chính mình.

-(Hiền Quân) Anh ích kỷ sao!

Hiền Quân lấy ra một cây súng và chĩa vào đầu tôi...

-(Hiền Quân) Bây giờ tao ày cơ hội. Mày hãy nói là mày là người bệnh hoạn, tất cả những người đồng tính trên thế giới này đều là lũ bệnh hoạn. Nói đi...

-Bắn đi. Nếu mày đủ bản lĩnh thì hãy bắn tao.

-(Hiền Quân) Vậy thì mày đừng trách tao.

-(Bảo Nghi hốt hoảng) Đừng mà.

-(Hiền Quân) Anh sẽ cho em chứng kiến người mà yêu nhất chết trước mặt em.

-(Bảo Nghi) Đừng...

“Ầm”

Trong lúc bóp còi thì đột nhiên có người xông vào bay lên đá lấy tay của Hiền Quân làm viên đạn bay lệch hướng, cây súng cũng bị rơi xuống đất. Hiền Quân tức giận nhào vào đánh với người đó. Có vẻ như Hiền Quân không phải là đối thủ của người này. Chỉ cần vài chiêu thì Hiền Quân đã bị người này đánh nằm lẳng dưới đất. Người thanh niên này hình như chính là một trong bốn tên cướp lúc nãy. Nhưng tôi không hiểu là tại sao anh ta lại quay về đây và còn cứu chúng tôi. Thật ra người này là ai.

-(Hiền Quân) Mà là ai?

Người thanh niên đó mở cái mặt nạ ra, sắc mặt của Hiền Quân hiện lên vẻ rất bất ngờ. Cả Bảo Nghi cũng thế. Hình như cả hai người họ đều quen biết người thanh niên này.

-(Hiền Quân) Tuấn!

-(Bảo Nghi) Là anh sao!

-(Hiền Quân) Tại sao mà lại ở đây?

-(Tuấn) Mà đừng làm thêm lỗi nữa. Buông tay đi Quân à.

-(Hiền Quân) Mà có biết là vì ba cô ấy tao đã mất đi những gì không? Tại sao mà lại còn muốn giúp họ. Mà hãy nhớ lại đi vì bọn họ mà mà đã bị đuổi ra khỏi đất Sài thành như thế nào. Họ đã khiến mà phải mất đi tất cả.

-(Tuấn) Đó chính là sai lầm của tao. Chính tao đã có lỗi với Bảo Nghi trước. Tao xứng đáng phải bị trừng phạt. Còn mà thì sao, ngày xưa chính mà là người đã ra đi bỏ lại Bảo Nghi. Tuy rằng Bảo Nghi không thương tao nhưng cô ấy vẫn chấp nhận đến với tao. Tất cả cũng chỉ vì mà. Tao biết là trong trái tim của cô ấy chỉ có mà nhưng tao cũng không ngừng ngại để làm chiếc bóng bên cạnh cô ấy. Vì yêu một người thì không cần thiết phải chiếm hữu. Nhưng mà thì sao, mà quá chi li, cái gì cũng để mà tính. Tình yêu đối với mà là gì. Mà vốn không xứng đáng để yêu Bảo Nghi.

Tuấn bước đến mở chổi cho Bảo Nghi và tôi, nhưng thật bất ngờ...

-(Hiền Quân nhặt lên được cây súng) Đứng yên hết.

-(Tuấn) Mà hãy ngừng tay đi Quân. Đừng làm điều gì để cả đời mà phải hối hận.

-(Hiền Quân) Tao không cần biết. Tao đã đánh mất đi rất nhiều thứ rồi. Bây giờ tao muốn bọn họ phải trả lại cho tao.

-(Tuấn không hề tỏ ra một chút sợ hãi, anh bước đến trước mặt Hiền Quân) Vậy thì mà hãy bắn tao trước đi.

-(Hiền Quân) Mà đừng có trách tao.

-(Bảo Nghi) Đừng, anh Tuấn là bạn thân của anh mà.

-(Hiền Quân) Dù cho là ai đi nữa, cản đường của tao thì cũng sẽ phải chết.

“Ầm”

Tuấn ngã quỵ xuống, máu chảy ra ướt đầm. Bảo Nghi vội vã chạy đến đỡ lấy Tuấn.

-(Bảo Nghi) Anh!

Cũng may là Hiền Quân chỉ bắn vào chân của Tuấn làm Tuấn không thể di chuyển được nữa.

-(Hiền Quân chìa đầu súng qua tôi) Bây giờ là đến phiên mà.

-Mà giết chết tao cũng được, nhưng hãy thả Bảo Nghi và Tuấn ra.

-(Hiền Quân) Chuyện đó mà không cần phải lo.

Hiền Quân chìa thẳng cây súng vào đầu tôi...

-(Bảo Nghi nói trong nước mắt) Em xin anh mà. Đừng làm hại đến anh ấy. Anh muốn gì em cũng đồng ý hết.

-(Hiền Quân) Muộn rồi em à!

Hiền Quân để tay bóp còi...

-(Bảo Nghi và Tuấn cùng đồng thanh) Đứng...

Máu phun khắp nơi trên tường, những giọt máu đỏ tươi trong cơ thể tôi cứ tuông ra không ngừng làm ướt ẩm chiếc áo sơ mi trắng. Hình ảnh xung quanh căn phòng bỗng dưng mờ nhạt đi. Tôi cố mình mở mắt ra để có thể nhìn thấy Bảo Nghi một lần sau cuối, nhưng cơn đau đã làm tôi phải gục ngã và rồi tôi cũng đã bất tỉnh. Bảo Nghi nức lên trong tiếng khóc nghẹn ngào và cô ấy cũng bị ngất đi...

20. Chương 20 : Gia Đình Của Tôi

Bệnh viện...

-(Bảo Lâm) Bệnh nhân thế nào rồi bác sỹ?

-(Bác sỹ) Cậu thanh niên bị trúng đạn ở chân thì đã không sao. Chỉ cần nằm điều trị một thời gian ngắn sẽ có thể đi lại bình thường. Người thanh niên còn lại thì vẫn còn mê mang. Do viên đạn đã nằm gần ngay dây thần kinh não của cậu ấy, rất có thể cậu ấy sẽ trở thành người thực vật suốt cuộc đời.

-(Bảo Lâm) Không còn cách nào sao bác sỹ.

-(Bác sỹ) Xin lỗi! Chúng tôi đã làm hết sức.

Bảo Lâm quay về phòng bệnh...

-(Bảo Lâm) Chị đã tỉnh rồi sao?

-(Vừa tỉnh dậy Bảo Nghi nhìn xung quanh để tìm kiếm tôi) Bảo Lâm! Gia An đâu? Anh ấy thế nào rồi? Hãy nói chị biết đi. Anh ấy không sao đúng không?

-Chị bình tĩnh lại đi. Anh Gia An không sao hết.

-(Giọt lệ lã lã dài trên đôi mi ấy, sự sợ hãi đang dâng tràn trong suy nghĩ của Bảo Nghi) Em đừng gạt chị. Gia An đâu rồi?

-Anh ấy đang nằm ở phòng kế bên.

-Chị muốn đi qua bên đó.

-Uhm, để em đưa chị qua.

Cửa phòng mở ra, Bảo Nghi và Bảo Lâm cùng bước vào. Trong lúc này tôi vẫn còn đang nằm mê mang không biết gì.

-(Bảo Nghi bước đến bên chiếc giường bệnh và nắm lấy tay tôi) Anh tỉnh dậy đi. Anh không được bỏ rơi em đâu. Anh có nghe em nói gì không.

-(Tôi khẽ mở mắt ra nhìn Bảo Nghi và thì thầm) Bà xã!

-(Hai hàng mi của Bảo Nghi đã tràn đầy nước mắt, cô ấy ôm chặt lấy tôi) Ông xã!

Tôi khẽ ôm Bảo Nghi vào lòng...

-Nín đi! Anh ở đây mà.

-Em sợ lắm anh biết không. Em sợ rằng em sẽ không còn được gặp anh nữa.

-Ngốc! Anh mãi mãi sẽ ở bên em.

-Lúc đó không phải anh Hiền Quân đã nổ súng bắn vào đầu anh sao?

-Đúng là có tiếng súng nổ, nhưng cũng may là cảnh sát đến kịp lúc nổ súng bắt Hiền Quân trước nên lúc đó viên đạn của Hiền Quân bắn ra đã đi lạc hướng chỉ trúng ngay cánh tay của anh mà thôi. Lúc đầu anh nghi ngờ Hiền Quân là người chủ mưu sau lưng. Nên anh đã đến gặp ba nhờ ba gọi Hiền Quân đến nói chuyện để có cơ hội gắng máy định vị GPS trên người cậu ấy. Nếu cậu ấy là người chủ mưu đằng sau thì cậu ta nhất

định sẽ đến nơi đã nhốt em. Cậu ta đã suy nghĩ rất chu đáo nhưng lại không ngờ là anh đã gắng máy trên người cậu ấy chứ không phải anh. Nhờ vậy mà cảnh sát đã đến kịp. Phát súng nổ đã bắn trúng Hiền Quân.

-(Bảo Nghi) Anh ấy thế nào rồi?

-(Bảo Lâm) Bác sỹ nói có thể anh ấy sẽ trở thành người thực vật.

-(Bảo Nghi) Anh ấy bị vậy thì ai sẽ lo ẹ của anh ấy đây.

-Em đừng lo. Anh sẽ mang cậu ấy ra nước ngoài, hy vọng là sẽ có tiền triển hơn.

-(Bảo Nghi) Em cầu cho anh ấy sẽ biết quay đầu lại.

-(Bảo Lâm) Nói thật nếu mà không có ba của anh Gia An thì em nghĩ bây giờ chị còn phải rất lo lắng cho anh ấy đấy.

-(Bảo Nghi) Tại sao vậy?

-(Bảo Lâm) Lúc mà anh Gia An bị trúng đạn, do mất máu quá nhiều, khi đưa đến bệnh viện thì được biết máu của anh ấy rất đặc biệt. Ngân hàng máu của bệnh viện không có loại máu anh ấy cần, mà nếu không truyền máu vào thì anh ấy sẽ gặp nguy hiểm. Cũng may có ba của anh ấy ở đây, ngài Kingscot đã truyền máu cho ấy.

-Ba anh đã truyền máu cho anh sao?

-(Bảo Lâm) Anh không biết đấy thôi. Lúc anh bị trúng đạn đưa vào bệnh viện. Ba anh rất lo lắng cho anh, ba anh còn mất bình tĩnh đến nỗi, ông đã nạt cả vị bác sỹ. Ông nói rằng nếu mà anh bị bất cứ mệnh hệ gì thì ông sẽ cho dẹp luôn nguyên cả cái bệnh viện này, làm các bác sỹ cũng rung tay luôn.

-Ông ấy đã nói như thế hả?

-Dạ!

Nếu Bảo Lâm không nói ra thì tôi cũng không thể nào ngờ được ba tôi lại lo lắng cho tôi đến thế. Có lẽ Bảo Nghi đã nói đúng, trên thế gian này không một người cha nào mà lại không thương yêu đứa con do mình sinh ra. Ba tôi cũng thế tuy bề ngoài ông luôn tỏ ra nghiêm khắc với tôi, nhưng thật sự thật tâm trong ông, ông vẫn luôn âm thầm lo lắng và bảo vệ tôi. Bây giờ thì tôi mới hiểu được rằng phụ tử tình thâm là gì.

Sau đó tôi cho người đưa Hiền Quân và mẹ cậu ấy ra nước ngoài để điều trị. Còn về Tuấn thì cậu ấy đã ra đầu thú về tội bắt cóc và chỉ tội ba tên còn lại. Dích thân ba đã xin chủ tịch nước cho Tuấn một sự khoan hồng, nên cậu ấy chỉ bị phạt 3 năm tù treo. Sau đó ba còn giúp Tuấn mở lại công ty thời trang DIG. Sau lần này tôi và Tuấn cũng đã làm bạn với nhau. Có thể nói cậu ấy chính là người đã cứu mạng tôi, nếu không có cậu ấy xuất hiện kịp thời thì chắc có lẽ tôi đã không còn nhìn thấy được ánh bình minh của hôm nay.

Hai chiếc Rolls Royce ngừng lại trước cửa của Icy trong con mắt ngẩn nhìn của những người xung quanh. Sau sự việc bắt cóc thì Princess Luskie và Bảo Nghi đi đâu cũng có một đám người hộ tống. Lần này Bảo Nghi giữ đúng lời hứa dẫn Princess Luskie đến Icy. Mỗi người trong quán cũng xôn xao khi nhận ra sự xuất hiện của Princess của Hà Lan và first hot star, Hoàng Bảo Nghi.

-(Chị Ngọc vội bước ra và gật đầu hành lễ) Xin chào Princess! Mời ngài đi hướng này.

Chị Ngọc đã dành nguyên cả tuần hai cho chúng tôi. Khi nghe tôi nói là sẽ đưa Princess Luskie và Bảo Nghi đến đây là chị ấy đã lo chuẩn bị cả ngày trời để tiếp đón chúng tôi.

-(Chị Ngọc) Xin hỏi ngài dùng gì ạ.

-(Princess Luskie) Chị đừng xưng hô với em như thế. Cứ gọi em là Luskie nha.

-(Chị Ngọc khẽ gật đầu) Uhm.

Hôm nay không hẳn có Princess Luskie, Bảo Nghi, và tôi mà cả Bảo Lâm, Đăng Khoa, và Tuấn cũng đến coi như là buổi tiệc tiễn Princess Luskie về Hà Lan vào ngày mai.

-(Bảo Lâm) Anh Tuấn dạo này thế nào rồi?

-(Tuấn) Anh đang chuẩn bị mở lại công ty. Chắc cuối tháng này thì có thể khai chương lại.

-(Bảo Lâm) Khi đó phải nhớ mời em.

-(Tuấn) Điều đó thì dĩ nhiên. Anh còn đang định là kế hoạch kinh doanh đầu tiên sau khi khai trương sẽ là tổ chức buổi thời trang đồ cưới. Sẵn anh chuẩn bị cho em và Đăng Khoa bộ trang phục áo cưới độc đáo nhất.

-(Bảo Lâm) Em có nói là đám cưới đâu.

-(Tuấn lại chọc Bảo Lâm) Không biết là em thế nào chứ anh thấy cậu nhóc kia thì thèm đến chảy nước bọt luôn rồi.

Đăng Khoa và Bảo Lâm thì mắc cỡ đến đỏ mặt...

-(Tuấn) Bảo Nghi! Em sẽ tiếp tục con đường nghệ thuật chứ?

-(Bảo Nghi) Hiện tại thì fan của em cũng đã dấy đi phần nào về chuyện tình cảm của chúng em. Em nghĩ chắc họ cũng đã chấp nhận và thông cảm. Tháng sau em sẽ cho ra cuốn ablums mà em đã làm trong thời gian qua. Ablums gắn liền với tên tuổi của mẹ em, nên em hy vọng mọi người sẽ thích nó. Sau đó em sẽ chuẩn bị đóng một bộ phim.

-(Đăng Khoa) Chị định đóng phim mới hả! Phim gì vậy chị?

-(Bảo Nghi) Phim này chắc chắn mọi người phải coi đấy vì tác giả của kịch bản này là một người rất thân với mọi người.

-(Princess Luskie) Người đó là ai thế?

-(Bảo Nghi) Người đó chính là anh Gia An.

-(Bảo Lâm) Anh An hả?

-(Bảo Nghi) Mọi người không biết đấy. Thật ra Gia An rất thích sáng tác truyện, nhất là đề tài đồng tính. Em đã coi qua một tác phẩm của anh ấy, thấy nó rất hay nên em quyết định dựng nó thành phim.

-(Đăng Khoa) Thật sự là không ngờ nha. Anh An nhà ta chuyên gia làm người khác bất ngờ.

-(Cũng đâu bất ngờ bằng nhóc. Lù lù vậy mà kìa được Bảo Lâm lúc nào anh cũng không biết. Bây giờ nhóc sắp cưới em vợ của anh rồi. Phải biết nể người anh này biết chưa.

-(Đăng Khoa) Em lúc nào mà không nể anh chứ.

Ở lại Icy chơi đến chiều thì tôi và Bảo Nghi đến gặp ba. Ngày mai ba và Princess Luskie sẽ quay về Hà Lan nên cả hai chúng tôi và ba cùng đến viếng thăm mộ của mẹ và bà ngoại.

-(Ba đặt lên mộ mẹ một bó hoa hồng vàng mà mẹ yêu thích nhất) Đã lâu rồi anh mới đến đây thăm em. Ở trên thiên đàng chắc có lẽ em cũng đã được an tâm. Anh và Gia An đã không còn gây căng với nhau như xưa nữa, tất cả đều là do con dâu của chúng ta đã làm đấy. Em coi Gia An nó có giỏi không, cưới được một người vợ rất đẹp và thông minh, rất giống em của ngày xưa.

Phải nói đấy là lần đầu tiên mà tôi thấy ba mình lại tình cảm đến thế. Dường như ba đã trở thành một con người rất khác. Sự uy nghiêm và lạnh lùng ấy đã biến mất đổi lại là sự chân thành và ấm áp của một người chồng người cha dành cho người chí yêu của mình.

Tôi nghĩ mẹ ở trên thiên đàng chắc cảm thấy rất vui khi nhìn thấy tôi và ba được như hôm nay. Tuy rằng tôi chưa một lần được gặp mặt mẹ mình nhưng tôi biết mẹ sẽ luôn bên tôi và bảo vệ cho cả gia đình. Nhân tiện đến đây tôi cũng đã lén lấy lại một món đồ mà tôi đã chôn nó ở bên cạnh mộ mẹ bao năm qua.

Trên đường về...

-(Ba lấy ra một chiếc hộp nhỏ đưa cho Bảo Nghi) Hai đứa đám cưới ba vẫn chưa tặng gì cho con. Coi như đây là món quà cưới của ba.

-(Bảo Nghi khẽ nhận lấy món quà) Con cảm ơn chú!

-(Ba) Giờ này mà còn gọi ta là chú sao!

-(Bảo Nghi) Dạ?

-Ta là cha chồng của con mà.

-Dạ! Ba.

-Con mở ra coi đi.

Bảo Nghi mở chiếc hộp quà ra, đó là một chiếc lắc tay trong thật đẹp, tuy rằng kiểu dáng có hơi xưa nhưng có thể nói Bảo Nghi mà đeo vào sẽ rất là sang trọng.

-(Ba) Đây là món quà đính hôn mà ba đã từng tặng ẹ của chúng con. Bà ấy rất thích chiếc lắc tay này. Bà từng nói rằng nếu sau này bà có con dâu thì bà sẽ tặng lại nó cho con dâu của mình. Ba đã thay mẹ của chúng con giữ gìn nó hai mươi mấy năm qua, bây giờ ba thay mặt mẹ tặng lại cho con.

-(Bảo Nghi rất cảm động trước tình cảm của ba tôi) Con nhất định sẽ giữ gìn nó thật tốt.

Qua hôm sau tôi đưa ba và Princess Luskie ra sân bay. Trước khi đi ba ôm lấy tôi và thì thầm một câu nói, nó làm sự mạnh mẽ trong tôi phải ứa lệ.

-(Ba thì thầm) Ba yêu con! Con cứng của ba.

Đó chỉ là một câu nói yêu thương của người cha dành cho đứa con của mình, nhưng đối với tôi đây là lần đầu tiên trong đời mình tôi có thể cảm nhận ra được tình thương bao la mà ba của tôi đã dành cho tôi. Thật sự cái cảm giác đó rất an toàn, rất ấm áp, làm tôi phải vỡ òa trong niềm hạnh phúc. Bây giờ thì tôi đã biết được rằng, trên thế gian này tình phụ tử rất bao la và nồng nàn như dòng suối chảy. Vốn không có gì có thể chia cách được.

Sau khi đưa ba ra sân bay, tôi đã chở Bảo Nghi đến một nơi...

-(Bảo Nghi) Đây là...

-Đây là trường tiểu học ngày xưa em đã từng học.

-Sao anh lại biết em đã từng học ở đây.

-Vì anh cũng đã từng học ở đây.

-Anh nói gì?

Tôi bước đến khẽ đặt tay lên cổ Bảo Nghi để lấy sợi dây chuyền đã bị chiếc áo che lại...

-Sợi dây chuyền này em vẫn luôn đeo nó sao?

-(Bảo Nghi) Uhm, là do một người đã tặng cho em. Em luôn giữ nó vì em tin một ngày nào đó em sẽ gặp lại người đó.

-(Tôi mỉm cười nhìn Bảo Nghi) Em đã gặp rồi đấy, nhưng em lại không nhận ra.

-Anh nói gì em không hiểu?

Tôi để tay lên cổ lấy ra sợi dây chuyền mà tôi đã lấy hôm đến thăm mộ mẹ. Thật ra sau cái hôm chia tay Bảo Nghi mười mấy năm về trước thì tôi đã đem sợi dây chuyền chôn gần mộ mẹ vì tôi sợ sẽ đánh mất nó, sau đó tôi mới theo ba đi Hà Lan.

-(Bảo Nghi cảm thấy rất ngạc nhiên) Anh là!

-Không nhận ra anh sao?

-(Bảo Nghi mỉm cười ôm lấy cổ tôi) Thì ra là như thế. Bây giờ em đã hiểu rằng vì sao hôm bị bắt cóc em lại mơ một giấc mơ như thế. Anh đúng là Gia An. Gia An của em đã giữ đúng lời hứa quay về bên em. Cái cảm giác bên anh đang lẽ ra em phải nhận ra từ lâu rồi chứ.

-Cảm giác gì thế?

-Cảm giác anh chính là của em, cảm giác như chúng ta đã quen biết nhau từ rất lâu rồi.

-Bà xã à! Anh yêu em.

-Ông xã!

-Hả!

-Em muốn sinh baby.

-Vậy em muốn sinh baby rồi mới đóng phim của chúng ta hay là quay xong bộ phim đó mới sinh con.

-Thôi! Để quay xong đã. Sinh con rồi, đáng em sẽ không còn được như bây giờ. Đóng phim do chính chồng em viết thì phải chuẩn bị đẹp nhất.

-Bà xã muốn sao cũng được.

Trải qua bốn tháng vất vả để cho ra đời bộ phim quay lại cuộc đời của chúng tôi, cuối cùng bộ phim đã được công chiếu. Đây cũng được coi là bộ phim Việt Nam đầu tiên thể hiện rõ về tình yêu đồng tính nữ trong xã hội hiện đại. Bộ Phim đã được sự để ý rất nhiều của giới báo trí trong nước lẫn ngoài nước. Một phần còn giúp đỡ truyền đạt đến mọi người về thế giới thứ ba, giúp mọi người hiểu thêm về tình yêu đồng tính.

HTV Award...

-(Bình Minh) Sau khi trao giải cho nam diễn viên được yêu thích nhất. Bây giờ chúng ta cùng nhau hân hoan để vinh danh cho giải nữ diễn viên được yêu thích nhất của đài truyền hình HTV. Bây giờ tôi xin mời hai vị đại biểu sẽ trao giải cho nữ diễn viên được yêu thích nhất: Nam diễn viên Lương Mạnh Hải và siêu mẫu Thanh Hằng.

-(Lương Mạnh Hải) Lương Mạnh Hải.

-(Thanh Hằng) Cùng Thanh Hằng.

-(Lương Mạnh Hải và Thanh Hằng) Xin trân trọng kính chào quý khán giả.

-(Lương Mạnh Hải) Hôm nay, Lương Mạnh Hải rất vinh dự được đứng ở nơi đây với vai trò người trao giải cho nữ diễn viên được yêu thích nhất của đài truyền hình thành phố Hồ Chí Minh. Có thể nói ba nữ diễn viên được xúng danh hôm nay đều là những người rất tài ba và xinh đẹp trong giới điện ảnh của Việt Nam chúng ta.

-(Thanh Hằng) Người đầu tiên mà Thanh Hằng muốn giới thiệu đến đó chính là một nữ diễn viên rất là dễ thương và đáng yêu với biệt danh Bé Heo, nữ diễn viên Minh Hằng. Minh Hằng không hẳn là một nữ diễn viên rất là xuất sắc mà cô còn là một ca sỹ rất được giới trẻ yêu mến. Đặc biệt điều tạo nên sự quyến rũ của Minh Hằng đó chính là nụ cười rất là thân thiện của cô. Minh Hằng là nghệ sỹ có một tình thân nghệ thuật rất cao.

Cũng giống như trong cuộc thi đua Bước Nhảy Hoàn Vũ năm 2012, mặc dù Minh Hằng đã bị thương rất nặng ở hai chân, nhưng cô vẫn kiên trì không bỏ cuộc để tiếp tục bước lên sàn nhảy để mang đến cho khán giả một điệu nhảy rất sôi động và hết sức nhiệt huyết của mình. Minh Hằng đã từng hai lần được vinh danh với cùng một giải thưởng này. Và năm nay một lần nữa Minh Hằng lại đứng trước cơ hội được nhận lấy chiếc cúp cao quý của giải thưởng HTV Award.

-(Lương Mạnh Hải) Nữ diễn viên thứ hai được xúng danh cùng Minh Hằng cũng là một nữ diễn viên rất là khả ái và rất hot hiện nay. Đó chính là nữ diễn viên Ngân Khánh. Ngân Khánh là một diễn viên có một vẻ đẹp rất là duyên dáng. Bất cứ người đàn ông nào mà gặp phải Ngân Khánh cũng sẽ bị cuốn hút với sắc đẹp kiều sa của cô.

Và với bản thân tôi, cũng không ngoại lệ. Ngân Khánh cũng từng nhận được giải nữ diễn viên truyền hình được yêu thích nhất vào năm 2010. Và cũng giống như Minh Hằng một lần nữa Ngân Khánh sẽ rất có khả năng để được vinh danh trong ngày hôm nay.

-(Thanh Hằng) Nữ diễn viên cuối cùng mà tôi muốn nhắc đến, cô là một nữ diễn viên có sức ảnh hưởng mạnh mẽ nhất trong Showbiz của Việt Nam. Một năm qua, có thể nói đó là một năm có sự thay đổi rất lớn trong cuộc đời của nữ diễn viên này.

Chỉ mới đầu năm thôi thì cô đã bất ngờ tuyên bố kết hôn cùng một chàng thanh niên nghèo nhưng lại rất là đẹp trai. Và không lâu sau cô lại làm mọi người có một pha bất ngờ khi biết được rằng người chồng lãng tử của cô chính là đại thiếu gia của dòng họ Franlin, người mang trong mình dòng máu của hoàng gia Netherland.

Tất cả những điều đó chưa đủ để làm mọi người phải ngừng ngạc nhiên đâu các vị. Quả thật đối với bản thân tôi, khi nhận được tin tức rằng, chồng của nữ diễn viên này là một người con gái thì điều đầu tiên xuất hiện trong suy nghĩ của tôi là.

Có phải chẳng tôi đã đọc nhầm hay là do báo trí đã bị nhầm lẫn. Tại sao tôi lại có suy nghĩ đó! Vì đơn giản là bất cứ một ai trong chúng ta khi nhìn vào ngài KingLee Franlin thì chúng ta chỉ có thể thoát lên một câu, “Một anh chàng rất là đẹp trai và nam tính”.

Bản thân tôi đây cũng phải gan tỵ đấy. Cho dù ngài Kinglee Franlin có là ai đi nữa, nhưng chúng ta không thể phủ nhận rằng họ là một cặp đôi rất là đẹp đúng không các vị. Quay lại với những gì mà nữ diễn viên này đã cống hiến cho điện ảnh của Việt Nam trong một năm qua.

Cô đã rất xuất sắc thể hiện hình ảnh của một nhân vật nữ trong một bộ phim phải nói là có lượng coi khủng nhất trong năm: Bộ Phim Bà Xã Tôi Là Người Nổi Tiếng. Điều ngạc nhiên nữa là kịch bản của bộ phim này chính là do chồng của chính nữ diễn viên này sáng tác ra. Câu chuyện tình cảm về tình yêu rất đẹp của họ, đã để lại một ấn tượng rất sâu sắc trong lòng người xem.

Cũng giúp ích cho việc mở ra một đề tài rất nóng bỏng của xã hội chúng ta, giúp mọi người có một cách nhìn rõ ràng và thấu hiểu hơn về giới tính thứ ba. Có thể bây giờ chúng ta đã biết được nữ diễn viên này là ai đúng không! Hoang Bảo Nghi, đó là một cái tên rất quen thuộc với showbiz Việt.

Không chỉ thế mà cô đã rất hân hạnh khi ba lần liên tiếp nhận được giải nữ diễn viên được yêu thích nhất của giải truyền hình HTV Award. Liệu năm nay cô ấy có thể phá kỷ lục bốn năm liên tiếp nhận được giải thưởng này không. Bây giờ xin mời các vị nhìn lại những hình ảnh của ba nữ diễn viên được xứng danh đêm nay.

TV phát lại hình ảnh của ba nữ diễn viên trong ba bộ phim mà họ đã thể hiện rất xuất sắc...

-(Lương Mạnh Hải) Vâng thưa các vị! Bây giờ xin cho Lương Mạnh Hải được phép mở phong bì kết quả của giải thưởng.

-(Thanh Hằng) Hải có rung không, chứ với Thanh Hằng mặc dù đã có vài lần được đứng ở nơi đây với vai trò người trao giải nhưng lần nào mỗi khi đến giây phút mở kết quả là Thanh Hằng cũng rung như thế.

-(Lương Mạnh Hải) Hải không biết là mình có rung không, nhưng mà Thanh Hằng nhìn tay của Hải này.

Bàn tay của anh rung rung, làm cho Thanh Hằng và mọi người phải bật cười. Tôi nắm chặt tay của Bảo Nghi. Tôi biết chắc bây giờ cô ấy đang rất hồi hộp lắm. Đây không phải là lần đầu tiên cô ấy được nhận lấy giải thưởng này, nhưng tôi hiểu đối với Bảo Nghi mỗi năm đều mang một ý nghĩa rất khác nhau. Nhận được giải thưởng hay không đối với Bảo Nghi không quan trọng, điều mà cô ấy quan tâm là liệu fans hâm mộ của cô ấy đã có thể chấp nhận cho tình yêu của chúng tôi hay chưa. Họ sẽ vẫn còn yêu mến cô ấy như ngày nào chứ.

-(Thanh Hằng) Kết quả bình chọn của giải thưởng nữ diễn viên được yêu thích nhất với tổng lượt bình chọn đứng thứ ba 15,354 phiếu.

-(Lương Mạnh Hải) Đề cử có tổng số bình chọn đứng thứ hai với 17,165 phiếu.

-(Thanh Hằng) Và đề cử có tổng số bình chọn cao nhất với 96,598 phiếu.

Cả khán đài phải “Ồ” một tiếng vì sự cách biệt rất lớn và có tổng số bình chọn cao ngất trời. Liệu ai sẽ là người nhận được giải thưởng năm nay!

-(Lương Mạnh Hải) Nữ diễn viên được yêu thích nhất của giải truyền hình HTV Award năm nay là...

-(Thanh hằng) Là ai thưa các vị?

Cả khán phòng đột nhiên yên lặng một cách đầy bí ẩn. Sự tò mò và hồi hộp hiện rõ lên trên nét mặt của từng người...

-(Lương Mạnh Hải và Thanh Hằng) Xin chúc mừng nữ diễn viên...Hoàng Bảo Nghi.

Những tiếng vỗ tay vang vọng khắp khán đài. Bảo Nghi như vẫn chưa thể tin được vào tai mình. Cô ấy ôm chặt lấy tôi. Sự vui mừng niềm hạnh phúc hiện rõ trên khuôn mặt của cô ấy. Nhận được giải thưởng này và với tổng lượt bình chọn cao như vậy. Đó là điều Bảo Nghi không bao giờ dám mong chờ đến. Điều làm cô ấy hạnh phúc nhất đó chính là sự yêu mến mà các bạn khán giả vẫn luôn dành ình.

Bảo Nghi khẽ bước lên bậc nhận giải...

-(Thanh Hằng) Bảo Nghi! Em đã bốn lần liên tiếp nhận được giải thưởng cao quý này. Em có muốn chia sẻ gì với các vị khán giả không!

-(Bảo Nghi) Đầu tiên xin cho Bảo Nghi được gửi lời cảm ơn trân thành nhất đến toàn thể đài truyền hình, những người đã đóng góp để tạo ra thành công của Bảo Nghi ngày hôm nay. Đặc biệt Bảo Nghi cảm thấy rất hạnh phúc khi nhận được sự ủng hộ rất nhiệt tình của các bạn khán giả với lượt bình chọn cao như thế. Cảm ơn các bạn rất nhiều vì đã luôn yêu thương và bên cạnh Bảo Nghi. Dù cho Bảo Nghi có là ai, có yêu ai đi nữa thì đối với Bảo Nghi tất cả sự nghiệp nghệ thuật của Bảo Nghi đều là thành tựu mà các bạn đã mang đến cho Bảo nghi. Bảo Nghi hứa sẽ luôn cố gắng để xứng đáng với những gì mà các bạn đã tin tưởng và trao tặng ình. Một lần nữa xin trân thành cảm ơn các bạn rất nhiều.

Nhận được chiếc cúp trên tay, Bảo Nghi quay về chỗ ngồi và ôm tôi khóc một cách nức nở, làm mọi người xung quanh phải cảm động theo. Điều bất ngờ hơn nữa là trong lần trao giải này Bảo Nghi đã không thể tin tưởng rằng mình đã nhận luôn giải thưởng nữ ca sỹ được yêu thích nhất với cuốn album mà cô ấy đã cho ra đời cách đây không lâu.

Bảo Nghi đã từng vinh dự được nhận ba năm liên tiếp giải nữ ca sỹ được yêu thích nhất của Zing Music Award. Tuy nhiên phải nói rằng đây là lần đầu tiên mà Bảo Nghi được tôn vinh cho giải thưởng nữ ca sỹ được yêu thích nhất của đài truyền hình HTV Awards.

Mặc dù cô ấy chỉ là một cô ca sỹ chưa đủ chứng chạc và thành công như những nữ ca sỹ đã có cống hiến rất nhiều cho âm nhạc như Hồ Ngọc Hà và Mỹ Tâm, đối lại Bảo Nghi có một lượng fans trung thành với số lượng khủng nhất trong showbiz Việt.

Chỉ một năm sau lễ trao giải HTV Award, vợ yêu của tôi đã cho tôi một món quà rất quý báu, đó là một nàng công chúa xinh xắn như một thiên thần nhỏ. Ba thì vui mừng không hết lời. Vì đứa cháu cưng mà ba nghe theo lời của Bảo Nghi nghỉ hưu sớm để lại công ty cho Bảo Lâm, Đăng Khoa, và tôi quản lý.

Còn về ba tôi sau khi nghe tin chúng tôi đã sinh con thì ông đã vội bỏ hết công việc lại để quay về Việt Nam chơi với thiên thần nhỏ nhà tôi. Hai ông thì cứ dành nhau giữ lấy nàng công chúa, làm nó suốt ngày cứ một ông nội hai ông ngoại. Còn cha mẹ của nó thì nó quên mất tiêu.

Cuối cùng ba của chúng tôi bắt Bảo Nghi phải sinh thêm vài đứa nữa mới đủ chia. Còn Bảo Nghi thì thôi, sinh con một lần là sợ đến già. Nhất quyết không chịu sinh tiếp, làm tôi phải nan nỉ lắm thì vợ yêu mới chịu sinh thêm. Không biết lần này là trai hay gái đây ta?

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ba-xa-toi-la-nguoi-noi-tieng>